ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

DR. CHARLES R. SOLOMON

UN MANUAL BIBLIC PENTRU

o viaţă de biruinţă

Cuvânt înainte de dr. Iosif Ţon

Publicată în româneşte de
Editura Cartea Creştină
Oradea, 2000
Original published as *Handbook to Happiness* by Charles R. Solomon

Published by Tyndale House Publishers, Inc. Wheaton, Illinois 60187, USA.
Ediţia în limba română publicată sub titlul *îndrumător spre fericire* de Charles R. Solomon
2000 Editura Cartea Creştină

Traducerea: Cornelia Stoica
Coperta: Olimpiu Filip
ISBN 973-9317-22-7

Cuprins

De la inimă la inimă..x
Cuvânt înainte la ediţia în limba română..............................xi
Cuvânt înainte..xvii
Prefaţă...xix
Introducere...xxiii
1. Experienţa Crucii lui Cristos...25
2. Cum funcţionează *spirituoterapia*...*39*
3. Ce înseamnă cu adevărat maturitatea spirituală.................73
4. Când viaţa este ca un pustiu...85
5. înţelegerea intelectuală - dar după aceea?...........................97
6. Marea tranzacţie..123
7. Dinamica înfrângerii şi drumul înapoi spre biruinţă........129
8. Mărturii de la GFI - intervenţia plină de credincioşie
a lui Dumnezeu...147
9. Consilierea la sfârşit de secol..169
Sugestii pentru lectură suplimentară..................................185
Despre autor...187

De la inimă la inimă

Zdrobiţi şi singuri când ajungem,
Iar inima un geamăt ni-e spre Dumnezeu,
Nu-i inimă pe-a noastră s-o-nţeleagă
Decât de a trecut şi ea prin greu.
Poate că unii-s gata să ne-ncurajeze, Şi-ar vrea să ne ridice chiar din disperare,
Dar mai presus de toate, ce răzbate, E şoapta: „Trecut am fost şi eu prin încercare.'

Charles R. Solomon

Cuvânt înainte la ediţia în limba română

Poate că trăsătura fundamentală a omului este dorinţa lui de a fi fericit. Toţi oamenii aspiră spre

fericire. Dar ce este fericirea şi cum se poate obţine ea? Răspunsurile la aceste întrebări formează materialul sau substanţa celor mai multe cărţi scrise pe planeta aceasta. Iată pe scurt răspunsul pe care îl dă Dumnezeu, Creatorul omului, la întrebările acestea: Omul n-a fost creat ca să trăiască de unul singur. El a fost creat ca să trăiască în unire cu Dumnezeu, unire realizată de Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, şi implementată de Duhul Sfânt.

Omul este nefericit deoarece trăieşte singur. Singurătatea aceasta îi dă toate stările de tulburare psihică, spirituală şi chiar şi fizică, adică stările de nefericire. Doar atunci când omul înţelege unirea cu Cristos şi realizează această unire şi trăieşte efectiv „viaţa în doi", adică viaţa împreună cu Cristos, el ajunge să fie şi să se simtă împlinit, satisfăcut, fericit. Dumnezeu 1-a făcut pe om în aşa fel încât să nu se simtă fericit fără El, fără Dumnezeu. Orice ar face omul, oricâte surogate de fericire ar încerca, el nu poate fi fericit fără Dumnezeu, deoarece a fost creat în felul acesta.

Din păcate, fenomenul unirii cu Cristos şi al trăirii împreună cu El este foarte puţin cunoscut şi practicat chiar şi în cercurile creştine. Pentru cei mai mulţi creştini, credinţa lor se referă la un Dumnezeu exterior lor, un Dumnezeu care se află undeva sus, în ceruri. Chiar şi aceia care înţeleg că Isus Cristos a murit în locul lor pe cruce ca prin aceasta să-i împace cu Dumnezeu

i ini.in ni o credinţă tot exterioară: Cristos i-a mântuit de **picate/** i-<i făcut copii ai lui Dumnezeu, dar Cristos rămâne **Undeva** sus, detaşat de ei, iar ei continuă să se târască cum pot prin viaţă, opintindu-se prin propriile lor puteri să fie oameni **cumsecade,** oameni pe cât se poate fără păcate, mai ales fără **păcate** mari, scandaloase. Dar şi ei sunt oameni singuri. Şi singurătatea lor produce înfrângeri în lupta cu păcatul, care la rândul ei produce îndoieli, derută, depresii; cu un cuvânt, nefericire.

Se pare că există mai multe probleme psihice în rândul celor credincioşi decât în rândul celor necredincioşi. Aceasta deoarece ei sunt mai atenţi la viaţa lor interioară şi sunt mai sensibilizaţi la lipsurile lor lăuntrice. Religia lor i-a făcut suficient de alerţi la problemele sufletului lor, dar nu le-a dat adevărata lor rezolvare. De aici criza, de aici tulburările de tot soiul.

Pastorii se confruntă tot timpul cu oameni care vin la ei cu probleme sufleteşti dintre cele mai grave. Pentru a face faţă acestei probleme, în Apus a apărut o profesie nouă: consilierii spirituali. în unele locuri ei acţionează alături de pastori, dar în cele mai multe cazuri ei îşi deschid cabinete de tipul cabinetelor conduse de psihologi şi de psihiatri. Mulţi dintre ei nu se deosebesc prea mult de aceştia din urmă.

Autorul cărţii de faţă este şi el consilier spiritual, dar de o factură cu totul deosebită: el face din unirea cu Cristos şi din trăirea împreună cu Cristos baza lui de plecare în consilierea spirituală. Limbajul lui este amestecat cu termeni profesionişti, care fac ca uneori lectura să fie mai dificilă pentru un om neobişnuit cu această terminologie. Dar dacă trece de primele capitole introductive şi intră în substanţa spirituală a cărţii, cititorul poate profita enorm de mult din lecturarea ei până la capăt.

Pentru a-1 ajuta pe cititor, voi încerca să arăt aici ideile fundamentale ale acestei cărţi. Primul element esenţial în viaţa **spirituală** este să înţelegi ce este mântuirea. Pentru aceasta, I **rebuie** să înţelegi că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce în locul **tău,** ca să-ţi ispăşească păcatele. Crucea lui Cristos este locul **unde s-a** produs mântuirea ta. Ceea ce trebuie să faci tu este ca printr-un act de credinţă să-L primeşti pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor şi ca Domn (Stăpân) al vieţii tale. în felul acesta tu eşti mântuit şi trebuie să ai certitudinea mântuirii tale şi siguranţa că Domnul Isus te va păstra în harul Său până la capăt.

Din expunerea aceasta schematică a mântuirii - şi mulţi credincioşi se vor limita toată viaţa numai la schema aceasta elementară - lipsesc două elemente extrem de importante. Primul este că Domnul Isus, ca Dumnezeu întrupat, intenţionează să devină cu adevărat Stăpânul întregii tale fiinţe şi a tuturor domeniilor vieţii tale. Al doilea este că El vine în tine realmente, şi El vine în tine ca să trăiască în tine şi tu să trăieşti de acum în unire cu El şi împreună cu El.

Aceste lucruri ar trebui să fie explicate la început, dar nu sunt, şi de aceea extrem de puţini sunt oamenii care asimilează aceste realităţi spirituale de la început. Probabil că nici nu ar putea fi înţelese toate deodată şi de aceea Dumnezeu are răbdare cu noi, ca noi să creştem treptat în ele.
Pentru ca Domnul Isus să devină cu adevărat Stăpânul întregii tale fiinţe şi să aibă sub îndrumarea Lui toate sectoarele vieţii tale, trebuie să ajungi tu să înţelegi această necesitate şi să faci ceea ce se numeşte „o predare totală" Domnului Isus. Atunci când o faci, trăieşti o nouă umplere cu Duhul Sfânt şi experimentezi o nouă putere spirituală. Dar se poate să faci această predare totală şi totuşi să nu înţelegi celălalt element de bază al vieţii spirituale: unirea cu Cristos şi trăirea împreună cu El. Charles Solomon numeşte pasul acesta „identificarea ta cu Cristos".
Iată cum prezintă el pasul acesta. El porneşte de la explicarea defecţiunii din viaţa ta: Fiindcă tu nu ai înţeles încă ce înseamnă ca Cristos să trăiască viaţa Lui în tine, tu continui să-ţi guvernezi singur viaţa. Viaţa ta este dominată şi condusă de „eu". Tu ai o viaţă egocentrată. De aici toate înfrângerile tale, toate frustrările tale, toate nefericirile tale. Tu trebuie să renunţi la „eu" în funcţia de şef al fiinţei tale şi să ajungi la realitatea trăirii lui Cristos în centrul vieţii tale. Dar lucrul acesta nu se face uşor. Renunţarea aceasta este echivalentă cu o moarte.

Pentru ca această moarte să aibă loc, este nevoie să intre în **funcţie** Crucea lui Cristos.
Versetul de la care plec eu personal când explic lucrul acesta este Galateni 6:14: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume." Prima funcţie a Crucii lui Cristos a fost aceea că, murind pe ea, Fiul lui Dumnezeu mi-a procurat mie mântuirea de păcate. Acum însă vedem o a doua funcţie a Crucii Lui, şi anume aceea de a mă răstigni pe mine faţă de lume. Dar acţiunea aceasta trebuie să o iniţiez eu: „Cei ce sunt ai lui Cristos şi-au răstignit firea pământească cu patimile şi poftele ei" (Gal. 5:24).
Pentru o mai mare claritate, trebuie să mergem la Romani capitolul 6. Acolo, în primele zece versete, ni se spune că noi am fost răstigniţi împreună cu Cristos. Textul acesta se referă la evenimentul istoric de acum două mii de ani, când a fost răstignit Cristos pe cruce. Atunci, printr-un act atemporal pe care numai Dumnezeu îl putea face, am fost incluşi şi noi în Cristos şi am fost răstigniţi împreună cu El, am murit împreună cu El, am fost îngropaţi împreună cu El, am fost înviaţi împreună cu El şi am fost înălţaţi împreună cu El în locurile cereşti.
Acestea sunt deja fapte istorice. Dar ele nu sunt realităţi şi în propria mea experienţă. Ele trebuie să devină realităţi pentru mine, realităţi ale mele. Pentru ca aceasta să se întâmple, eu trebuie să ascult ce mi se spune în Romani 6 în continuare: „Tot aşa şi voi înşivă, socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:11). Eu trebuie să-mi conştientizez faptul unirii mele cu Cristos şi să trăiesc pe baza lui, să-L recunosc pe El ca prezent în mine în fiecare zi şi să trăiesc prin viaţa Lui care este acum în mine. Aici are loc un fenomen pe care experţii îl numesc „o viaţă schimbată cu alta", adică eu îi dau Domnului Isus viaţa mea pervertită de păcat şi El îmi dă mie viaţa Lui curată, t Imnnezeiască. Eu nu mai trăiesc prin viaţa mea, ci trăiesc prin \ **lata Lui.** El este viaţa mea!

Abia atunci când viaţa Lui este o realitate în mine şi când eu trăiesc zilnic în unire cu El, în comuniune cu El, şi El îşi trăieşte scopurile şi planurile Lui prin mine, abia atunci ajung la situaţia pentru care m-a conceput Dumnezeu, ajung la adevărata împlinire, ajung la fericire. Charles Solomon numeşte procesul prin care eu îmi însuşesc aceste realităţi spirituale „identificarea cu Cristos".
Cursul meu întitulat „Viaţa spirituală" explică pe larg capitolele 6, 7 şi 8 din Romani, care ne dau învăţătura aceasta a unirii cu Cristos şi a trăirii noastre împreună cu El.
Charles Solomon tratează subiectul acesta din punctul de vedere al problemelor lăuntrice, al frustrărilor, al eşecurilor, al depresiilor, al tulburărilor de personalitate, al sentimentelor de

neacceptare, de respingere, de inferioritate etc, etc. El arată că toate acestea se rezolvă prin înţelegerea unirii cu Cristos şi a trăirii zilnice, în mod conştient, împreună cu Cristos. Trăirea lui Cristos în tine este cea care îţi rezolvă problema singurătăţii şi El este sursa puterii tale de a trăi o viaţă reală, o viaţă împlinită.

Eă efortul de a citi cu atenţie cartea aceasta. Dar, mai ales, fă efortul de a înţelege şi apoi de a-ţi însuşi aceste adevăruri ale lui Dumnezeu şi de a intra în frumuseţea trăirii împreună cu Cristos. Aşa vei intra în viaţa adevărată, în viaţa din abundenţă. Aşa vei intra în fericire.

dr. Iosif Ţon Oradea, martie 2000

Cuvânt înainte

Salut cu bucurie ocazia de a scrie acest scurt cuvânt înainte la ediţia revizuită şi îmbogăţită a cărţii *îndrumător spre fericire,* scrisă de dr. Charles Solomon. Ceea ce m-a atras pentru prima dată la „lucrarea sa de consiliere" a fost filozofia bazată pe teologia sa. El susţine că multe probleme psihologice îşi au rădăcina în problemele spirituale ce pot fi rezolvate printr-o unire prin credinţă cu Cristos cel crucificat, înviat şi activ în viaţa credinciosului. Dr. Solomon ştie că motoul vieţii mele este versetul din Galateni 2:20. De fapt, am scris şi o carte cu titlul *Not I but Christ.*

Desigur că nu vrem să minimalizăm locul şi importanţa profesiei de psiholog şi psihiatru. Anumite suferinţe şi boli au nevoie de o diagnosticare medicală şi clinică şi de un tratament adecvat. Aşa că îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru creştinii deosebiţi care s-au pregătit să slujească în aceste domenii ale vindecării holistice.

însă mai există o mulţime de oameni care au o nevoie disperată şi care sunt ajutaţi şi vindecaţi prin *spirituoterapie.* Prin urmare, eu recomand această metodă de consiliere din trei motive simple. în primul rând, consilierea este *biblică.* Dumnezeu a spus: „Eu sunt Domnul, care te vindecă" (Exod. 15:26). Acest text se referă la puterea lui Dumnezeu de a vindeca atât fizic, cât şi moral, când omul păzeşte toate legile şi poruncile Lui. Ceva miraculos şi minunat are loc atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat, aplicat şi ascultat. Psalmistul a putut să declare: „[Dumnezeu] a trimis Cuvântul

■ ni şj i-a tămăduit" (Ps. 107:20). în esenţă, aceasta este lucrarea dr. Solomon. Oameni depresivi şi înfrânţi vin la el, ca apoi să plece vindecaţi de Cuvântul viu al lui Dumnezeu.

în al doilea rând, consilierea este *echilibrată.* Citind această carte, am simţit încă o dată abordarea echilibrată a acestei lucrări vitale de ajutorare şi vindecare a minţii şi trupului oamenilor. Dr. Solomon nu pretinde că deţine monopolul asupra acestei metodologii; el recunoaşte că unii pacienţi au nevoie de mai mult decât le poate oferi el. Sunt întotdeauna sceptic faţă de cei care pretind că ei sunt „singurul" răspuns la nevoile umane.

în al treilea rând, consilierea este *benefică.* îi invit pe cititori să parcurgă aceste pagini şi să analizeze mărturiile celor care au beneficiat personal şi etern prin lucrarea dr. Solomon. El numeşte aceste relatări personale „intervenţii pline de credincioşie din partea lui Dumnezeu". Şi nu vrem să spunem mai mult decât că ele sunt nişte experienţe adevărate.

Acum, când apare această nouă ediţie a *îndrumătorului spre fericire,* mă rog ca Dumnezeu să folosească această carte din plin pentru a-i ajuta pe mulţi să ajungă la cunoaşterea şi trăirea unei vieţi miraculoase şi victorioase spre gloria lui Dumnezeu!

Stephen E Olford
Fondatorul Centrului Stephen Olford pentru Predicarea Biblică
Memphis, Tennessee

Prefaţă

Au trecut douăzeci şi opt de ani de când a apărut prima ediţie a acestei cărţi. Cred că este timpul să o actualizez şi să adaug material care să completeze şi să dea substanţă mesajului ei. Deoarece la data când a apărut prima ediţie nu aveam nici măcar doi ani de activitate în consiliere, numărul de vieţi asupra cărora a avut impact a fost mai mic şi influenţa lucrării de consiliere s-a limitat la statul Colorado.
Primul capitol al primei ediţii apare acum revizuit şi actualizat la sfârşitul cărţii, pentru că unii s-au împiedicat atunci de terminologia psihologică folosită în el şi au renunţat la citirea cărţii. Unii au obiectat la faptul că am adoptat o poziţie fermă în ce priveşte abordările sau metodele consilierii ce nu se concentrează asupra relaţiei credinciosului faţă de crucea lui Cristos. Alţii au spus că am fost prea îngăduitor în expunerea gradului în care gândirea seculară şi umanistă au influenţat normele acceptate în psihologia şi psihiatria creştină de astăzi. Insă unii dintre liderii mişcării integraţioniste şi-au revizuit părerile, astfel că o reformă în consilierea creştină s-ar putea să fie inevitabilă - poate chiar într-adevăr absolut necesară -pentru ca această consiliere creştină să supravieţuiască în noul mileniu.
îmi dau seama că părerea mea este categoric minoritară, şi totuşi este o convingere pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Şi, aşa cum a făcut Luther în timpul Reformei, eu trebuie să rămân credincios iluminării pe care am primit-o şi să-i las pe cei care obiectează să-şi trieze singuri convingerile. Evident că cei care

,HI **optai** pentru o abordare mai psihologică, cei care obiectează l,il,i de o teologie ce susţine necesitatea a ceea ce vom numi în **această** carte „viaţa schimbată cu o alta" şi „experienţa crucii" **nu** vor fi niciodată prieteni cu această abordare.
în anii care au urmat, Dumnezeu i-a chemat pe mulţi alţii să intre în această lucrare şi Duhul lui Dumnezeu a atins literalmente mii de vieţi în această ţară, precum şi în altele. Unii dintre cei a căror viaţă a fost transformată erau nişte creştini înfrânţi înainte. Unii erau pierduţi şi au fost găsiţi de către Mântuitorul. Alţii suferiseră tulburări emoţionale ce i-au lăsat lipsiţi de orice putere, şi mulţi au avut dificultăţi în relaţiile interpersonale. Mulţi dintre aceştia ar fi fost clasificaţi drept nevrotici gravi şi unii au fost etichetaţi drept psihopaţi, deşi noi nu folosim astfel de etichetări când ne ocupăm de oameni în lucrarea spirituală.
într-o serie de state şi ţări străine există acum centre de consiliere şi instruire în consiliere. Grace Fellowship International (GFI) a iniţiat în mod direct lucrări în Indiana, Missouri, Georgia, Florida şi Tennessee, şi o serie de reţele ale lucrării, ce s-au răspândit în toată ţara, au fost mult folosite de Dumnezeu.
Pe lângă lucrarea din această ţară, există acum noi centre în Argentina, India şi Africa de Sud.
într-o măsură mai mică sau mai mare, până acum s-a făcut pregătire în consiliere pe şase continente. O serie de persoane care ne-au contactat folosesc materialele noastre în Canada, Nigeria, Kenya, Malaiezia, Zambia, Tanzania, Uganda, Ghana, în toată America Latină, Coreea, Japonia, Australia, Nepal, Myanmar (Burma), Filipine, China, Marea Britanie, Belgia, Franţa, Germania, Austria, Elveţia, Rusia, Ungaria, România, precum şi în alte ţări.
Cartea *îndrumător spre fericire* a fost tradusă şi publicată în spaniolă şi în două variante în coreeană. De asemenea, în India a fost publicată o ediţie în limba engleză. Capitolul *2* a fost tradus în peste cincisprezece limbi şi a fost prezentat condensat **Sub** formă de tractat („Cercul şi Linia", disponibil de la *Solomon* ***Publkations)*** pentru a fi folosit în lucrarea personală. O serie de

alte ediţii în alte limbi sunt acum în lucru, publicarea lor făcând posibilă prezentarea mesajului şi a metodelor de *spirituoterapie* şi în alte părţi strategice ale lumii. Versiunea în limba engleză apare şi pe web la www.SolomoNet.org. şi în curând vom avea un site pe web în alte nouă limbi de importanţă internaţională. La început, lucrarea s-a limitat la consiliere ca mijloc de răspândire a adevărului despre libertatea prin unirea cu Cristos în moartea şi învierea Sa. Am găsit că este necesar să demonstrăm criticilor acestei metode că o integrare viabilă a consilierii cu Cuvântul lui

Dumnezeu, făcută prin puterea Duhului Sfânt (nu prin integraţionism psihologic), este suficientă pentru a satisface cele mai profunde nevoi ale omului. Apoi a trebuit să demonstrăm că această lucrare nu este un „cult al personalităţii", ci că şi alţi oameni, din toate domeniile vieţii şi din diferite culturi, pot învăţa să aplice această metodă pentru rezolvarea problemelor de viaţă şi pot vedea că Duhul lui Dumnezeu onorează această lucrare.

După ce a realizat acest lucru, Grace Fellowship International îşi îndreaptă acum atenţia spre transmiterea mesajului păcii şi a trezirii spirituale prin lucrările misionare din diferitele părţi ale lumii. Birourile internaţionale au un impact semnificativ, dar este nevoie ca mai mulţi oameni din această ţară să meargă în diferite ţări pentru a prezenta această metodă dovedită a comunicării adevărului identificării noastre cu Cristos.

Multe dintre acestea se pot face cu ajutorul voluntarilor, care să efectueze scurte călătorii misionare pentru a-i învăţa pe credincioşii care înţeleg deja mesajul cum să-1 comunice de la om la om. Cei care nu pot merge într-o ţară străină pot lucra împreună cu noi la răspândirea mesajului Crucii în alte comunităţi şi state. Ne interesează în mod deosebit să lucrăm în această reţea cu pastori care împărtăşesc această dorinţă şi preocupare.

Reţeaua de credincioşi care au citit ediţiile anterioare ale acestei cărţi formează un adevărat izvor din care se vor revărsa voluntari spre cele patru colţuri ale pământului. Rugaţi-vă

împreună cu noi ca mulţi să fie provocaţi să devină misionari voluntari pe termen scurt, pentru a întări Trupul lui Cristos în ţara noastră şi în întreaga lume.

Această carte apare însoţită de rugăciunea ca mulţi să vadă că mesajul ei este potrivit, dacă nu pentru propriile lor nevoi, atunci pentru nevoile multor prieteni şi ale familiilor lor. Mulţi au găsit biruinţă. Unii s-au întors chiar de la marginea prăpastiei sinuciderii, atunci când Duhul Sfânt a folosit simpla prezentare a resurselor noastre în Cristos pentru a le veni în ajutor în situaţia lor extremă. Fie ca El să vi se adreseze personal atunci când vă veţi afla în nevoie în viaţa şi lucrarea voastră.

dr. Charles Solomon 1999

Introducere

Spirituoterapia este un cuvânt creat de dr. Solomon pentru a identifica o abordare a consilierii (lucrare spirituală), a cărei metodă şi al cărei scop se concentrează asupra relaţiei credinciosului cu Crucea lui Cristos. In 1967, el a fost chemat de Dumnezeu prin pasajul din Isaia 58:10-12 ca să descopere şi să iniţieze această abordare a consilierii ca urmare a lucrării lui Dumnezeu în viaţa lui în anul 1965. Recent ea a ajuns să fie cunoscută şi sub denumirea de „consiliere pentru schimbarea vieţii cu o alta". In spirituoterapie, Duhul Sfânt este Terapeutul care reînnoieşte mintea şi transformă viaţa omului, conform textului din Romani 12:2. Spirituoterapia (consilierea pentru schimbarea vieţii cu o alta) a fost iniţiată de către dr. Solomon la Grace Fellowship International (GFI), înfiinţată la Denver, Colorado, în 1969 ca o corporaţie nonprofit, scutită de taxe, care în prezent îşi are sediul în Pigeon Forge, Tennessee. GFI este o asociaţie nondenominaţională, devotată Domnului Isus Cristos şi Cuvântului infailibil şi imuabil al lui Dumnezeu.

Dr. Solomon, întemeietorul şi preşedintele GFI, a obţinut licenţa în ştiinţe la East Tennessee State University şi masteratul în Serviciul Personal la University of Colorado. El şi-a început activitatea de consiliere lucrând cu o jumătate de normă, fiind între timp angajat ca inginer la Martin-Marietta Corporation (acum Lockheed-Martin), şi pe bază de contract din 1951, după ce a terminat facultatea, până în 1970. Această consiliere s-a făcut pe baza unui contract cu Departamentul Muncii, prin care Martin-Marietta urma să angajeze şi să instruiască un

„nucleu de femei fără ocupaţie" în vederea angajării lor în 11 ui nea clericală. Teza sa de doctorat

s-a bazat pe rezultatele **acestui** program.
El a obţinut titlul de doctor în educaţie în 1972 de la University of Northern Colorado. O mare parte din activitatea depusă pentru susţinerea doctoratului a constat în cercetări originale, consiliere, scrieri şi predare, toate asociate cu noua disciplină a spirituoterapiei, pe care statul Colorado a recunoscut-o în mod oficial prin acordarea doctoratului. Restul activităţii sale a constat în consiliere şi psihologie. Prima ediţie a cărţii a fost proiectul tezei sale de doctorat.
Primul birou GFI s-a deschis la 1 februarie 1970 în Denver, Colorado. Biroul primei filiale s-a deschis în 1975, iar primul birou internaţional s-a deschis în Argentina în ianuarie 1981. Mii de persoane din multe ţări de pe şase continente au beneficiat de o oarecare instruire ce a început în 1972 odată cu primul seminar din Colorado Springs. Contribuţiile trimise pentru GFI sunt incluse în sumele deductibile şi doar cele trimise la sediul din Tennessee vor sprijini munca de pionierat a dr. Solomon. Nici o contribuţie trimisă altor organizaţii sau la alte adrese nu va ajunge să sprijine lucrarea dr. Solomon.
Pentru contribuţii şi întrebări cu privire la misiunea GFI, puteţi apela la următoarea adresă:
Grace Fellowship International
EO. Box 368
Pigeon Forge, TN 37868
Web site: www.SolomonNet.org

UNU

Experienţa Crucii lui Cristos

Ştiind cum este lumea de astăzi, sunt sigur că voi, sau unii dintre cei pe care-i iubiţi, vă confruntaţi cu probleme ce sunt imposibil de rezolvat sau chiar de abordat prin puterea resurselor umane. Cu câtva timp în urmă, un pastor, prieten al meu, şi-a împărtăşit convingerea că astăzi mulţi pastori se simt extrem de presaţi în lucrarea lor. El a vorbit despre faptul că există probleme în viaţa pastorilor şi a familiilor lor, precum şi conflicte în viaţa bisericii, dar - a afirmat el în continuare -lucrurile nu au fost întotdeauna aşa.
Loialitatea faţă de biserica locală pare să fie mai scăzută ca oricând, fapt ce este de aşteptat ca un rezultat logic al prăbuşirii structurilor familiale. Acest lucru, împreună cu problemele obişnuite cu care se confruntă pastorii, îi pune într-o poziţie ce nu este deloc de invidiat.
înţeleg ceea ce spunea prietenul meu, pastorul, pentru că eu cred că o parte din experienţa mea trecută în confruntarea cu astfel de presiuni m-a ajutat să găsesc unele răspunsuri. Eu cred că pentru a face faţă acestor presiuni este vital să înţelegem câteva dintre conceptele legate de „respingere" şi „identitate". Şi chiar dacă nu fiecare beneficiază de ajutorul unui consilier, cu toţii avem acces la Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu şi la *Consilierul* Său, Duhul Sfânt, singurul în stare să ne transforme viaţa prin reînnoirea minţii noastre, aşa cum spune apostolul Pavel în Romani 12:2.
Eu am fost unul dintre cei care nu am avut ocazia să discut

despre nevoile mele cu un credincios care să mă poată îndruma spre Scriptură, fie pentru a găsi răspunsuri cu privire la semnificaţia mântuirii, fie pentru a afla un sfat în legătură cu restul călătoriei mele spirituale. Deşi m-am încrezut în Cristos la vârsta de şaptesprezece ani, am intrat în împărăţia Lui aflându-mă încă sub povara unei încărcături de probleme emoţionale ce m-au împiedicat să fiu eficient în activităţile obişnuite ale vieţii, şi cu atât mai mult în momentele de stres.
Am crescut nu numai cu sentimentul de inferioritate, ci şi cu abilitatea de a-1 ascunde de ceilalţi. Din punct de vedere academic m-am bucurat de anii de şcoală, dar din punct de vedere social nu m-am simţit confortabil. Deşi posedam o inteligenţă oarecum deasupra nivelului mediu, simţeam că nu voi reuşi să fac faţă problemelor cotidiene. Anii mei de liceu au fost foarte nefericiţi şi priveam absolvirea liceului ca pe o eliberare dintr-o existenţă intolerabilă.

Eram hotărât să merg la colegiu, deşi simţeam că nu voi reuşi la examene. în primul trimestru am învăţat destul de mult şi am obţinut numai note de 10, ajungând pe lista premianţilor. Dar aceasta nu a schimbat ceea ce *simţeam. Ştiam* că reuşisem într-un fel să mă ridic deasupra nivelului mediu, dar *simţeam* că fiecare din clasă ştia mai mult decât mine. în copilărie, împrejurările programaseră ca mintea mea să meargă într-o direcţie, iar emoţiile într-alta.
în al doilea an de colegiu am întâlnit-o pe soţia mea şi imediat am încercat s-o conving cât eram de inferior. însă ea a văzut că notele mele erau deasupra nivelului mediu şi i-a fost greu să creadă că eram atât de inferior cum mă prezentam. Ne-am căsătorit înaintea ultimului an de facultate şi ea a predat la o şcoală, în timp ce eu terminam ultimul an. Alesesem să mă specializez ca inginer pentru că mi se părea de neconceput să mă gândesc la o carieră care să implice vorbirea în public. Teama de a apărea în faţa mulţimii limitase în mod drastic **opţiunile** mele. în final am absolvit secţia de ştiinţe matematice si am primit dreptul de a lucra ca profesor, deşi nu voiam să **predau.** în cele din urmă am fost angajat de ceea ce se numeşte

acum Lockheed Martin Corporation din Baltimore, Maryland, şi am început să lucrez ca inginer. Mă simţeam inferior în profesia pentru care mă pregătisem, aşa că vă puteţi imagina cum mă simţeam ca inginer, ca profesie pentru care nu eram atât de pregătit.
Cei trei copii ai noştri s-au născut înainte ca eu să împlinesc vârsta de douăzeci şi şase de ani. Intre douăzeci şi treizeci de ani am trăit o perioadă de conflict lăuntric, rână la douăzeci şi cinci de ani am suferit de o puternică depresie şi de anxietate şi am făcut ulcer. La un moment dat luam 400 mg de Thorazine pe zi. La douăzeci şi şapte de ani m-am predat cu totul Domnului Isus Cristos, dar n-am ştiut ce să fac mai departe. M-am implicat în biserică şi am lucrat foarte mult, dar am descoperit că a lucra pentru Domnul nu produce în mod necesar o creştere spirituală. Am acceptat să mă transfer cu compania la Denver, unde am ajuns să fiu implicat într-o biserică în care se dădea o învăţătură biblică temeinică şi am continuat ciclurile nesfârşite ale unei slujiri din obligaţie.
Responsabilităţile pe care le aveam la serviciu şi în familie au crescut, însă depresia tot mai puternică şi anxietatea mi-au diminuat capacitatea de lucru. Evident, serviciul şi implicarea continuă la biserică în orele mele libere îmi ocupau cea mai mare parte din timpul pe care ar fi trebuit să-1 petrec împreună cu familia mea. Situaţia aceasta împreună cu gravele mele probleme emoţionale mă recomandau prea puţin ca un bun soţ şi tată.
Când reuşeam să nu mă mai concentrez asupra persoanei mele şi să mă implic într-o activitate oarecare, mă bucuram cât de cât, dar conflictul meu lăuntric nerezolvat era acolo, oricând gata să iasă la suprafaţă. La treizeci şi patru de ani am fost suspectat de scleroză multiplă. Deşi acel diagnostic nu a fost niciodată confirmat, în sinea mea eram dezamăgit că nu aveam cancer. Moartea de cancer mi-ar fi asigurat ceea ce aş fi considerat o eliberare onorabilă de această viaţă.
Depresia şi anxietatea au ajuns la apogeu în octombrie 1965, când aveam treizeci şi cinci de ani. Uneori plângeam pe drum

de la serviciu spre casă. Mă simţeam încolţit şi fără scăpare. Mă ţineam de una sau de alta dintre promisiunile lui Dumnezeu, sperând că voi putea găsi un răspuns la situaţia mea.
în seara de 25 octombrie, am simţit că nu mai pot continua în acea stare nici măcar o zi. Urmam un tratament pentru durerile teribile pe care le aveam la ceafă şi, dacă n-aş fi fost creştin, sinuciderea ar fi fost singura mea opţiune.
Acela a fost momentul în care Duhul lui Dumnezeu a intervenit în viaţa mea. în acea seară, târziu, am citit Galateni 2:22: „Am fost răstignit cu Cristos." Renunţasem la orice speranţă de a primi vreun ajutor de la Dumnezeu sau de la oricine altcineva. Dar în acea seară, Dumnezeu a lucrat în viaţa mea, plin de har şi suveran, şi m-a eliberat de toată anxietatea, depresia şi durerea de cap, precum şi de sentimentul de inferioritate ce mă chinuise o viaţă întreagă.
Acest sentiment de totală eliberare a durat o zi sau două, după care unele dintre vechile sentimente

au revenit şi a trebuit să învăţ acel proces pe care Biblia îl numeşte „umblarea în Duhul". După primul pas în care am fost „umplut de Duhul", a trebuit să învăţ să continuu procesul de a-L lăsa pe Duhul Sfânt să deţină controlul asupra vieţii mele.
Pentru că nu aveam pe nimeni care să mă ucenicizeze în acest nou mod de viaţă, în următorii ani am fost când sus, când jos din punct de vedere spiritual. în primul an am citit peste o sută de cărţi, printre care biografii şi autobiografii pe tema vieţii din belşug. De asemenea, mi-am petrecut multe ore studiind epistolele lui Pavel ca să înţeleg din punct de vedere teologic ce a făcut Dumnezeu în viaţa mea.
După doi ani m-am gândit că dacă Dumnezeu a putut să mă elibereze pe *mine* de tulburările mele emoţionale, El poate face acelaşi lucru şi în viaţa altora. Se părea că domeniul consilierii îmi va oferi mijlocul de a le împărtăşi altora răspunsurile pe care le aflasem. Aşa că m-am înscris la un program pentru **obţinerea** diplomei de maşter în consiliere la University of (olorado, deşi programul de consiliere de acolo nu era renumit **pentru** conţinutul său spiritual.

în timp ce mă rugam cu privire la decizia de a intra în lucrarea de consiliere, Domnul mi-a dat două versete din Isaia:
Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime şi întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îţi va sătura sufletul chiar în locuri fără apă şi va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. (Isaia 58:10-11)
în decembrie 1969, am obţinut masteratul, iar în ianuarie anul următor Dumnezeu m-a eliberat în mod suveran din postul pe care îl deţineam în industria aerospaţială. în februarie 1970 am început o lucrare de consiliere şi, în acelaşi timp, m-am înscris la un program în vederea obţinerii doctoratului la University of Northern Colorado, unde mi s-a îngăduit să concep un program novator care să integreze dimensiunea spirituală cu cea psihologică a omului. Programul meu de studiu urma să îmi aducă titlul de doctor în educaţie în domeniul *spirituoterapiei,* aşa cum am ales să îl numesc.
Am găsit atei, agnostici şi profesori evrei care mi-au fost de mai mare ajutor decât unii dintre creştini, care au încercat să mă oblige să intru într-un sistem ce omitea sau diminua efectul pe care îl are asupra vieţii noastre relaţia noastră cu Crucea lui Cristos. Chiar şi astăzi unii creştini se opun acestor învăţături şi eu încerc să nu fiu defensiv.
Crucea lui Cristos n-a fost niciodată, şi nici nu va fi, locul în care să se întâlnească mulţi oameni pentru părtăşie. Cei care au acceptat Crucea şi învăţăturile ei cred că „au ajuns" doar la picioarele ei. în viaţa credinciosului, Crucea implică frângere şi suferinţă, ca şi în viaţa Domnului nostru. De vreme ce pastorii, consilierii, psihologii şi psihiatrii sunt oameni ca toţi ceilalţi, drumul lor spre biruinţa asupra *„cărnii"* [natura umană sau firea pământească] trebuie să fie acelaşi cu al nostru. Crucea nu se poate ocoli. Nici unul dintre noi nu este mai mare decât Stăpânul nostru şi cu toţii trebuie să mergem pe

drumul Crucii, dacă vrem să avem biruinţă în experienţa **noastră** creştină. Fană când credincioşii nu vor înţelege acest lucru, ei vor continua să se opună mesajului că viaţa trebuie să se nască din moarte şi victoria din înfrângere, indiferent dacă este vorba de lucrarea de consiliere sau de o altă lucrare.
Ceea ce am învăţat în acele zile ale anului 1965 a fost că experienţa Crucii este un proces continuu. Dumnezeu a îngăduit multe lucruri în viaţa mea în acele zile şi de atunci încoace, pentru a contribui la creşterea mea spirituală. Am învăţat că noi ne aflăm cu toţii în procesul *devenirii* prin experienţă a ceea ce *suntem deja* în Cristos prin poziţie. Până când vom fi cândva cu El, va trebui să continuăm să ne confruntăm cu păcatul din lume şi din noi înşine.
RESPINGEREA ŞI EFECTELE EI
Aşa cum s-a observat în cazul tuturor metodelor de consiliere, şi această metodă s-a dezvoltat

continuu de-a lungul anilor. In 1970, când am început consilierea, îi luam din rutină un interviu persoanei consiliate, ce includea povestea vieţii sale. Făcând aceasta am descoperit o trăsătură comună vieţii celor cu care lucram: *respingerea.* Unii dintre clienţi au fost în mod evident respinşi verbal sau fizic de părinţi sau de alte persoane importante din viaţa lor. Alţii au fost respinşi într-un mod mai subtil.

Cei care au fost respinşi făţiş de către părinţii lor s-ar putea să înţeleagă într-o anumită măsură mânia şi neîncrederea rezultate. însă deseori aceşti oameni nu au văzut legătura dintre defectuoasa lor adaptare emoţională şi socială din prezent şi evenimentele traumatice din copilăria lor.

Cei care au fost respinşi într-un mod mai subtil pot şi ei suferi de tulburări emoţionale, dar poate că nu-şi dau seama de sursa acestora. Unii i-au auzit efectiv pe părinţii lor spunând că nu şi-au dorit copii (respingere evidentă), în timp ce în alte cazuri părinţii copiilor i-au dat de mici spre adopţie. Cei **adoptaţi,** de exemplu, au fost respinşi prin definiţie. Deşi poate

că părinţii lor naturali n-au avut nici o altă şansă, copiii adoptaţi deseori cred că a existat (şi există) ceva în neregulă cu privire la ei ce a cauzat respingerea. Alţii au fost respinşi, dar la acel moment nu şi-au recunoscut starea ca respingere.

Prin *respingere* eu înţeleg „absenţa unei iubiri semnificative". A fi respins nu înseamnă că nu există dragoste, ci că, dintr-un motiv sau altul, dragostea nu este satisfăcătoare sau edificatoare. *Rezultatul respingerii este, de obicei, diminuarea capacităţii de a da şi de a primi dragoste.*

Oamenii se simt respinşi din multe motive, cum ar fi protecţia exagerată, acceptarea pe baza realizărilor, moartea prematură a părinţilor, o spitalizare de lungă durată în copilăria mică, şi chiar înţelegerea că părinţii şi-ar fi dorit un copil de sex opus. Uneori respingerea este subtilă, neintenţionată, nerecunoscută, inevitabilă sau toate acestea la un loc.

Copilul *exagerat de protejat* nu este lăsat să ia decizii adecvate vârstei lui, şi astfel el nu-şi dezvoltă încrederea în sine sau capacitatea de a lua decizii. Fără să vrea, părinţii îi spun că el nu este capabil să ia decizii şi, considerându-se inferior, el dezvoltă complexe de inferioritate. Fărinţii îl iubesc atât de mult încât fac totul pentru el, cu excepţia faptului că nu-1 lasă să devină o persoană! Evident acest lucru este neintenţionat şi de obicei nici părinţii şi nici copilul nu îşi dau seama ce se întâmplă.

Copilul exagerat de protejat sau alintat deseori are sentimente contradictorii faţă de părinţi. El îi iubeşte pentru ceea ce ei fac *pentru* el, dar este supărat pe ei pentru ceea îi fac *lui.* Fiindcă de obicei el nu este conştient de ceea ce ei i-au făcut lui, el simte şi crede că îi respinge fără nici un motiv anume şi atunci se simte vinovat din cauza resentimentelor şi a lipsei de apreciere faţă de părinţi.

Un copil singur la părinţi este mai probabil să fie supraprotejat decât unul dintr-o familie cu mai mulţi copii.

Copilul ai cărui părinţi îl iubesc mai mult pentru ceea *ce face* el decât pentru ceea ce *este* el (acceptare pe baza realizărilor) se simte, de asemenea, respins. Realizările lui bune sunt acceptate, dar poate că persoana lui este respinsă.

Un copil care îşi pierde părinţii prin moartea sau divorţul acestora, la o vârstă atât de fragedă încât nu-şi mai aduce .1 minte ce s-a întâmplat, experimentează o respingere percepută sau simţită, dar s-ar putea să nu o înţeleagă niciodată. Tot astfel, un nou-născut care rămâne în incubator o perioadă mai lungă de timp poate avea parte de o retragere a dragostei, nu din vina părinţilor, ci pur şi simplu din necesitate medicală. Cu toate acestea, se poate ca ea să lase în copil cicatrice emoţionale.

O femeie cu care am discutat îşi petrecuse primele trei luni de viaţă într-un incubator. Până la vârsta de douăzeci şi trei de ani ea n-a putut accepta faptul că părinţii ei o iubeau. Evident că în timp ce se aflase în incubator, ea nu a stat acolo gândindu-se că părinţii ei o urau, dar vidul care s-a creat în emoţiile ei în acel timp petrecut în incubator au împiedicat-o să *primească* marea dragoste a părinţilor ei. Ea a primit dragoste, dar *a perceput* sau a simţit respingere.

Un copil mic îşi pierde sursa principală de dragoste şi acceptare dacă îi mor părinţii şi, deşi nu este vina nimănui, efectele asupra relaţiilor interpersonale pot continua până la vârsta adultă. Când copilul şi-a pierdut un părinte în care a avut încredere, la vârsta adultă s-ar putea să-i fie foarte greu să se încreadă în cineva. Un băiat de paisprezece ani, ai cărui tată şi frate au murit într-un accident de automobil şi a cărui mamă a fost grav rănită când băiatul avea şase ani, a fost incapabil să frecventeze şcoala şi a trebuit să studieze cu un profesor care venea la el acasă. Când i-am vorbit despre predarea în braţele lui Cristos cu tot ceea ce avem, el s-a apucat de burtă de parcă aş fi înfipt un cuţit în el. Apoi m-a întrebat: „Aveţi cumva un pansament gastric?" Mi-a spus că de nouă ani rezista şi îşi reţinea sentimentele, fără să le poată comunica.

Deseori, o persoană care suferă de respingere se va respinge pe sine în anumite laturi ale personalităţii sale, uneori într-un mod acceptabil din punct de vedere social, alteori nu, mai ales când încearcă să compenseze emoţiile nesănătoase ce îl **chinuiesc.** Efectele pe care respingerea le are asupra

personalităţii diferă în funcţie de severitatea şi durata ei, precum şi de vârsta la care apare. Uneori, un bunic plin de dragoste sau o altă persoană deosebită poate diminua efectele respingerii din viaţa unui copil.

O persoană respinsă se va respinge nu numai pe sine, ci îi va respinge şi pe alţii, chiar şi partenerul de căsătorie. De asemenea, o astfel de persoană tinde să-i blameze pe alţii pentru problemele pe care le are în relaţiile sale, absolvindu-se de responsabilităţi.

Unele dintre persoanele respinse au probleme cu acceptarea responsabilităţilor şi achitarea de ele. O astfel de persoană mai degrabă nu încearcă să facă nimic, decât să încerce şi să nu reuşească, deoarece nereuşita o face să se simtă şi mai rău cu privire la sine. Un astfel de om, un inginer chimist, care îşi făcea foarte bine datoria la locul de muncă, se simţea un ratat ca persoană şi ca angajat. într-o zi, şeful lui a venit la el şi i-a spus: „îţi vom mări salariul cu 5000 de dolari pe an şi îţi vom da o maşină." Răspunsul lui John a fost: „Ajunge! îmi dau demisia!" El s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din birou. Conflictele sale lăuntrice erau atât de grave, încât a simţit că nu mai putea să accepte nici o altă responsabilitate.

Cauza şi efectele respingerii sunt tratate mai detaliat în cărţile mele *The Ins and Out ofRejection* şi *The Rejection Syndrome and the Way to Acceptance.*

Răspunsul la respingere este *acceptarea.* însă acceptarea umană nu va vindeca emoţiile zdrobite după ce respingerea şi-a făcut treaba ei murdară. Ea ajută, şi deseori este singurul ajutor disponibil, dar experienţa acceptării în Cristos este singura ce poate aduce cu adevărat vindecarea.

IDENTITATEA

Importanţa *identităţii* şi a multiplelor moduri în care ea afectează întreaga noastră existenţă a devenit, de asemenea, parte a consilierii mele. Ea este importantă pentru că ceea ce o persoană vede ca identitate a sa ori identitatea pe care i-ar

plăcea să o aibă va determina locul în care ea caută acceptarea. Vezi capitolul 6, paginile cu diagramele despre identitate.

Majoritatea credincioşilor trăiesc cu o identitate ce le-a fost dată de alţii - fie pozitivă, fie negativă, în funcţie de gradul de respingere - sau cu o identitate pe care şi-au alcătuit-o ei înşişi. Mulţi sunt bărbaţii şi femeile care s-au ridicat prin propriile lor puteri şi sfârşesc prin a ajunge nemulţumiţi de ceea ce au făcut. De obicei identitatea lor se bazează pe lucruri, bani, oameni, putere şi realizări sau pe lipsa acestora. Identitatea bazată pe lucrurile temporare este în mod natural supusă schimbării, fără să băgăm de seamă.

Apostolul Pavel face diferenţa dintre identitatea noastră carnală şi identitatea noastră spirituală, adică ceea ce suntem noi ca rezultat al resurselor umane şi ceea ce suntem prin puterea Duhului Sfânt. Şi aici, ca şi în cazul problemei respingerii, tratarea unei identităţi carnale inacceptabile este

adevărata identitate spirituală pe care ne-o poate da numai o relaţie corectă cu Cristos.
în carne, în natura noastră umană, noi am fost programaţi în anumite direcţii prin învăţăturile şi experienţele pe care le-am avut. Unii oameni sunt astfel programaţi încât identitatea lor este împlinită prin acumulare de bani şi de bunuri; alţii sunt programaţi să fie împliniţi prin succes în afaceri sau alte realizări. Unii sunt programaţi spre senzualitate, iar alţii chiar spre căutări religioase.
Pentru credincios toate acestea sunt identităţi false şi nesatisfăcătoare, fiindcă adevărata noastră identitate se bazează pe cine suntem noi în Cristos. Cu toate acestea, mulţi credincioşi nu par să-şi descopere adevărata lor identitate decât când ajung în Glorie. David Needham tratează acest adevăr vital în cartea sa *Birthright* (Multnomah, 1982). Problema este că mulţi oameni trăiesc cu o identitate greşită -0 identitate făurită prin potrivirea cu „chipul veacului acestuia" şi nu prin transformarea cu ajutorul „reînnoirii minţii" (Rom. 12:2).
Răspunsul la această problemă, deşi mulţi au numit o astfel

de sugestie „exagerat de simplistă", se află în schimbarea identităţii bazate pe viaţa noastră personală şi pe influenţa păcatului din noi cu identitatea noastră perfectă în Cristos. O astfel de „tranzacţie" este într-adevăr un miracol, dar este genul de miracol în care Duhul Sfânt excelează. Duhul Sfânt nu intră în viaţa noastră ca să „cârpească" vechea noastră identitate, ci ca să pună în noi adevărata noastră identitate în calitate de copii răscumpăraţi ai Regelui regilor. Iată cum descrie Pavel această lucrare din inima noastră:
Şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui şi să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morţi şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti (Efes. 1:17-20).
Aceeaşi putere pe care a folosit-o Dumnezeu în învierea lui Isus din morţi lucrează în noi atunci când ne punem încrederea în ceea ce s-a realizat prin învierea lui Cristos. Pavel scrie: „Căci dacă, atunci când eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui" (Rom. 5:10).
Identitatea noastră se bazează pe cine suntem noi în Cristos şi trebuie s-o pretindem prin credinţă, nu prin fapte - ale noastre sau ale altora. Noi am lepădat hainele trecutului prin schimbarea identităţii noastre carnale cu o viaţă în Cristos, prin schimbarea unei vieţi de înfrângere cu o viaţă de victorie. Isus le-a spus urmaşilor Săi: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze" (Luca 9:23). Mulţi au o noţiune greşită cu privire la ce înseamnă cu adevărat „sine" şi „lepădarea de sine". Unii cred că renunţarea la anumite plăceri lumeşti va împlini această

poruncă. Alţii cred că „luarea crucii" înseamnă purtarea unei .inurnite poveri, cum ar fi să te îngrijeşti de un copil cu un h.mdicap grav. în mod evident, este dificil să ne lepădăm de noi înşine dacă nu ştim ce înseamnă „şinele" sau „eul".
Ce înseamnă să ne acceptăm vechea noastră identitate, cea pe care trebuie să o „lepădăm", dacă vrem să o schimbăm cu noua noastră identitate în Cristos? Ca analogie, să presupunem că aveţi vârsta de 15 ani sau cunoaşteţi o tânără care are 15 ani, este necăsătorită şi este gravidă. Avortul nu este o opţiune, şi fata s-a decis categoric să dea copilul pentru adopţie. Ce i-aţi recomanda unei tinere care se află într-o asemenea situaţie: să vadă sau să nu vadă copilaşul înainte de a renunţa la el? în oricare dintre cazuri, care ar fi motivele recomandării pe care i-aţi face-o?
Ar fi mai uşor să dea naştere copilului şi să plece din spital fără să-1 fi văzut, evitând astfel trauma separării. Oare aşa să fie? în acel moment ar părea mai uşor, dar oare tânăra s-ar confrunta într-adevăr cu realitatea situaţiei? Aţi încercat vreodată să renunţaţi la ceva ce n-aţi avut niciodată, ce n-a fost niciodată al vostru? Dacă tânăra mamă nu vede copilul, ea va percepe întregul incident

ca pe ceva ireal. Da, fata a purtat acel copil în pântece, dar este o diferenţă între a fi însărcinată şi a ţine copilul în braţe şi a-1 avea. Odată ce tânăra mamă ţine copilul în braţe, îl are şi îl iubeşte timp de o zi sau mai multe şi apoi îl dă părinţilor adoptivi, realitatea situaţiei o izbeşte cu toată forţa. Atunci este într-adevăr posibil ca ea să treacă prin procesul durerii, prin anxietatea separării, sau oricum aţi vrea să numiţi pierderea traumatică prin care trece tânăra mamă.
Fiecare dintre noi trebuie să-şi pună întrebarea: „A fost vreodată «copilaşul» al meu sau am eu încă sentimentul irealităţii cu privire la identitatea cu care trăiesc?" Fiecare dintre noi trebuie să ne definim identitatea şi s-o privim drept în faţă pentru a înţelege ce trebuie să pierdem, dacă vrem să trăim adevărata noastră identitate în Domnul Isus Cristos. Noi I **rebuie** să „ne pierdem copilaşul", care a fost în fază de formare **timp** de **o** viaţă, dacă vrem să cunoaştem bucuria şi

binecuvântarea noii noastre identităţi în calitate de copii mult iubiţi şi acceptaţi de Dumnezeu în Cristos.

Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine o va câştiga." (Matei 16:24-25)

DOI

Cum funcţionează spirituoterapia

Pentru a ne înţelege pe noi înşine trebuie să avem o noţiune clară despre modul în care suntem alcătuiţi şi în care funcţionăm. Gândurile, sentimentele şi comportamentul nostru derivă din identitatea pe care poate că n-am recunoscut-o, iar motivaţia acţiunilor şi a reacţiilor noastre prezente este în funcţie de acea identitate. Cu alte cuvinte, identitatea ce ne este dată de ceilalţi sau pe care ne-am alcătuit-o singuri, pozitivă sau negativă, va avea o mare influenţă asupra deciziilor pe care le luăm şi a modului în care ne raportăm la alţii.
Deoarece suntem în esenţă fiinţe spirituale, se cuvine să ştim care este identitatea noastră spirituală şi influenţa pe care cunoaşterea dată de Duhul o poate avea asupra funcţionării noastre psihologice şi sociale. De-a lungul anilor s-a dovedit extrem de util, pentru majoritatea celor pe care i-am consiliat, să înţeleagă alcătuirea sau „componenţa" omului, cunoscută în cercurile teologice ca antropologia biblică. Există evident multe concepţii despre această problemă vitală, dar noi ne vom limita discuţiile la ceea ce pare să susţină Noul Testament.
Două referinţe importante din Scriptură sugerează că omul este alcătuit din trei părţi: trup, suflet şi spirit sau duh (concepţia trihotomistă). Alte referinţe par, de asemenea, să sprijine afirmaţia că noi avem un spirit care acţionează ca o entitate separată (1 Tes. 5:23; Evr. 4:12). Deseori noi privim fiinţele umane ca fiind alcătuite dintr-o parte materială şi una imaterială. Aceste două părţi componente sunt uneori numite

Irup şi suflet sau trup şi minte (concepţia dihotomistă). Dar această ultimă concepţie nu include şi spiritul, deşi ne învaţă că funcţionăm spiritual. Cu toate că în multe sensuri oamenii funcţionează oarecum asemenea unor membri ai regnului animal, chiar dacă pe un plan psihologic superior, eu cred că spiritul este ceea ce ne face să fim intrinsec diferiţi de animale. Când încercăm să explicăm funcţiile psihologice şi spirituale, este important să folosim mai degrabă un model ce este în acord cu Scriptura şi o terminologie biblică, decât un model pur psihologic. Altfel venim cu nişte generalităţi vagi, ce nu vor susţine o adevărată integrare a psihologiei cu teologia. Pavel scrie: „Dumnezeul păcii să vă sfinţească El însuşi pe deplin şi duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Cristos" (ITes. 5:23). Autorul Epistolei către Evrei scrie: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi

măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii" (Evr. 4:12).
Alte referinţe biblice cu privire la suflet şi spirit nu sunt atât de clare, dar multe fac aluzie la existenţa sufletului şi a spiritului ca entităţi separate. De exemplu, când Domnul Isus era pe cruce, existând într-un trup, El a ales - un act al sufletului - să-Şi dea duhul. Pavel scrie: „Dar cine se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El" (1 Cor. 6:17). Acest verset vorbeşte evident despre o unire a duhului, care este opusă unirii sufletului. Păstrând limbajul Scripturii, am putea spune că omul *este* un duh, că el *are* un suflet şi că el *trăieşte* într-un trup. *Este foarte important ca această carte să fie citită înţelegând astfel lucrurile, deoarece unele afirmaţii ar putea fi greşit interpretate dacă s-ar aplica la o altă concepţie despre om decât cea trihotomistă (tripartită).*
Deoarece preocuparea principală a acestei cărţi este de a descoperi adevărata noastră identitate şi de a vedea o rezolvare spirituală a simptomelor psihologice şi interpersonale, trebuie să înţelegem modul în care conceptul de identitate se

raportează la om. Pentru a face aceasta trebuie să începem cu Adam, fiindcă acolo a început totul! Adam a avut o identitate perfectă şi el şi-a găsit întreaga semnificaţie în relaţia lui cu Dumnezeu. Următoarea diagramă arată alcătuirea lui din spirit, suflet şi trup. în Geneza citim că omul (Adam) a fost creat după chipul lui Dumnezeu (1:26). El a fost creat inocent şi a rămas în acea stare, capabil să comunice cu Dumnezeu, până la Cădere. Deşi spiritul lui Adam nu este menţionat în mod specific, citim: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă [sau vieţi] şi omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Gen. 2:7).
DIAGRAMA 1
ADAM ÎNAINTE DE CĂDERE
SE RELAŢIONEAZĂ CU ALŢII

SE RELAŢIONEAZĂ DUMNEZEU
SE RELAŢIONEAZĂ CU MEDIUL
La Creaţie, spiritul nu era contaminat de păcat şi Adam a funcţionat la un nivel supranatural, numind animalele şi îndeplinind toate celelalte sarcini pe care i le-a dat Dumnezeu. Săgeţile (sau arcurile) din interiorul cercului din diagrama 1 arată interacţiunea şi relaţiile dintre spirit, suflet şi trup, în care nu există nici un conflict. Săgeţile care se îndreaptă spre exteriorul cercului indică interacţiunea cu Dumnezeu, precum

şi cea cu oamenii şi cu mediul. Toate acestea, împreună cu alţi termeni folosiţi direct sau implicit în Scriptură, sunt adecvaţi pentru a explica totalitatea unei persoane şi funcţiile ei intrapersonale şi interpersonale.
Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit" (Gen 2:17). Pentru că Adam şi Eva au mâncat (Gen. 3:6), ştim că în acea zi a avut loc un fel de moarte. Categoric, nu a fost o moarte fizică. Sufletele lor au continuat să funcţioneze din punct de vedere psihologic. Ca urmare a păcatului lor, în timp a apărut şi moartea fizică, dar în acea zi a avut loc un alt gen de moarte. Ea nu putea fi decât o moarte spirituală şi restul Bibliei se referă la consecinţele acelui eveniment. Diagrama 2 descrie fiinţa umană după Cădere.
Privind aceste diagrame, veţi observa că *sufletul* ar putea fi numit conştiinţa de sine sau personalitatea prin care noi stabilim relaţii cu ceilalţi - de fapt, alcătuirea noastră psihologică. *Spiritul (duhul)* este conştiinţa noastră cu privire la Dumnezeu sau acea latură a alcătuirii noastre prin care ne raportăm la Dumnezeu. *Trupul* este, desigur, mijlocul prin care, prin intermediul celor cinci simţuri, ne raportăm la lume şi la mediul exterior. Pe scurt, noi stabilim relaţii cu alţii prin intermediul sufletului nostru, cu Dumnezeu prin intermediul spiritului nostru şi cu mediul prin intermediul trupului nostru. Sufletul este alcătuit din minte (sau intelect), emoţii (sau sentimente) şi voinţă (sau voliţiune). *Spiritul* are funcţii similare, dar nu este cazul să le discutăm aici.
Aşa cum arată săgeţile dintre trup şi suflet din diagrama 2, problemele fizice, cum ar fi un

dezechilibru endocrin sau alte boli, pot avea un efect advers asupra stării noastre emoţionale. Tot aşa, putem suferi de simptome psihologice de lungă durată, ce ne afectează viaţa spirituală şi ne împiedică să umblăm cu Dumnezeu. Adaptarea spirituală defectuoasă va produce sau va amplifica simptomele psihologice existente. Prin urmare, dificultăţile din unul dintre cele trei domenii pot avea, la rândul **lor,** *wi* efect advers asupra altui domeniu. Va fi necesar să ne

referim în mod constant la această diagramă pe măsură ce vom avansa în diferenţierea funcţiilor spiritului, ale sufletului şi ale trupului, precum şi a ceea ce trebuie să înţelegem cu privire la nevoile şi problemele din fiecare domeniu.

Bineînţeles că prima şi cea mai importantă problemă de luat în considerare este relaţia noastră cu Dumnezeu. Dacă nu există, şi până când nu există, o relaţie personală cu El, conţinutul acestei cărţi este doar retoric. Relaţia personală iniţială cu Dumnezeu, şi tot ce este legat de ea, are a face cu *spiritul* şi se explică în termenii *mântuirii* noastre.

DIAGRAMA 2

SE RELAŢIONEAZĂ CU ALŢII
SE RELAŢIONEAZĂ CU DUMNEZEU
(MINTEA, NTIMENTELE, VOINŢA)
SPIRITUAL Conştiinţa de Dumnezeu
PSIHOLOGIC Conştiinţa de sine
SPIRITUL NEREGENERAT
FIZIOLOGIC Conştiinţa trăirii în lume

SE RELAŢIONEAZĂ *"" CU MEDIUL
OMUL - O TRI-UNITATE

Aşa cum se observă, în diagrama 2 există un cerc mai mic în centrul cercului mare, ce arată că, după Cădere, omul a fost *carnal* (firesc), adică din acel moment el a trăit o viaţă egocen trică. Mai târziu, în Geneza 6:3, putem citi: „Atunci Domnul a zis «Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci şi omul nu este decât carne păcătoasă.»"

în cartea de faţă, cuvintele *carnea* (tradusă şi prin natura umană, firea pământească - n.trad.) şi *eul* sau *şinele* vor fi folosite ca fiind sinonime când se referă la centrul de control al credinciosului care trăieşte prin propriile sale resurse. Când se foloseşte cuvântul *eu,* el nu trebuie înţeles ca însemnând, de exemplu, acelaşi lucru cu *personalitatea.*

în centrul acestui cerc se află litera E (eul), care se referă la faptul că, din punct de vedere poziţional, Adam a devenit *carne* sau egocentric, şi că fiecare dintre noi se naşte în lume cu aceeaşi dilemă (Rom. 5:12). Mai încolo vom vedea că această poziţie egocentrică este folosită cu privire la credincios ca o *condiţie* sau *stare.* La Cădere, identitatea lui Adam şi a Evei s-a schimbat dinspre Dumnezeu înspre ei înşişi în relaţie cu Satan. După cădere, problema lor nu a constat atât de mult în păcatele personale pe care le-au comis, cât în faptul că ei erau acum într-o cu totul altă sferă a vieţii, sau a morţii, după cum poate fi cazul. Deşi fiecare dintre ei avea un spirit care funcţiona, ei funcţionau acum înspre Satan, şi nu înspre Dumnezeu. Am putea spune că *spiritul era mort faţă de Dumnezeu şi viu faţă de Satan.* Relaţia personală intimă iniţială şi unele dintre lucrările ei sunt enumerate în lista de sub termenul SPIRIT din diagrama 3 de la pagina ..., iar unele dintre acestea sunt explicate mai jos.

MÂNTUIREA

Definită în diferite moduri, cum ar fi convertirea la Cristos, naşterea din nou, regenerarea, salvarea, încrederea în Cristos ca Mântuitor şi Domn, acceptarea lui Cristos şi primirea lui Cristos, mântuirea este intrarea într-o relaţie personală cu Dumnezeu prin credinţa personală în Isus Cristos. Dacă Domnul Isus Cristos nu este *în* viaţa noastră, în mod evident El nu poate face schimbările necesare. Prin intrarea Lui în viaţa noastră are loc o naştere din nou, care este doar începutul vieţii noastre în Cristos. înainte de a ne încrede în Domnul Isus Cristos printr-o predare personală, Duhul Sfânt trebuie să ne **convingă** că noi *ne naştem* păcătoşi.

Pavel a tras următoarea concluzie: „De aceea, după cum printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toţi au păcătuit..." (Rom. 5:12). întrucât ne-am născut cu o natură păcătoasă sau cu un „om vechi" (Rom. 6:6; Efes. 4:22), noi comitem în mod firesc păcate. Pavel scrie: „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Rom. 3:23).
Pedeapsa pentru păcat este stabilită: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:23). Pedeapsa cu moartea trebuie plătită şi ea *a fost* plătită: „Dar Dumnezeu îşi arată [îşi dovedeşte] dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi" (Rom. 5:8).
Când suntem gata să admitem că suntem lipsiţi de evlavie şi când suntem gata să credem în Domnul Isus Cristos, atunci vom fi justificaţi şi socotiţi drepţi în faţa lui Dumnezeu: „Celui care... crede în Cel care îl socoteşte pe păcătos drept, credinţa pe care o are el îi este socotită ca dreptate" (Rom. 4:5). Metoda este foarte simplă: noi credem, pur şi simplu, ceea ce spune Biblia despre noi (că suntem nişte păcătoşi lipsiţi de evlavie) şi, de asemenea, credem ce spune Biblia despre Domnul Isus (că El a fost şi este Dumnezeu, că a murit pentru păcatele noastre şi că a înviat din morţi).
Acest lucru este foarte clar exprimat în Scriptură: „Dacă mărturiseşti, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit. Căci prin credinţa din inimă se capătă dreptatea şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire" (Rom. 10:9-10).
După ce auzim şi credem, trebuie să chemăm Numele lui Dumnezeu în rugăciune: „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit" (Rom. 10:13). Este de ajuns să rostim o rugăciune simplă ca aceasta: „Doamne, Dumnezeule, ştiu că sunt un păcătos. Cred că Tu L-ai trimis pe Fiul Tău, pe Domnul Isus Cristos, să moară pentru păcatele mele, că El a fost îngropat şi apoi a înviat din morţi. Mă predau acum Ţie, renunţând la viaţa mea păcătoasă şi crezând că Domnul Isus

Cristos îmi iartă păcatele şi că El va fi viaţa mea. Iţi mulţumesc că m-ai salvat de dragul lui Isus. Amin."
Pe baza Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu, El ne mântuieşte când credem în El şi chemăm Numele Lui. După ce am rezolvat problema salvării în viaţa noastră, trebuie să învăţăm să ne bucurăm de *certitudinea* că Dumnezeu a făcut şi face ceea ce El a spus că va face.
CERTITUDINEA
Se poate să fii mântuit, dar să nu ai certitudinea că eşti mântuit. Certitudinea noastră trebuie să se bazeze pe faptele Scripturii, şi nu pe simţăminte fluctuante. De cele mai multe ori persoana care este etichetată drept *nevrotică* vrea să simtă ceva, mai degrabă decât să creadă, şi stilul ei de viaţă este să distorsioneze realitatea. Ca urmare, acea persoană nu are nici un motiv să creadă că simţămintele ei vor fi demne de încredere în problema mântuirii.
Există o mare diferenţă între a te îndoi că eşti mântuit (mintal) şi a te simţi nemântuit (emoţional). Majoritatea oamenilor cărora le lipseşte certitidinea *se simt* nemântuiţi. Insă cei mai mulţi dintre noi nu fac deosebirea între funcţiile minţii şi sentimente, cum nu fac nici majoritatea celor care încearcă să-i ajute pe cei cărora le lipseşte certitudinea. în încercările noastre de a ajuta, deseori apelăm la mintea cuiva cu date din Scriptură, când, în fond, sentimentele sunt cele care dau naştere la confuzie. Când sentimentele sunt controlate de minciunile pe care persoana respectivă a ajuns să le creadă, este imposibil ca acestea să fie vreodată de acord cu adevărul. De aceea se poate ca o persoană *să ştie* (mintal) că este mântuită şi să nu se îndoiască niciodată de mântuirea ei, şi totuşi, toată viaţa *să simtă* (emoţional) că este nemântuită.
Un misionar veteran, care timp de peste un sfert de secol s-a simţit nemântuit, a fost extraordinar de uşurat când, în cele din urmă, a înţeles această deosebire. Deşi sentimentele lui nu s-au **schimbat** imediat, înţelegerea problemei i-a dat o nouă

„lumină". A doua zi el a mărturisit în faţa unui grup de misionari: „Astăzi *ştiu* că sunt mântuit şi nu-mi pasă dacă o *simt* sau nu!"
Adresându-se credincioşilor, Biblia ne spune că noi trebuie să ştim că avem viaţa veşnică (1 Ioan 5:13). Nu este deloc o impertinenţă să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt şi pur şi simplu să ne odihnim în El. După ce avem certitudinea că suntem mântuiţi, putem merge mai departe, să găsim *siguranţa* în acest fapt.

SIGURANŢA

Relaţia noastră cu Dumnezeu nu se poate rupe - ea este eternă. Noi suntem siguri în această relaţie şi nu putem avea certitudinea că suntem mântuiţi dacă nu avem siguranţa şi încrederea că această relaţie este veşnică. Pavel scrie: „Viaţa voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu" (Col. 3:3). Dacă nu ne dăm seama de acest lucru, certitudinea pe care o avem nu poate fi temeinică pentru că ne vom teme că ne vom pierde mântuirea. Şi dacă ne temem că o vom pierde, vom lupta să facem ceva pentru a o păstra, de exemplu, fapte bune. Ca urmare, noi nu mai trăim încrezându-ne în harul lui Dumnezeu, ci începem să trăim încrezându-ne din nou în ascultarea noastră de Lege pentru ca să fim mântuiţi. Pavel descrie acest lucru prin termenii „cădere din har" (Gal. 5:4). Mulţi creştini evanghelici trăiesc în acest mod - mântuiţi prin har, dar, în viaţa practică, sunt încă legaţi de ascultarea de Lege. Dacă o persoană nu este absolut convinsă de această siguranţă, este puţin probabil că ea va creşte în relaţia pe care o are cu Isus Cristos. Desigur că certitudinea şi siguranţa merg mână în mână. Nu poţi avea una fără cealaltă.

ACCEPTAREA

Unii îl acceptă pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitorul şi Domnul lor personal şi apoi îşi petrec restul vieţii încercând să-L

facă pe El să-i accepte. Desigur că acesta este un efort inutil, deoarece Scriptura ne asigură că noi suntem acceptaţi „în Preaiubitul Lui [în Cristos]" (Efes. 1:6). Acceptarea noastră de către Cristos nu depinde de faptele noastre bune sau de cât de mult citim Biblia sau de cât de mult mergem la biserică, nici de orice alt efort pe care l-am putea face. Acceptarea noastră îşi are temelia doar în lucrarea încheiată de Cristos la Calvar - nu în lucrarea noastră *pentru* El. Mântuirea este prin har de la început până la sfârşit, şi acceptarea este tot prin har. Dumnezeu îl acceptă pe Fiul Său şi, de vreme ce noi suntem în Fiul Său, acceptaţi „în Preaiubitul Lui", El ne acceptă şi pe noi.
Astăzi sunt mulţi cei care întâmpină dificultăţi atunci când e vorba să creadă că părinţii sau colegii lor îi acceptă. De fapt, mulţi oameni simt că nimeni nu-i acceptă cu adevărat. Ca urmare, ei ajung să simtă că Dumnezeu Se raportează la ei în acelaşi mod. Dacă nu sunt buni ca ceilalţi să-i accepte, de ce i-ar accepta Dumnezeu? Desigur lucrurile nu stau aşa, dar dacă ei *simt* astfel, această percepţie le poate domina comportamentul. Atunci care este răspunsul? Trebuie să ajungem, prin iluminarea Duhului Sfânt, să înţelegem că noi suntem acceptaţi. Noi *suntem* acceptaţi nu datorită vreunui lucru pe care l-am făcut noi, ci datorită marilor lucrări pe care le-a făcut Domnul Isus Cristos. Când am fost mântuiţi - când ne-am încrezut în Cristos ca Mântuitorul şi Domnul nostru personal -noi am fost aşezaţi în Cristos (1 Cor. 1:30). Pentru că am fost aşezaţi *în* Cristos, noi suntem acceptaţi de către Dumnezeu *în Cristos.* în această privinţă, ca şi în experienţa iniţială a mântuirii, noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt şi să credem ceea ce spune El, indiferent de ceea ce am putea simţi în acest sens. In timp ce procedăm astfel, sentimentele noastre încep să se apropie de realitate.
Acceptarea de către Dumnezeu şi identificarea cu Cristos în moartea, îngroparea şi învierea Lui sunt ca cele două feţe ale unei monede. Când o experimentezi pe una, o vei înţelege şi pe cealaltă. Un caz în acest sens este cel al unei femei care fusese |>lin<î de o ostilitate extremă. înainte de a veni la biroul nostru

de la Grace Fellowship, ea încercase un tratament psihiatric. I)upă ce a participat la trei şedinţe de

consiliere şi a audiat trei prelegeri pe care le-am ţinut, Dumnezeu a eliberat-o. Ea a înţeles din punct de vedere intelectual principiile expuse în .îceastă carte atunci când, într-o sâmbătă seara, a început să mediteze asupra textului din Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos." Duminică dimineaţa, în timp ce mergea cu maşina la biserică, ea cânta cântarea „Dragostea de la Calvar". Când a început să cânte refrenul: „Doresc mult să fiu vrednic de dragostea de la Calvar", Duhul Sfânt a cercetat-o. Ea şi-a dat seama că *în Cristos ea era vrednică de această dragoste.* A început să plângă şi să exclame: „Sunt acceptată! Pot fi acceptată!" După ce problema acceptării ei a fost rezolvată, a dispărut şi ostilitatea ei extremă. Ea nu a mai fost stăpânită de dificultăţile psihologice ce o urmăriseră din copilărie.

CONSACRAREA TOTALĂ

Mântuire, certitudine, siguranţă şi acceptare, dar tot ne mai lipseşte un punct important - consacrarea totală. Noi folosim termeni cum ar fi: *consacrare, dedicare, predare, supunere* şi alţii pentru a numi acest pas esenţial din viaţa creştinului. Dar este necesar să definim acest termen, pentru că îl vom folosi pe tot parcursul cărţii.

Pa vel scrie: *„\ă* îndemn, dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Rom. 12:1). Conform acestui verset, consacrarea totală este ceva ce *noi* putem face. Este „slujba noastră duhovnicească". Este un act de voinţă prin care noi îi spunem Tatălui nostru că vrem, mai mult decât orice pe lume, ca voia Lui să se împlinească în viaţa noastră, indiferent ce ar însemna aceasta. Poate că nu ştim care este scopul Lui specific pentru viaţa noastră, dar după ce I-am dedicat Lui în întregime viaţa noastră, El începe să lucreze (Ps. 37:5).

Predarea totală este esenţială pentru a deveni cu totul

folositori. Ocazional, oamenii îl acceptă pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor şi fac din El Domnul vieţii lor încă de la început. Acest lucru ar trebui să se întâmple în toate convertirile. Nu trebuie să îl accepţi pe Isus Cristos ca Mântuitor, şi apoi să aştepţi zece sau cincisprezece ani ca să te predai Lui cu totul. Predarea totală ar trebui să aibă loc în ziua în care II accepţi pe Isus Cristos. Dacă nu se întâmplă aşa, trebuie să îţi dai seama că este inutil să-ţi iroseşti viaţa - sau să ţi-o ruinezi, cum este frecvent cazul - şi să ajungi la momentul când eşti gata să spui: „Doamne, vreau să renunţ să-mi conduc singur viaţa. Vreau ca Tu să fii la cârma vieţii mele."

Această decizie se poate compara cu ceremonia în care un bărbat şi o femeie se unesc în căsătorie. Fiecare dintre ei spune, printr-un act de voinţă, „Da". Pe baza acestui act de voinţă, în faţa lui Dumnezeu şi a slujitorului Său, ei sunt declaraţi soţ şi soţie. Ei au îndeplinit cerinţele legale pentru căsătorie. Actul de voinţă a avut loc, dar ei încă nu sunt soţ şi soţie până când nu se consumă unirea celor doi în căsătorie. Prin actul de voinţă ei au luat o decizie ce le schimbă întregul curs al vieţii, dar nici unul dintre ei nu se simte automat soţ şi soţie. Predarea totală în braţele Domnului este ceva foarte asemănător, prin faptul că, printr-un act de voinţă noi spunem „Da" sau „Vreau". „Aşa cum doreşti Tu, Doamne. Facă-se voia Ta în viaţa mea."

Ne-am exercitat voinţa, dar de obicei viaţa noastră nu este miraculos transformată în acel moment, deşi în viaţa unora are loc o transformare miraculoasă. Câţiva dintre cei care au venit la noi pentru consiliere au ajuns la punctul în care n-au mai găsit nici o ieşire. Când ajung să se predea pe deplin, Dumnezeu le transformă viaţa imediat sau în scurt timp. Dar în multe cazuri, după ce omul s-a predat, cu sau fără emoţie, se pot vedea puţine schimbări în viaţa lui. Din acel moment responsabilitatea îi revine lui Dumnezeu, şi El începe să-Şi împlinească planul şi scopul în viaţa omului.

Reîntorcându-ne la textul din Romani 12:1, vedem că noi ne predăm viaţa ca pe „o jertfă vie". Aceasta ne aduce aminte de jertfa din Vechiul Testament, un miel aşezat pe altar. Mielul nu

avea nici o şansă. Altcineva îl aşeza acolo. Când era legat de dltar, el era predat în întregime de

către altcineva pentru a fi jertfit. El nu putea să-i spună preotului: „Ascultă, fă ce vrei cu mine, dat nu-mi tăia beregata!" *Tocmai aceasta* aveau de gând să facă preoţii. Mielul era în întregime sub controlul altcuiva.

Exact aşa trebuie să fie predarea noastră pentru ca Marele nostru Preot credincios să declanşeze consumarea vieţii noastre prin care noi vom avea parte de plinătatea unirii noastre cu Isus Cristos. Spre deosebire de mielul de jertfă, noi deţinem controlul asupra vieţii noastre, dar renunţăm la el, supunându-ne pentru a fi aşezaţi pe altar.

DIAGRAMA 3

1. MÂNTUIREA
2. CERTITUDINEA
3. SIGURANŢA
4. ACCEPTAREA
5. CONSACRAREA TOTALĂ PREDAREA (Rom. 12:1)
SPIRITUL REGENERAT

în experienţa mântuirii, la care ne-am referit mai înainte, la invitaţia noastră Cristos intră în spiritul nostru. Acest lucru este reprezentat prin litera C din cercul mic aflat în partea de jos a diagramei 3. Cristos este în viaţa noastră, dar El poate fi în viaţa noastră fără să fie în *centrul* vieţii noastre. Este trist, dar acest lucru este adevărat pentru foarte mulţi credincioşi. De fapt,

unele persoane pot fi atât de preocupate de viaţă, de problemele vieţii, încât Cristos s-ar putea să rămână undeva la periferie. Alte persoane pot fi atât de ocupate lucrând *pentru* Domnul, încât nu au timp să petreacă *cu* El. Ca urmare, Cristos nu ocupă un loc central în viaţa acestor persoane. Dar din cauza încercărilor şi a necazurilor pe care Dumnezeu le îngăduie în viaţa noastră, s-ar putea să înţelegem că avem nevoie de Cristos în centrul vieţii noastre - nu undeva la periferia ei. Dacă în centrul vieţii noastre nu Se află Cristos, atunci acolo se află altcineva sau altceva. Prin *centrul* vieţii noastre înţelegem lucrul sau persoana care este atât de importantă, încât devine forţa motivatoare a vieţii noastre.

Litera E din centrul cercului ar putea, de exemplu, să reprezinte *ceva,* cum ar fi o casă, o pisică sau un alt lucru ce simţim că ne-ar face cu adevărat fericiţi. De obicei ne străduim şi ne luptăm să avem aceste lucruri, şi îndată ce noutatea dispare, descoperim că am câştigat o victorie aparentă.

Centrul poate fi ocupat de *cineva* - tată, mamă, soţie, copil, prieten, prietenă - o persoană din viaţa noastră pe care căutăm să o mulţumim sau să o satisfacem sau să fim satisfăcuţi de ea, în aşa fel încât să ne simţim bine. Orientarea poate fi pozitivă sau negativă. De exemplu, s-ar putea ca unul sau ambii părinţi să ne facă să ne simţim într-un anumit fel. Chiar dacă s-ar afla la sute de kilometri depărtare, chiar dacă ar fi morţi, noi tot ne simţim aşa cum ne-au făcut ei să ne simţim.

Acel E din centru ar putea fi *succesul,* indiferent cum alegem să-1 definim în viaţa noastră. Un om de afaceri s-ar putea lupta să ajungă „sus", să devină preşedintele companiei. Un slujitor al lui Dumnezeu ar putea căuta succesul străduindu-se să lucreze, şi iarăşi să lucreze pentru a ajunge să aibă o lucrare mai influentă sau o biserică mai mare. Pentru un student succesul ar putea fi să aibă numai note de zece. Indiferent cum îl aleg oamenii, forţa motivatoare din viaţa unora este succesul. Pentru cineva cu înclinaţii sexuale, *sexul* ar putea fi cel mai important lucru din viaţă, prin aceea că întreaga sa viaţă se **învârte** în jurul sexului. Pentru altcineva ar putea fi *drogurile* şi

experienţa derivată din ele. Dependenţii de heroină ar putea considera că obţinerea unei alte doze este cel mai important lucru din viaţa lor. Aşa că aceasta devine pasiunea care-i consumă. Pentru unii, mai ales în cultura materialistă americană, cel mai important lucru îl constituie *banii* şi lucrurile pe care le pot cumpăra cu ei. Dar toate aceste manifestări reprezintă lucrurile pe care le dorim sau ceva ce credem că ne va da *nouă* satisfacţie. Toate aceste lucruri pe care le poate reprezenta acel E se pot rezuma prin termenul *eul* (sau carnea). (Aşa cum am menţionat mai înainte, *eul,* în modul în care este folosit în această carte, nu este sinonim cu *personalitatea.* Un renumit psiholog creştin a pretins în mod eronat că eu susţin anihilarea personalităţii - acesta este motivul

pentru care fac precizarea de faţă.)
Cineva a spus că dacă tăiem litera *h* din cuvântul englezesc *flesh* (carne) şi îl citim invers, obţinem cuvântul *seif* (eu). Este corect să folosim cuvântul *eu* ca sinonim al cuvântului *suflet* -mintea, emoţiile şi voinţa - partea aceea din noi ce ne face să fim indivizi unici. Sufletul, în sine şi ca atare, este neutru. Indiferent ce aşezăm în centrul vieţii, *E* sau C, devine forţa motivatoare ce dă putere sufletului, determinându-i atitudinile şi acţiunile, precum şi valoarea ultimă a ceea ce rezultă. Eul aflat în centrul vieţii înseamnă că *noi* deţinem controlul sau cel puţin încercăm să îl deţinem. Desigur că nimeni nu poate prin el însuşi să-şi controleze propria lui viaţă. Profetul Ieremia spune: „Soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului când umblă să-şi îndrepte paşii spre ţintă" (Ier. 10:23). Noi suntem concepuţi în aşa fel, încât dacă ne dăm consimţământul voliţional, Dumnezeu ne va controla spiritul, apoi spiritul ne va controla sufletul şi sufletul ne va controla trupul. Acesta este planul lui Dumnezeu şi pentru ca el să se împlinească, Cristos trebuie să fie la centrul de control. Noi ar trebui să fim cristocentrici, mai degrabă decât egocentrici. Dar mulţi creştini, chiar şi cei angajaţi într-o lucrare creştină, descoperă că ei lucrează încă pentru Cristos, şi nu că El lucrează prin ei.

Hudson Taylor este un exemplu în acest sens. El a fost mântuit şi chemat în lucrare de tânăr. După ce a primit o pregătire teologică şi medicală, a plecat pe câmpul de misiune şi a fost folosit de Dumnezeu pentru a întemeia Misiunea din China (acum Misiunea pentru străinătate). El a pornit absolut prin credinţă, cu totul dependent de Dumnezeu, ştiind că El îi va împlini orice nevoie financiară sau de alt gen. Dumnezeu a binecuvântat lucrarea lui Hudson Taylor şi a trimis mulţi alţi misionari care, de asemenea, a trebuit să fie cu totul dependenţi de Dumnezeu. Dar Taylor a lucrat pe câmpul de misiune cam zece sau cincisprezece ani înainte ca să ajungă, în cele din urmă, să renunţe să mai fie acel Hudson Taylor care trăia prin propriile lui resurse şi lucra *pentru* Dumnezeu. Atunci Cristos a început să trăiască şi să lucreze *prin* el.
Dumnezeu nu vrea ca noi să lucrăm *pentru* El, să mărturisim *pentru* El, să trăim *pentru* El. El vrea să îndepărteze *eul* nostru pentru ca să poată lucra *prin* noi. Aceasta este lecţia pe care mulţi creştini nu o învaţă niciodată. De obicei este o lecţie pe care o învăţăm doar prin încercări, greutăţi, necazuri şi suferinţe, până când ajungem la acel moment când trebuie să rezolvăm problema eului nostru. Atunci eul nu mai este centrul vieţii noastre. In măsura în care vrem să recunoaştem şi recunoaştem că resursele noastre sunt în El, mintea şi emoţiile noastre ajung să fie controlate de Cristos, care locuieşte în noi. Rină când nu se încheie acest proces, eul deţine controlul şi noi ne folosim voinţa şi mintea pentru a ne conduce propria viaţă, în loc să le folosim doar ca pe nişte *executanţi.* Cu alte cuvinte, noi *facem* pentru *a fi,* în loc *să fim* pentru *a face.* Ca urmare, viaţa noastră este mai puţin eficientă. Dacă Dumnezeu ne conduce viaţa, atunci mintea, emoţiile şi voinţa noastră sunt libere să slujească scopurilor Lui, fără să fie împiedicate de obligaţiile pe care le aduce încercarea de a decide cum să ne trăim viaţa. Atâta timp cât eul deţine controlul, funcţiile sufletului vor opera în directă concordanţă cu evenimentele istorice care au caracterizat maturizarea noastră, şi acestea pot fi înrăutăţite de **modul** în care am încercat să ne împlinim nevoile.

SUFLETUL
Privind acum la funcţiile psihologice, sau ale „sufletului", vom lua în considerare câteva nevoi şi dificultăţile cu care se poate confrunta o persoană.
DIAGRAMA 4
1. INFERIORITATE 2. NESIGURANŢĂ 3. INADECVARE
4. VINOVĂŢIE *(*
*** * - iMAGINĂRĂ**
5. ÎNGRIJORĂRI,
TNDOIELI, TEMERI
2ŞT7M
1. MÂNTUIREA
2. CERTITUDINEA
3. SIGURANŢA

4. ACCEPTAREA

5. CONSACRAREA TOTALĂ PREDAREA (Rom. 12:1)

MINTEA EMOŢIILE

1. ÎNCHIPUIRI 1. DEPRESIA

2. SCHIZOFRENIA 2. ANXIETA , 3. PARANOIA

4. GÂNDURI OBSESIVE

Să luăm mai întâi în considerare termenul des folosit de *inferioritate,* un sentiment ce ne chinuie pe cei mai mulţi în unele domenii ale vieţii. Sentimentul de inferioritate al unor oameni este atât de puternic, încât împiedică relaţiile lor personale. Acest sentiment poate fi un obstacol în munca lor, şi aceasta într-o asemenea măsură, încât atunci când primesc o sarcină, ei trebuie să ducă o luptă interioară chiar şi numai ca să-şi poată începe lucrul. Odată ce au început, ei de obicei fac o treabă excepţională, dar cu toate acestea *simt* că nu o pot face. Mintea lor le spune un lucru, în timp ce sentimentele lor le spun cu totul altceva. De obicei, ei *ştiu* din punct de vedere intelectual că nu sunt inferiori, dar ei *simt* că sunt inferiori. Un astfel de conflict poate duce la serioase probleme emoţionale,

aşa cum a fost în cazul meu, din cauza metodelor pe care le foloseşte persoana pentru a compensa acest lucru.

Sentimentul de *nesiguranţă* prezintă o altă problemă. Unii oameni au tot felul de temeri şi îndoieli cu privire la ei înşişi şi la ce se va petrece în viitor. Astfel de oameni trebuie deseori să se lupte cu sentimentul că urmează să li se întâmple ceva îngrozitor. Ei nu se pot relaxa şi nu pot avea acele sentimente bune înăuntrul lor din cauza neliniştilor care, la rândul lor, generează alte simptome. Nesiguranţa în relaţia de căsnicie poate da naştere la gelozie, iar gelozia la acuzaţii, şi ciclul continuă deseori până se ajunge la divorţ. Nesiguranţa în relaţia de la locul de muncă îi face pe oameni să se teamă de retrogradare sau de pierderea slujbei, ceea ce îi face ineficienţi, fapt ce atrage după sine chiar urmările de care s-au temut. Soţia unui pastor era atât de geloasă, încât bietul om nu-şi putea angaja nici măcar o secretară de 80 de ani - nu din cauza vreunei indiscreţii din partea lui, ci numai din cauza nesiguranţei soţiei lui.

Sentimentul de *inadecvare,* o altă problemă comună, poate lua două forme - sentimentul inadecvării personale sau sentimentul inadecvării în anumite situaţii. Sentimentul inadecvării personale, asemenea sentimentului de inferioritate, îi face pe oameni să creadă, în aproape orice situaţie, că sunt incapabili să se descurce în viaţă. Alţii se simt inadecvati numai în anumite situaţii. De exemplu, cineva poate simţi că nu poate face faţă rolului ce îi revine în familia sa, dar se poate simţi absolut capabil la locul de muncă. El poate fi un bun profesionist sau conducător al unei companii şi munca sa poate fi foarte apreciată. El este admirat, aşa că se simte minunat şi stă după orele de serviciu, lucrând probabil 10 sau 12 ore pe zi. în relaţia de acasă el nu se poate înţelege cu soţia sau cu copiii lui, aşa că stă la lucru şi devine un om loial companiei; nu neapărat pentru că îi place atât de mult să lucreze, ci pentru că se simte incapabil să facă faţă familiei lui. Şi situaţia inversă ar putea fi .klevărată, atunci când persoana care se simte protejată şi în siguranţă în familie se luptă cu teama la locul de muncă, fiindcă **acolo** nu are succes.

Un al patrulea sentiment negativ este *vinovăţia,* care la rândul ei îmbracă şi ea două forme. Prima formă este *vinovăţia reală* şi noi trebuie să ne confruntăm cu ea ca atare. Nu trebuie să aducem tot felul de scuze şi explicaţii şi să o acoperim numind-o „sentiment de culpă", ci trebuie să arătăm că este rezultatul păcatului, aşa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu. Singura cale de tratare a vinovăţiei reale şi a cauzei acesteia, păcatul, este iertarea şi curăţarea prin sângele lui Isus Cristos. loan scrie: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire" (1 loan 1:9). Acesta este singurul mod în care putem scăpa de vinovăţia reală. Desigur că toate păcatele şi toată vina noastră sunt şterse atunci când suntem mântuiţi, când ne încredem în Isus Cristos. Dar după aceea, trebuie să recunoaştem înaintea lui Dumnezeu păcatul ce rodeşte în viaţa noastră şi să renunţăm la el. Dacă procedăm astfel, El ne iartă şi ne curăţă de

orice nelegiuire, aşa cum a promis în 1 loan 1:9.
In afară de sentimentul de vinovăţie reală pe care-1 avem cu toţii, mulţi suferă din când în când de o *vinovăţie imaginară,* care dă aceleaşi sentimente ca şi vinovăţia reală. Putem să ne mărturisim şi iarăşi să ne mărturisim păcatul, şi totuşi să fim chinuiţi de problema respectivă. Mulţi dintre cei care nutresc acest sentiment cred că au comis păcatul ce nu se iartă sau că în viaţa lor există un păcat pe care nu-1 pot descoperi. Ei nu ştiu care este acel păcat, dar cred că dacă l-ar afla şi l-ar mărturisi, ar fi eliberaţi.
Vinovăţia imaginară poate izvorî din lipsa dragostei şi a acceptării. în calitate de copil nedorit, o persoană poate să nu simtă acel sentiment puternic de apartenenţă. Uneori unui copil i se spune că nu a fost dorit, în timp ce un altul pur şi simplu simte acest lucru. Ca urmare, el îşi simte conştiinţa încărcată pentru simplul fapt că există, simţind că el este cauza tuturor problemelor din jurul lui. Ajunge să creadă că dacă nu ar mai exista, în familia lui totul ar fi bine. Se simte vinovat chiar şi pentru faptul că este o persoană.
O astfel de vină imaginară poate persista toată viaţa.

înţelegerea problemei constituie primul pas în predarea ei în mâna lui Dumnezeu. Experienţa acceptării de către Dumnezeu este antidotul sentimentului de respingere.
De asemenea, trebuie să luăm în considerare categoria generală *a îngrijorărilor, îndoielilor şi temerilor.* Când simţim o frământare lăuntrică, suntem înclinaţi să ne îngrijorăm. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă să „nu ne îngrijorăm de nimic" (Filip. 4:6), dar mulţi dintre noi nu ştiu cum să-şi însuşească acest adevăr şi continuă să se îngrijoreze pentru toate lucrurile, fapt ce dă naştere la diferite îndoieli. îndoieli că alţi oameni îi iubesc sau că Dumnezeu este real. Ei se pot îndoi de faptul că El le va împlini nevoile şi încep să se tulbure, îndoielile obsedante provoacă tot felul de temeri, teama de nereuşită sau o mulţime de alte temeri. Teama este atotpătrunzătoare şi ea ne poate realmente distruge. Ea poate deveni o teamă iraţională, o fobie. Cauza ce stă la baza acestor temeri este o credinţă defectuoasă. De fapt, toate cele cinci simptome pe care le-am tratat până acum indică nereuşita noastră de a ne încrede în Cristos şi de a depinde cu totul de El.
Există oameni ale căror temeri par să aibă la rândul lor temeri! Cu cât se înmulţesc şi se întrepătrund aceste temeri, omului îi rămâne tot mai puţin spaţiu în care să trăiască. Aceasta poate duce la incapacitatea de a conduce maşina. Teama de oameni şi de mulţime, *agorafobia,* îi poate face pe unii să închidă obloanele şi să devină prizonieri în propria lor casă.
Când toate aceste sentimente există înăuntrul nostru, acţionând unul asupra altuia, rezultatul este frământarea lăuntrică. Frustrarea interioară este provocată de stresul din afară: din partea familiei, a serviciului şi a altor condiţii adverse. Veţi observa că în diagrama 4 am încercuit toate cele cinci sentimente negative şi am arătat că ele duc la frustrare. O astfel de frustrare are o influenţă directă asupra *eului.* Rezultatul poate fi ilustrat prin lovirea unei mingi de golf. Dacă mingea este lovită cu putere direct în centrul ei „activ", ea va reacţiona cu crosa şi va parcurge o distanţă mare. Dacă mingea nu este lovită direct în centrul ei „activ", nu se va petrece mare lucru.

Dacă eul este foarte puternic, când vine frustrarea rezultatul poate fi ostilitatea. O astfel de persoană agitată poate lovi în ceva cu mâna sau poate arunca cu ceva.
Problema apare când se încearcă rezolvarea acestor sentimente de ostilitate. Primul scop al unor psihoterapeuţi este de a învăţa o astfel de persoană să-şi stăpânească ostilitatea, un efort inutil, deoarece de îndată ce persoana învaţă cum să-şi stăpânească o formă a ostilităţii, aceasta va apărea sub o altă formă. Problema nu este să ştii cum să te ocupi de ostilitate, ci să ştii cum să o previi.
Uneori ostilitatea este proiectată în afară, răsfrângându-se asupra altcuiva (ostilitate transferată), de obicei asupra unei persoane care nu o merită. Manifestarea exterioară a ostilităţii eliberează într-o oarecare măsură presiunea lăuntrică, dar aceasta aduce o vină în plus, ce duce la amplificarea

frustrării, şi atunci persoana comite un alt act de ostilitate; şi ciclul continuă aşa la nesfârşit.
O formă a psihoterapiei susţine eliberarea sentimentelor -catharsis emoţional - ca un mijloc de revărsare a ostilităţii.

DIAGRAMA 5

1. INFERIORITATE NESIGURANŢĂ 3. INADECVARE
„ /■ REALĂ
4. VINOVĂŢIE < (PĂCAT)
_ VIMĂGIN/
ÎNGRIJORĂRI,
ÎNDOIELI, TEMERI
1. MÂNTUIREA
2. CERTITUDINEA
3. SIGURANŢA
4. ACCEPTAREA
5. CONSACRAREA TOTALĂ PREDAREA (Rom. 12:1)

Acest lucru poate funcţiona într-un climat terapeutic, dar nu fiecare persoană are o situaţie sigură în care să-şi poată revărsa ostilitatea. în general, societatea nu acceptă sentimentele negative şi nu manifestă o grijă tandră şi iubitoare faţă de cel care le nutreşte. Mulţi oameni plini de ostilitate nu au un mijloc acceptabil de a se elibera de ea. Ei nu pot să şi-o exprime verbal în mod satisfăcător şi nu pot să exercite violenţă asupra altor oameni pentru a scăpa de ea. Ei adună în sinea lor toată această ostilitate sau o parte din ea. Când ostilitatea se adună înăuntrul nostru, conflictul se poate declanşa în una din cele două direcţii, aşa cum arată diagrama 5. Ea ne poate afecta mintea, emoţiile sau pe amândouă. Dacă ne influenţează mintea, se pot petrece o serie de lucruri.
Durere de cap sau migrenă datorată tensiunii, hiperaciditate gastrică ce duce la ulcer gastro-duodenal, eczeme, erupţii tegumentare, alergii, astm, unele forme de artrită, colon spastic, palpitaţii la inimă, probleme respiratorii, consum nestăpânit de alimente, oboseală, insomnie, evadare în somn, hipertensiune etc. Unul dintre ele îl reprezintă *închipuirile.* O persoană îşi poate petrece timpul gândindu-se cum i-ar *plăcea* să fie lucrurile. Intr-o oarecare măsură acest lucru este acceptabil, deoarece, uneori, noi transformăm în realitate ceea ce visăm cu ochii deschişi, însă dacă trăim într-o lume a fanteziei, noi devenim ineficienţi în lumea reală. O persoană care este înclinată spre aşa ceva (dar şi alţii care nu sunt) ar putea avea o cădere psihică devenind *schizofrenică,* trăind într-o lume ireală. O astfel de persoană poate trebuie spitalizată, îngăduindu-i-se să trăiască în acea lume ireală, pentru că este incapabilă să trăiască în lumea reală. S-ar putea ca persoana să devină *paranoică* din cauza sentimentului de inadecvare sau de vinovăţie. O persoană care se simte inadecvată de obicei dă vina pe alţii pentru nereuşitele ei. Acest lucru devine un tipar şi ea începe să creadă propria ei minciună. Cu timpul ea devine sigură că o anumită persoană sau un grup de persoane este într-adevăr pornit să-i facă rău. Dacă la baza unei astfel de stări se află sentimentul de vinovăţie, persoana se simte de parcă ar trebui să fie pedepsită.

In fantezia ei, ea îşi închipuie că cineva intenţionează să-i facă un rău fizic. în loc să fie absolut în afara realităţii, o astfel de persoană de obicei are închipuiri bine structurate, în timp ce în alte domenii ale vieţii ea poate fi în contact cu realitatea.
De asemenea, persoana poate deveni *obsedată de anumite gânduri* de care nu poate scăpa. Uneori această problemă are ca rezultat comportări sau gesturi obsesive, cum ar fi spălatul mâinilor, pentru a se elibera într-un fel de anxietate. O bună definiţie a acestor gânduri obsesive este aceea că mintea unei persoane concepe un scenariu secundar pentru a nu se gândi la evenimentul principal. Cu timpul, acest scenariu secundar poate să aducă mai multe necazuri decât problema pe care a intenţionat să o înlocuiască.
Aceste aberaţii nu sunt în mod necesar boli mintale, dar sunt simptome mintale ale unei probleme mai adânci - eul aflat în centrul vieţii. Tratarea simptomelor rareori aduce o vindecare definitivă. Oamenii pot merge la psihiatri mult timp sau toată viaţa pentru a se trata de astfel de simptome. Unii schizofrenici cronici au *într-adevăr* probleme la nivel de biochimie cerebrală, dar eu cred că

mulţi dintre cei diagnosticaţi ca schizofrenici neagă realitatea pentru a se proteja de anumite situaţii exterioare sau interioare cărora ei nu le pot face faţă.
Pe lângă simptomele mintale, frustrarea poate afecta emoţiile, un alt domeniu al sufletului. Sau pot fi afectate atât mintea, cât şi emoţiile. Un efect comun asupra emoţiilor este *depresia.* Ostilitatea reţinută înăuntrul omului devine depresie. Noi îndreptăm ostilitatea împotriva noastră, în loc să o descărcăm asupra altcuiva. Ne batem crunt pe noi înşine, lovindu-ne „peste cap şi umeri", ceea ce ne face să fim deprimaţi, cuprinşi de anxietate şi prinşi în încurcături ca într-un năvod. O definiţie mai simplă a depresiei este aceea a unei stări de mânie lăuntrică. Aceasta poate fi o depresie simplă sau poate deveni mai gravă şi poate fi denumită depresie reactivă sau depresie clinică. Cu toate acestea, în esenţă ele nu sunt probleme mintale sau probleme emoţionale reale. Ele sunt simptome ale unei probleme mai adânci. De obicei această

problemă este tratată prin încercarea de a-1 elibera pe cel afectat de anxietatea şi depresia ce s-au adunat înăuntrul lui.
în mod obişnuit, această anxietate şi depresie se adună până când nu se mai pot restrânge la domeniul sufletului. Atunci ele se manifestă în trup ca un simptom psihosomatic sau psihofiziologic. Exemple de acest gen ar putea fi durerea de cap ce se transformă într-o migrenă sau un stomac iritabil şi nevoia de a consuma antiacide sau o combinaţie de astfel de tablete şi tranchilizante. Un stomac iritabil este un loc propice pentru ulcerul gastro-duodenal. Alte boli comune ce pot să apară în urma conflictului psihologic sunt eczemele, unele forme de artrită, astmul, erupţiile tegumentare, colonul spastic, palpitaţiile inimii şi unele probleme respiratorii. Totuşi, trebuie să observăm că multe dintre aceste boli pe care le-am enumerat pot fi probleme fiziologice reale, ce nu au nimic a face cu conflictul psihologic. Medicii care au scris despre acest subiect estimează că aproximativ 60 până la 80% dintre pacienţii lor suferă de boli cauzate de un conflict psihologic. Dacă o persoană are „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere" (Filip. 4:7), ea nu poate continua să aibă un permanent conflict emoţional. în ultimă instanţă, aceste simptome fizice sau psihosomatice sunt probleme spirituale; de vreme ce singurul răspuns complet este spiritual, înseamnă că şi problema este spirituală.
In concluzie, acest conflict se dezvoltă şi se amplifică din cauză că *eul* se află în centrul vieţii. Pot să existe probleme din copilărie, dar faptul că ele continuă să fie active înseamnă că *eul* este la cârma vieţii. Poate să fie un eu bun, poate să fie un eu rău, poate fi între ele, dar el rămâne tot eu *şi eul la cârma vieţii este ceva dezgustător pentru Dumnezeu şi ostil Lui.*
în psihoterapia de orice fel, eul este întărit pentru a putea face faţă situaţiei cu care se confruntă. în aceasta constă problema de bază a psihoterapiei. Cu suficient de multă psihoterapie, unele dintre simptome vor răspunde pozitiv, astfel că persoana poate deveni mai bine adaptată, iar simptomele fie se vor diminua, fie vor dispărea cu totul. Dar, **pentru** ca să facă faţă acestor simptome, persoana îşi

construieşte mecanisme de apărare mai bune şi învaţă o comportare mai acceptabilă, iar eul devine şi mai puternic. Astfel, în timp ce simptomele se îmbunătăţesc, diminuându-se, ca rezultat al unei pure psihoterapii, problema reală, egocentrismul, *întotdeauna* se înrăutăţeşte, amplificându-se. Acest rezultat este diametral opus faţă de ceea ce face Dumnezeu, pentru că modul în care Dumnezeu tratează *eul* urmăreşte ca acesta să devină tot mai slab, până când cedează controlul. Eul se reduce la nimic pentru ca Cristos să poată fi totul. Acesta este procesul prin care Cristos devine centrul vieţii omului, baza a ceea ce se descrie în diagramele 7-9.
Când Cristos deţine controlul (diagrama 6), eul, sau carnea, nu mai stăpâneşte. El nu este înlocuit definitiv, dar Crucea blochează puterea păcatului, aşa cum înţelegem prin lumina Duhului Sfânt adevărul din Romani 6:11: „Tot aşa, şi voi înşivă socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru." Noi continuăm să fim un „eu" sau un „individ" unic,

având putere prin viaţa lui Cristos din noi. Latura pozitivă este că *noi continuăm să avem* o personalitate, dar când Cristos este în centrul vieţii noastre, El deţine controlul. Pavel scrie: „Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Isus Cristos" (Filip. 2:5). El, mai scrie: „Pot totul în Cristos, care mă întăreşte" (Filip. 4:13) şi „Dumnezeul meu va îngriji de toate trebuinţele voastre după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Cristos" (Filip. 4:19). Expresia „toate trebuinţele" include şi nevoile emoţionale. Şi El nu Se va îngriji de ele printr-un psiholog, nici printr-un consilier, ci „în Isus Cristos".

Când Cristos este în centrul vieţii noastre, El poate împlini toate acele nevoi pentru că are libertatea deplină de a-Şi trăi viaţa în noi. Fireşte că Cristos nu Se simte nesigur, inadecvat sau vinovat şi nu este cuprins de îngrijorări, de îndoieli sau de temeri. Astfel că toate aceste sentimente şi stări sunt treptat alungate din viaţa noastră. Dacă ele nu mai există în viaţa noastră, atunci noi nu mai suntem frustraţi. Dacă nu mai suntem frustraţi, atunci nu mai suntem ostili. Dacă Cristos Se află în centrul vieţii noastre, când apare stresul din afară, noi nu

mai reacţionăm cu ostilitate, ci dimpotrivă, Cristos din noi răspunde cu dragoste, înţelegere şi compasiune. Şi atunci, desigur, dacă nu mai există frustrare şi ostilitate adunate înăuntrul nostru, nu mai există nimic care să ne afecteze în mod negativ mintea sau emoţiile. Simptomele mintale şi emoţionale sunt eliminate din viaţa noastră. Şi dacă dispare tot ceea ce a cauzat conflictul lăuntric, atunci dispar şi simptomele psihosomatice provocate de acel conflict lăuntric. De obicei toate acestea au loc pe parcursul unui întreg proces, nu ca o criză ce apare într-un singur moment în timp.

DIAGRAMA 6

SUFLET

1. Gândul (sau atitudinile)
lui Cristos (Filip. 2:5) 2. Puterea sau capacitatea
dată de Cristos (Filip. 4:3) . Toate nevoile împlinite f (Filip. 4:19)
4. Pacea care întrece orice pricepere (Filip. 4:6-9)
5. Bucurie deplină (loan 15:11)

SPIRIT

1. MÂNTUIREA
2. CERTITUDINEA
3. SIGURANŢA
4. ACCEPTAREA
5. CONSACRAREA TOTALĂ, PREDAREA (Rom. 12:1)

TRUP

Sănătate sau ajutor şi încurajare (Ps. 42:11)
Dragoste, compasiune, înţelegere etc.

Fireşte că dacă trupul a suferit o lezare organică, cum ar fi un ulcer duodenal, de obicei este nevoie de timp pentru vindecare. însă de multe ori am văzut eliberare instantanee de dureri de cap datorate tensiunii, de hiperaciditate gastrică, şi alte dureri provocate de tensiune. Când „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere" devine regula de viaţă, atunci aceste simptome trebuie să dispară, indiferent dacă Duhul **Sfânt O** face în mod treptat sau mai dramatic.

Şi acum, întrebarea logică este: „Cum *devine* Cristos centrul vieţii noastre? Care adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu ne explică acest lucru?" Pentru a înţelege aceasta este necesar să folosim o altă ilustraţie, o diagramă *liniară* (diagrama 7). Linia orizontală, ce are săgeţi la ambele capete, reprezintă viaţa eternă si desigur că viaţa eternă nu are nici început şi nici sfârşit. Doar 0 singură Fiinţă are viaţă eternă şi această Fiinţă e Dumnezeu. Aşa că, în realitate, viaţa eternă este viaţa lui Cristos. La un anumit moment în timp, şi la timpul hotărât, El a venit pe pământ şi a luat trup uman, fiind născut din fecioară, în Betleem. Dar viaţa pe care El a trăit-o în acel trup este aceeaşi viaţă pe care a trăit-o dintotdeauna ca Dumnezeu. El a trăit într-un trup uman aproximativ treizeci şi trei de ani şi apoi Şi-a sfârşit existenţa pământească la cruce, unde a purtat păcatele noastre. El a murit, **a** fost îngropat şi a înviat. Şi apoi viaţa Sa a continuat.

La un moment dat în timp, fiecare dintre noi a intrat într-o existenţă fizică printr-o naştere fizică,

dar când ne naştem, noi nu suntem în viaţa Lui, ci într-o altă existenţă, reprezentată printr-o linie ce trece prin părinţii sau bunicii noştri şi înaintaşii lor, până la Adam. Acolo a început, de fapt, existenţa noastră -în Adam. Linia segmentată din diagrama 8 reprezintă generaţiile, prin părinţii noştri, până la Adam. Putem vedea foarte uşor că noi am fost în părinţii noştri înainte de a ne naşte şi că ei au fost în părinţii lor. Prin urmare, dacă bunicul nostru n-ar fi avut copii, n-am fi existat nici noi! Fiind în Adam, tot ceea ce i s-a întâmplat lui, ni s-a întâmplat nouă.

Noi eram *în Adam* din punct de vedere poziţional când el a păcătuit şi acest lucru ne-a făcut să fim păcătoşi din naştere. Iată explicaţia pe care o dă Pavel: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit..." (Rom. 5:12). Astfel, pentru că eram *în Adam* când a păcătuit, şi noi am păcătuit. Când el a murit spiritual, şi noi am murit. Astfel că noi toţi ne naştem morţi din punct de vedere spiritual (Efes. 2:1).

După ce ne-am născut, nu a fost decât un lucru natural să

comitem păcat. Noi ne-am născut cu o natură păcătoasă sau cu un „om vechi" sau cu o natură adamică. Pavel subliniază acest adevăr: „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Rom. 3:23). Noi am păcătuit, potrivit naturii noastre, şi dezvoltarea noastră naturală a fost în jos. Diagrama ce prezintă viaţa în Adam indică această direcţie în jos. Acest lucru este întărit de cuvintele lui Pavel: „Plata păcatului este moartea [spirituală şi eternă, precum şi fizică], dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:23). De vreme ce ne-am născut morţi din punct de vedere spiritual, nevoia noastră cea mai mare este viaţa. Noi am primit o viaţă fizică prin naşterea fizică şi tot aşa primim viaţă spirituală prin naşterea spirituală (Ioan 3:3; 1 Ioan 5:11-12). Linia de trecere [diagrama 9] zugrăveşte adevărul din 1 Corinteni 1:30: „Şi voi, prin El [Dumnezeu], sunteţi în Cristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare." Duhul lui Dumnezeu ne scoate afară din vechea viaţă adamică şi ne aşază în Cristos. Odată ce suntem *în Cristos,* dobândim o existenţă eternă, o viaţă ce nu se bazează pe timp.

Am întrebat literalmente mii de oameni: „Ce este viaţa eternă?" Unii răspund: „Este viaţa de după moarte." Alţii adaugă: „Nu cred în ea." Dacă îi întrebăm când începe, unii răspund: „Când [eu] mor." Alţii spun că viaţa eternă începe odată cu mântuirea lor, ceea ce este la fel de incorect. Ea nu a început odată cu mântuirea noastră. Viaţa eternă nu a început. Ea există dintotdeauna şi pentru totdeauna! Adevărul este că odată ce am intrat în viaţa Domnului Isus Cristos, am intrat în *viaţa eternă,* o viaţă ce cuprinde atât trecutul, cât şi viitorul.

Urmele acestei noi vieţi duc înapoi, nu prin strămoşii noştri până la Adam, ci prin Cristos până la (şi dincolo de) Cruce. Calvarul este un eveniment în eternitate. A fi *în Cristos* înseamnă a fi în El pentru totdeauna. Viaţa noastră în Cristos este o relaţie eternă. Eternitatea este întotdeauna la timpul prezent, deoarece ea nu se bazează pe timp. Aceasta înseamnă, .itunei, că noi eram în El *la Cruce.* Noi eram în El nu numai când

.î fost răstignit, ci şi când a fost îngropat, când a înviat din morţi !ji când S-a înălţat la cer. Această identificare este clar stabilită în **Romani** 6:4-6 şi Coloseni 3:1-3.

DIAGRAMA 7

„împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său!" (Rom. 5:10a)

Evrei Romani 1 Petru **9:22b 5:8 2:24**

Ioan 1:14

Ioan 1:1-2
^Coloseni 1 :15-17 O

Evrei 1:2-3 **I** **Evrei 13:8**

VIAŢA ETERNĂ | (VIAŢA LUI CRISTOS)

„Tot aşa, prin ascultarea unui singur om, cei mulţi vor fi făcuţi drepţi" (Rom. 5:19b)

Acelaşi adevăr este scos în evidenţă de afirmaţia lui Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Cristos" (Gal. 2:20). Noi nu am putea fi răstigniţi împreună cu Cristos dacă nu am fi în Cristos. Pavel scrie că noi nu am fost numai puşi (sădiţi) în El şi îngropaţi cu El, ci am fost şi *înviaţi din morţi* împreună cu El (Rom. 6:5). Acceptarea lui Cristos înseamnă că noi suntem ridicaţi la un nivel ceresc de viaţă. Scriptura ne arată că noi stăm chiar acum la dreapta lui Dumnezeu *în* Cristos (Efes. 2:6).

Pavel ne face să privim în perspectivă înapoi în timp: „în El [Cristos], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii" (Efes. 1:4). Ca şi în cazul celor mai multe adevăruri spirituale, acesta poate fi greu de înţeles pentru mintea noastră finită, însă această relaţie eternă este tot atât de adevărată în trecut ca şi în viitor, deoarece timpul nu contează şi nu este o problemă.

Aşadar, acesta este modul în care Cristos devine centrul vieţii noastre. Noi nu trebuie doar să înţelegem acest adevăr din punct de vedere intelectual şi teologic, ci şi să „intrăm" în această viaţă printr-un act de credinţă. Prin aceasta nu ne

referim la intrarea într-o viaţă în care eul, sau carnea, este **înlăturat** pentru totdeauna şi noi ajungem la o perfecţiune fără păcat; şi nu ne referim nici la ceea ce uneori se numeşte o „a doua lucrare" a harului. Noi vorbim despre intrarea într-o viaţă care este deja a noastră din punct de vedere poziţional - viaţa lui Cristos, şi trăirea ei efectivă. Deşi această viaţă este o binecuvântare pe care o primim în ziua în care suntem mântuiţi, noi trebuie să intrăm în plinătatea lui Cristos, în viaţa umplută de Duhul, în viaţa abundentă sau în viaţa de perseverare, aşa cum o numeşte Biblia, folosind diferiţi termeni.

DIAGRAMA 8

VIAŢA ÎN ADAM
Romani 5:12
NAŞTEREA FIZICĂ

Eomani 3:23
„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulţi au fost Romani 6:23
făcuţi păcătoşi..." SEPARAREA ^
(Rom. 5:19a) DE DUMNEZEU SAU IADUL

Deosebirea cu această viaţă este că noi încetăm să trăim pentru El şi să lucrăm pentru El şi să mărturisim pentru El prin puterea cărnii. Odată ce descoperim prin revelaţie sau, mai bine spus, prin iluminarea Duhului, că am fost răstigniţi şi am înviat la o viaţă nouă, noi putem crede acum că acest lucru este adevărat şi putem să-L lăsăm pe Cristos să trăiască în noi şi să lucreze prin noi. Dar aceasta necesită să renunţăm la noi înşine şi la toate resursele noastre. „Nu eu, ci Cristos", se exprimă Pavel (Gal. 2:20).

Cum putem ajunge să fim conştienţi că nu mai trăim noi, ci **CristOS** trăieşte în noi? Acest lucru se petrece diferit în viaţa

fiecăruia, dar trebuie să devină la fel de real ca ziua în care ne-am încrezut în Isus Cristos pentru a ne mântui; şi este tot *prin credinţă.* Conform Scripturii, noi trebuie să „socotim" sau să considerăm că acest lucru este adevărat: „Tot aşa şi voi înşivă, socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:11). A ne socoti, sau a ne considera, răstigniţi împreună cu Cristos este un act de alegere voliţională sau o invocare a voinţei de a ne însuşi ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că este adevărat cu privire la noi în Cristos. Acesta este un act sau o decizie de credinţă identică în toate privinţele cu decizia de a ne încrede în Cristos ca Mântuitor. Cuvântul lui Dumnezeu spune că noi suntem păcătoşi şi că Domnul Isus Cristos a încheiat la Calvar lucrarea pentru răscumpărarea noastră; noi am cerut acest lucru prin credinţă, pocăindu-ne şi predându-ne, şi am fost născuţi din nou. în acelaşi mod, Cuvântul lui Dumnezeu (aceeaşi sursă) ne

arată că noi suntem „dominaţi de eu" (conduşi de carne) şi că noi am participat în moartea, îngroparea, învierea şi înălţarea Lui, fiind astfel eliberaţi de puterea sclaviei păcatului.
Din nou, printr-o alegere de voinţă noi ni-L însuşim pe Cristos ca Viaţă a noastră, aşa cum ni-L însuşim pe Cristos ca Mântuitor al nostru. Ca răspuns la actul nostru de însuşire a lui Cristos ca Mântuitor, Duhul Sfânt ne regenerează în spiritul nostru; ca răspuns la faptul că ni-L însuşim pe Cristos ca Viaţă a noastră, Duhul Sfânt ne reînnoieşte mintea (Rom. 12:2). *Voinţa* este funcţia vitală, deoarece emoţiile pot varia în funcţie de fapte. Când, împotriva lumii, a cărnii şi a Diavolului, alegem să ne bazăm pe faptul că Cristos care locuieşte în noi este viaţa noastră, noi alegem ca mintea noastră să fie reînnoită de Duhul Sfânt. In consecinţă, emoţiile noastre sunt aduse în concordanţă cu adevărul (Efes. 5:18) ca astfel să putem trăi „nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului" (Rom. 8:4) şi să „rămânem în El" (Ioan 15:5).
La unii acest lucru a avut loc treptat. Pe măsură ce au început să-şi înţeleagă poziţia lor în Cristos şi viaţa Lui în ei, s-a petrecut o transformare dramatică în viaţa lor. Deşi acest proces

s-a desfăşurat treptat, ei *au ştiut* că o nouă înţelegere a faptului că sunt în Cristos le-a modificat în multe sensuri atitudinile.

DIAGRAMA 9

NAŞTEREA SPIRITUALĂ

Efeseni 1:4

Am văzut, de asemenea, că această înţelegere şi identificare poate lua forma unei crize dramatice şi uneori traumatice, atunci când Dumnezeu începe să facă din aceasta o realitate esenţială şi vie. Nu este important cum se petrec toate acestea, ci faptul că suntem siguri că s-au petrecut - că acum nu mai există acel „eu" care trăieşte şi domneşte în mine, ci Cristos; El trăieşte şi domneşte în mine. Acest proces este descris în detaliu în capitolul 5.
Pentru a repeta cele spuse, noi trebuie să înţelegem că procesul prin care ajungem să fim conştienţi de această identificare este un eveniment ce are loc efectiv în viaţă, la un anumit moment în timp. Procesul poate avea loc atât de gradat, încât noi să nu putem identifica acel punct de criză. Dar rezultatul este evident - eul este detronat şi Cristos este pus pe tronul vieţii. Acesta este, aşadar, modul în care noi intrăm în viaţa umplută sau controlată de Duhul; noi intrăm în ea pe calea Crucii, prin intermediul morţii şi învierii împreună cu Cristos.

Realitatea acestui fapt nu trebuie să dureze ani de zile după convertire. La naşterea din nou noi putem înţelege nu numai că El a fost răstignit *pentru* noi, ci şi că noi am fost răstigniţi *împreună cu* El. In ce-L priveşte pe Dumnezeu, acest lucru este adevărat chiar din ziua când noi am crezut în Isus Cristos.
La biroul nostru de consiliere, uneori îi avertizăm pe oameni, după ce îl primesc pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor: „Nu *încerca* niciodată să trăieşti tu viaţa creştină! L-ai invitat pe Isus Cristos în viaţa ta - lasă-L pe El să-Şi trăiască viaţa în tine. De aceea a intrat în viaţa ta." Este o viaţă trăită prin credinţă. Când înţelegem acest adevăr, vedem că noi nu putem, în nici un caz, să trăim prin puterea noastră viaţa creştină. Ea nu este un set de reguli pe care noi le respectăm. Aceasta înseamnă legalism. Legea este cea care dă putere păcatului şi îi îndeamnă pe mulţi credincioşi la o rebeliune făţişă sau reţinută.
încercările curajoase de a opri păcatul din afară, în loc de a lăsa ca Duhul să-1 oprească din interiorul nostru, deseori au rezultate exact opuse celor intenţionate. A fi robit de Lege nu înseamnă libertate (Gal. 5:1). „Veţi cunoaşte adevărul, [ne-a promis Isus], şi adevărul vă va face liberi" (loan 8:32). Acest fel de libertate înseamnă a-L invita pe Isus în viaţa noastră, iar apoi a-L lăsa pe El să-Şi trăiască viaţa Lui în viaţa noastră. însă aceasta nu este o viaţă de pasivitate, ci de predare intensă a voinţei noastre, ca El să lucreze în noi.

Dacă noi ne străduim să trăim *pentru* El, atunci El nu-Şi poate trăi viaţa *prin* noi. Atâta timp cât ne ocupăm de eul nostru, noi continuăm lupta sinelui, probabil chiar îl rugăm pe El să ne ajute. Poate cheltuim energie şi bani pentru El. Dar aceasta nu înseamnă viaţă cristocentrică, ci pur şi simplu încercarea de a înhăma viaţa eului la lucrarea pentru Cristos. în acest timp de încercare din partea noastră, Dumnezeu ne foloseşte în pofida noastră, dar nu poate să ne încredinţeze lucrarea plină de puterea Duhului, pe care El vrea să o facem. El nu poate înmulţi lucrarea noastră şi nu poate fi Domnul ei, până când nu ne predăm cu totul Lui.
Scopul şi ţinta Lui este ca noi să fim făcuţi „asemenea

chipului Său" (Rom. 8:29). Ca să cunoaştem această asemănare, noi trebuie să „ne facem asemenea cu moartea Lui" (Filip. 3:10) şi să trăim experienţa Crucii Lui. Acesta este singurul mod în care Cristos poate deveni viaţa noastră atât iniţial, cât şi continuu. Noi trebuie să-L lăsăm pe El să trăiască în viaţa noastră, aşa încât El să poată lucra nestânjenit prin ea. Diagrama „Cercului vieţii" ne explică modul în care acest lucru poate deveni o realitate.
Eşti tu gata să opreşti din mers „roata" vieţii tale pentru ca Cristos să poată deveni centrul ei? Te-a convins Dumnezeu de totala corupţie şi păcătoşenie a cărnii? Dacă nu vedem şi până când nu vedem această imagine reliefându-se puternic, noi nu vom vedea absoluta nevoie de a ne lepăda de noi înşine şi a ne lua crucea (Luca 9:23). Dacă eşti gata, închide ochii, pleacă-ţi capul şi roagă-te rugăciunea omului *„carnal".* Spune-i lui Dumnezeu că te predai Lui, că II laşi să preia conducerea asupra vieţii tale şi că poate face ce vrea cu tine. Admite sau mărturiseşte că ai încercat să trăieşti viaţa creştină prin propria ta putere. Apoi cere prin credinţă să mori, să fii îngropat, să învii şi să fii înălţat împreună cu Cristos. Mulţumeşte-I lui Dumnezeu că te-a eliberat de tine însuţi şi crede că El îşi va trăi viaţa prin tine. „Daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu ca vii, din morţi cum eraţi; şi daţi lui Dumnezeu mădularele voastre ca pe nişte unelte ale dreptăţii" (Rom. 6:13). Dacă predarea este necondiţionată, responsabilitatea pentru călăuzirea vieţii şi pentru procesul de maturizare spirituală îi revin lui Dumnezeu. Timpul şi actul consumării vor fi diferite în viaţa fiecăruia, dar Dumnezeu a promis: „Cel ce v-a chemat este credincios şi va face lucrul acesta" (ITes. 5:24).

TREI

Ce înseamnă cu adevărat maturitatea spirituală

Termenii *creştere spirituală* sau *maturitate spirituală* reprezintă o noţiune foarte vagă în mintea celor mai mulţi creştini. Mulţi definesc un creştin „matur" pe baza lucrurilor pe care el *nu le face,* aşa cum un psiholog descrie o persoană „normală" prin absenţa simptomelor. Cu alte cuvinte, un om care respectă cu conştiinciozitate anumite tabuuri, cum ar fi să nu bea, să nu fumeze, şi care participă activ la lucrarea din biserică este considerat un „bun creştin".
O altă unitate comună de evaluare a creşterii spirituale a unei persoane este îndemânarea de a câştiga suflete - de a-L prezenta altora pe Domnul Isus Cristos. Desigur, aceasta reprezintă o oarecare creştere şi este o dovadă a unei vieţi noi, de vreme ce facem ucenici după modelul nostru. însă oamenii pot să depună mărturie sau să câştige suflete, în timp ce eul lor rămâne la cârma vieţii sau, aşa cum spune Scriptura, omul trăieşte „după îndemnurile firii". Acest lucru se sprijină pe faptul că mulţi creştini n-au experimentat niciodată Crucea şi realitatea vieţii lui Cristos aşa cum s-a prezentat în capitolul anterior. Şi totuşi, ei sunt folosiţi de Dumnezeu în evanghelizarea personală şi colectivă. Deşi maturitatea este în general definită în termenii abţinerii de la activităţi păcătoase şi ai implicării în slujirea creştină, adesea acest comportament are o mică importanţă spirituală sau nu are nici una dacă există doar o schimbare permanentă relativ mică în stilul de viaţă al persoanei.

Mulţi creştini se află într-un fel de „ţară spirituală a nimănui". Ei nu au nici o idee despre cum trebuie să procedeze pentru a creşte spiritual, chiar dacă s-ar putea să aibă motivaţia în acest sens.

Pentru că spirituoterapia este în fond o consiliere în vederea creşterii spirituale, este necesar să arătăm câteva linii directoare ce au valoare în evaluarea obiectivă a progresului devenirii „asemenea chipului lui Cristos".

DIAGRAMA 10

Dezvoltarea sau
maturizarea | Cota maximă a capacităţii de a învăţa
maximă

r

Cota maximă a capacităţilor fizice
20 25 X 35 40
i-----începerea gândirii şi a judecăţii mature
35 40 50 60 70

10 15 20 25 30 35 40 50 60 70
VÂRSTA CRONOLOGICĂ

Diagramele 10 şi 11 demonstrează tipare tipice de creştere în viaţa creştinilor şi ne oferă posibilitatea comparării în scopul rvdluării vieţii noastre spirituale. Trebuie să înţelegem că aceste **tipare** de creştere sunt reprezentative şi că nu sunt ideale în nici un sens dl termenului. Cu siguranţă că nu este voia lui

Dumnezeu ca noi să trăim ani de zile sau chiar o viaţă **întreaga** asemenea unor copii sau adolescenţi din punct de vedere spiritual. Dorinţa Lui este ca noi să ne maturizăm, „să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Cristos şi să mergem spre cele desăvârşite [maturizare]"(Evr. 6:1).
în vederea comparaţiei, am adăugat, de asemenea, tipare tipice pentru maturizarea fizică şi intelectuală. Linia orizontală de la baza diagramei 10 reprezintă vârsta noastră cronologică -vârsta din cinci în cinci ani sau din zece în zece ani ce ne poate fi dată să o trăim. Linia verticală din stânga indică creşterea sau maturizarea relativă. Linia orizontală de sus indică maturizarea maximă la care putem ajunge în această viaţă. Desigur, ea nu poate fi măsurată obiectiv şi diferă de la persoană la persoană. In scopul clarităţii explicării verbale a diagramei este nevoie să folosim cifre pentru fiecare tipar spiritual sau carnal, după cum poate fi cazul.
Vom începe explicarea diagramei 10 cu linia ce ilustrează procesul creşterii şi al declinului fizic. Ea începe în punctul 0, când ne naştem, şi apoi creşte destul de rapid în primele luni. Greutatea de la naştere trebuie să se dubleze în aproximativ trei luni şi să se tripleze în şase luni. Apoi rata creşterii scade. Dacă nu ar scădea, am ajunge foarte repede nişte uriaşi. Cota maximă a maturizării fizice apare în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani. După aceea există un declin treptat al vigorii fizice, alături de problemele fizice obişnuite, pe măsură ce **trupul** începe să îmbătrânească. Acest declin este ilustrat de linia curbă din dreapta, viaţa sfârşindu-se la vârsta de şaptezeci de ani. Cu alte cuvinte, după vârsta de douăzeci şi cinci de ani lucrurile se vor înrăutăţi, în afară de cazul când ele nu au fost groaznice chiar înainte de această vârstă.
Dezvoltarea noastră intelectuală este şi mai rapidă, cota maximă de învăţare fiind în jurul vârstei de cincisprezece ani. Acest lucru rămâne destul de constant până pe la douăzeci de **ani** şi apoi începe să intre în declin. Aşa cum indică diagrama, noi începem să dobândim o gândire mai matură în jurul vârstei de treizeci şi cinci de ani, până atunci făcând destule greşeli

pentru a putea profita de pe urma experienţei. *Ar trebui* ca pe măsură ce îmbătrânim să devenim mai înţelepţi.
Dacă s-ar putea reprezenta pe diagramă maturizarea emoţională, am descoperi că simptomele emoţionale din tinereţea noastră sunt amplificate pe măsură ce trupul începe să-şi piardă puterea fizică. în anii tinereţii avem suficientă putere să ne menţinem „faţada", sau mecanismele defensive,

şi să continuăm să fim într-un fel „productivi" în diferitele noastre roluri din viaţă. Pe măsură ce puterea noastră fizică scade, ne confruntăm cu faptul că nu avem suficientă minte şi putere pentru a lupta bătăliile dinăuntrul şi din afara noastră. Poate că responsabilităţile noastre ne împiedică să ne retragem

DIAGRAMA 11

Dezvoltarea sau
maturizarea
maximă
i - - Cota maximă a capacităţii de a învăţa
Cota maximă a capacităţilor fizice
începerea gândirii şi a judecăţii mature
20 25 30 35 «O 50 60

15 20 25 30 35 ~ 40 50 VÂRSTA CRONOLOGICĂ

Omul natural

din activităţile exterioare, dar suntem tot mai ineficienţi în menţinerea aspectului, a „faţadei" noastre, şi simptomele emoţionale pe care le-am avut în tot acel timp devin mai evidente. Acesta este motivul pentru care vedem atât de mulţi oameni între patruzeci şi cincizeci de ani care suferă de tot felul de nevroze şi „căderi nervoase". Simptomele nu mai pot fi ascunse.

Să ne concentrăm acum asupra diferitelor linii ce reprezintă starea spirituală a omului. Linia orizontală de la baza diagramei 11 reprezintă omul „natural" sau omul care nu a fost mântuit niciodată din starea lui păcătoasă. In consecinţă, nu există nici o schimbare în condiţia lui spirituală de la naştere. El se naşte înstrăinat, sau separat, de Dumnezeu şi va rămâne aşa pentru totdeauna, în afară de cazul când ajunge să cunoască viaţa veşnică în Cristos.

Linia verticală de la vârsta de zece ani reprezintă naşterea spirituală [naşterea din nou - n. trad.] sau regenerarea -convertirea. Am ales aceasta ca vârsta medie la care o persoană intră într-o relaţie personală cu Domnul Isus Cristos.

Trebuie să explicăm aici alte două noţiuni - acelea de *poziţie* şi *condiţie*. Deseori ne referim la ele ca fiind *aşezarea* şi *starea* noastră. Pare mai uşor să facem diferenţa dintre cele două folosind prima terminologie. Dacă privim la linia verticală de la vârsta de zece ani, vedem că ea merge în sus până intersectează cota maximă a maturizării, din partea de sus a diagramei. Aceasta indică faptul că la timpul „0" - imediat şi etern - noi suntem consideraţi perfecţi sau justificaţi în ochii lui Dumnezeu. Aceasta este *poziţia* noastră în calitate de creştini.

Dumnezeu ne vede ca fiind morţi faţă de păcat şi faţă de Lege (Rom. 8:2) şi „vii pentru Dumnezeu, prin Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:11). Poziţia noastră este perfectă, deoarece ni s-a dat un loc în Isus Cristos (1 Cor. 1:30) şi noi suntem aşezaţi în prezent împreună „în locurile cereşti în Cristos Isus" (Efes. 2:6).

Deşi *poziţia* noastră spirituală este perfectă, starea noastră, *condiţia* noastră spirituală, poate fi jalnică! Linia verticală

îngroşată în dreptul vârstei de zece ani indică o oarecare schimbare iniţială în viaţa de după convertire. Dar, fiindcă cei mai mulţi copii de zece ani nu sunt nişte păcătoşi „notorii", în general nu există o mare transformare în viaţa lor în momentul mântuirii. Privind în partea dreaptă a diagramei, la linia 1, vedem că, pe măsură ce trece timpul, există o schimbare pozitivă mică în condiţia spirituală. Această linie reprezintă omul care nu primeşte suficientă hrană spirituală (1 Petru 2:2) şi trece prin viaţă suferind de „malnutriţie" spirituală. Deşi a fost adus la viaţă printr-o naştere spirituală, se discerne o slabă creştere în asemănarea cu „chipul Fiului Său" (Rom. 8:29). De fapt, în ziua când moare, el se poate afla într-o stare mai rea decât în ziua când a fost mântuit, pentru că înţelege că şi-a irosit toată viaţa.

Linia 2 ilustrează marea varietate de creştini „medii". Există o perioadă de uşoară creştere sau chiar de stagnare timp de câţiva ani. Apoi se observă o creştere în perioada adolescenţei. Ea continuă pe măsură ce creştinul îşi asumă responsabilităţile de părinte, inclusiv ducerea copiilor la biserică. în

timp ce copiii cresc, el este activ în biserică şi desfăşoară o serie de activităţi. Dumnezeu îl foloseşte într-o oarecare măsură în această perioadă, aşa că el simte că e un „bun creştin". Când copiii sunt mari şi părăsesc casa părintească, el îi spune soţiei: „Să-i lăsăm pe cei tineri să lucreze; noi ne-am făcut partea." El devine inactiv spiritual şi panta vieţii lui spirituale începe să coboare. După câteva luni sau poate ani, începe să aibă mustrări de conştiinţă şi se hotărăşte să încerce din nou să fie activ. O vreme linia se îndreaptă în sus. Există o creştere a activităţii şi chiar o oarecare maturizare, dar este nesatisfăcătoare, aşa că de data aceasta el cade şi mai jos. Către sfârşit există o zvâcnire de efort şi spiritualitate, în timp ce se îndreaptă spre ultimele momente ale vieţii. Această linie arată mai multe înfrângeri decât victorii, chiar dacă Dumnezeu onorează efortul depus.
Celelalte două linii, linia 3 şi 4, reprezintă creştinii care s-au dedicat pe deplin ori s-au „vândut cu totul" lui Isus Cristos. **Linia 3** descrie omul pe care-1 preocupă slujirea lui Cristos. El

este prins în activităţi ca albina într-un stup. El poate fi un laic sau un slujitor al lui Dumnezeu, activ (sau hiperactiv), care este implicat în activitatea creştină dimineaţa, la prânz şi seara. El este generos cu banii săi, precum şi cu timpul său, dovedind că povara care îl apasă o reprezintă sufletele altora.
De obicei, după o serie de ani numărul înfrângerilor lui începe să depăşească numărul victoriilor lui şi el cade din nou, dar se regrupează. Pentru o vreme pierde teren şi apoi se mută la altă biserică sau face alte schimbări şi porneşte din nou cu toată forţa înainte. De data aceasta se ridică puţin mai sus şi, în timp ce Dumnezeu s-ar putea să-i binecuvânteze slujirea, ajunge iar să cadă, şi cade mai jos. El încă nu recunoaşte că cele mai multe dintre „realizările" lui nu sunt decât ceva mai mult decât un sincer efort al eului său. Aşa că îşi adună toate puterile pentru încă o încercare curajoasă. De data aceasta nereuşita aduce după sine plecarea din biserică, în caz că omul este un laic, sau părăsirea lucrării, în caz că el este pastor. Dumnezeu poate binecuvânta şi folosi pe cineva care urmează această cale, în pofida lui, dar un astfel de om nu va ajunge niciodată la maturitate spirituală. El are întotdeauna parte de puţine victorii împreună cu multe înfrângeri. Viaţa pe care o trăieşte un astfel de om se concentrează asupra experienţei, mai degrabă decât să fie o viaţă de creştere constantă.
Linia 4 îl reprezintă pe credinciosul care se maturizează şi ajunge un adult spiritual. Şi el s-a predat cu totul Domnului Isus Cristos, dar pe el îl interesează în primul rând propria sa creştere spirituală şi apoi slujirea - îl interesează să *fie,* mai degrabă decât *să facă.* Ca urmare el nu înaintează aşa de „în forţă" ca numărul 3, dar este probabil folosit de Domnul tot atât de mult sau şi mai mult. El creşte cu o rată constantă un anumit număr de ani şi apoi începe să aibă şi el probleme. Simte că totul merge în jos şi că face de ruşine Numele Domnului. Poate avea probleme fizice, simptome psihologice, conflicte cu copiii - acestea şi multe altele epuizează resursele personale ale credinciosului şi-1 aduc la capătul puterilor. El continuă să meargă în sus, dar cu paşi înceţi, deoarece trebuie să ajungă să

fie absolut neajutorat. Doar atunci va fi gata pentru Cruce. Diagrama poziţionează acest moment (linia verticală) la vârsta de 40 de ani, deoarece aceasta este o estimare moderată a vârstei medii la care un creştin intră într-o viaţă abundentă de identificare cu Cristos. Nu vrem să spunem că cineva nu poate să aibă o viaţă eristică la o vârstă mai timpurie. Este doar o constatare a realităţii cu privire la majoritatea creştinilor de astăzi, cel puţin din Statele Unite.
în primul rând din cauza ignoranţei, identificarea de obicei nu devine o experienţă practică pentru mulţi oameni, decât după ani de zile de la predarea totală a vieţii Domnului Isus Cristos. Dumnezeu foloseşte împrejurări adverse împreună cu iluminarea în Cuvântul Lui pentru a ne aduce la epuizarea resurselor noastre. Ajungem să ne fie aşa de silă de noi înşine încât nu ne mai putem suporta. în mod tipic, doar după ce ajungem aici, adevărul răstignirii cu Cristos şi al vieţii în Cristos produc în noi o transformare profundă şi dramatică. Deseori schimbarea în cadrul vieţii este mult mai mare decât în momentul mântuirii. Când suntem mântuiţi, păcatul este iertat, dar carnea

continuă să genereze păcate. Aşa cum spune Pavel în Romani 7, noi facem lucrurile pe care nu vrem să le facem şi nu facem lucrurile pe care vrem să le facem. însă după identificarea noastră cu Cristos, Domnul Isus îşi trăieşte viaţa prin noi - o viaţă de o calitate cu totul diferită.
Transformarea poate să fie treptată sau bruscă, dar este reală în oricare dintre cazuri. Ocazional există o perioadă aproape de euforie datorită păcii şi libertăţii pe care le percepe persoana. Aceasta poate dura ore sau zile, dar inevitabil eul se strecoară înapoi la cârma vieţii, aşa cum reprezintă panta descendentă ce urmează după ce s-a atins un punct culminant. Când omul este „la pământ", cu eul înapoi la cârma vieţii, el este o ţintă principală pentru atacurile satanice. Satan ne loveşte întotdeauna când suntem „jos"! De fapt, numai atunci poate cijunge cu adevărat la noi. Primul atac este de obicei puternic, (iuţind la baza înţelegerii identificării, dar fiind avertizaţi, ar **trebui** să ne înarmăm mai dinainte. Cuvântul ne spune că nu

ar trebui să fim ignoranţi cu privire la mijloacele Diavolului (2 Cor. 2:11) şi ne reaminteşte să ne „împotrivim Diavolului şi el va fugi de la noi" (Iacov 4:7).
Când eul revine la cârma vieţii, remediul este acelaşi ca atunci când am realizat victoria pentru prima dată - să ne credem, să ne „socotim", să ne considerăm morţi faţă de păcat şi vii faţă de Dumnezeu (Rom. 6:11). Ceea ce ne asigură victoria constantă nu este o experienţă o dată pentru totdeauna, ci mai degrabă trebuie să fie o trăire „zilnică" sau „permanentă" a predării şi eliberării noastre la cruce. Isus a spus: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze" (Luca 9:23). Pavel a exprimat aceeaşi idee: „Noi, cei vii, întotdeauna suntem daţi la moarte din pricina lui Isus pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru muritor" (2 Cor. 4:11). Crucea presupune moarte şi eliberare în ceea ce priveşte domnia cărnii. Noi suntem întotdeauna biruitori, dar numai în Cristos (2 Cor. 2:14).
După ce experimentăm un nou simţ al libertăţii, ca urmare a identificării cu Cristos, noi trebuie să avem *certitudinea* identificării. Acest lucru este paralel cu faptul că suntem siguri de mântuirea noastră şi la fel de vital. Dacă nu avem certitudinea mântuirii, nu vom avea lucrurile pe care le avem în Cristos. Dacă nu avem certitudinea identificării, noi nu ne putem odihni în lucrarea încheiată a lui Cristos. Certitudinea identificării este importantă mai ales când eul nostru revine pentru prima dată la cârma vieţii. Pe baza sentimentelor noastre, am putea fi înclinaţi să tragem concluzia: „Am pierdut-o. *Eu* nu voi mai avea niciodată acea bucurie. *Eu* n-am citit destul. *Eu* nu m-am rugat destul." Eu, eu şi iarăşi eu - eul care deţine controlul, eul care se complace în autocompătimire.
Dacă avem certitudinea că identificarea cu Cristos este o realitate, atunci putem fi siguri că niciodată nu vom pierde stadiul de maturizare la care am ajuns. Noi nu ne mai putem întoarce ca să trecem înapoi Iordanul (aşa cum vom vedea în capitolul 4), tot aşa cum nu ne mai putem întoarce ca să trecem înapoi Marea Roşie. însă după identificarea noastră cu Cristos,

bătăliile sunt mai crunte decât înainte, *dacă* încercăm să luptăm cu propriile noastre forţe. Dacă siguranţa noastră nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu întărit de experienţa noastră, este foarte probabil ca noi să credem că experienţa noastră n-a fost reală şi că ne-am amăgit tot timpul. Aşa cum ne-am recunoscut păcatele şi am fost iertaţi când am fost mântuiţi, tot aşa acum trebuie să recunoaştem că *eul* este la cârma vieţii noastre şi să „îl dăm morţii" de dragul lui Isus, ca să putem fi pe deplin victorioşi.
Singurul loc unde putem fi biruitori este în Cristos, nu în eul nostru: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna cu carul Lui de biruinţă în Cristos şi care răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinţei Lui" (2 Cor. 2:14).
Atâta timp cât Domnul Isus deţine controlul, noi suntem „sus". Când *noi* deţinem controlul, noi suntem „jos". La început, s-ar putea ca acest control să treacă de la eu la Cristos şi invers, până

când învăţăm cum să ne exercităm voinţa în credinţă, pentru ca El să-Şi poată trăi mai consecvent viaţa prin noi. Acesta este un lucru pe care îl învăţăm toată viaţa, dar treptat vom descoperi că din punct de vedere supranatural este mai natural să-I permitem Lui să preia controlul asupra vieţii noastre. Cuvântul ne promite că: „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos" (Filip. 1:6).

însuşirea adevărului identificării noastre cu Cristos nu constituie maturitate, ci mai degrabă semnifică faptul că devenim adulţi din punct de vedere spiritual, tot aşa cum la vârsta de 20 de ani noi devenim în mod legal adulţi din punct de vedere fizic. Dar după aceea trebuie să aibă loc multă maturizare. Urcuşurile şi coborâşurile sunt câteva dintre „durerile" creşterii spirituale.

Referindu-ne la curba ce arată declinul fizic, putem face acum unele corelaţii. Dacă ne maturizăm spiritual aşa cum ar trebui, declinul fizic nu este atât de plin de pericole din punct de vedere emoţional. Când puterea fizică slăbeşte, Domnul ne

poate întări în funcţie de nevoia noastră. Pe măsură ce continuăm să ne bazăm pe El, ne putem păstra stabilitatea emoţională în timp ce creştem în înţelepciune şi suntem tot mai plăcuţi înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Dimpotrivă, când suntem nişte pitici spirituali şi suntem hărţuiţi mereu de pretenţiile vieţii, trupul nostru pe cale de îmbătrânire este incapabil să facă faţă cerinţelor emoţionale. Acest lucru pregăteşte terenul pentru o cădere nervoasă sau pentru diverse mecanisme de evadare.

Trebuie să arătăm din nou că nu există nici un motiv pentru care să fie nevoie să treacă mulţi ani după mântuire ca noi să intrăm în starea de adulţi spirituali. Acesta este dreptul nostru prin naştere şi putem intra în posesia lui imediat după experienţa mântuirii.

Urcuşurile şi coborâşurile după identificarea cu Cristos sunt de obicei mai violente la noii convertiţi din cauza necunoaşterii principiilor de bază ale vieţii creştine. însă, de obicei, noii i onvertiţi devin stabili într-o perioadă relativ scurtă de timp.

Care dintre liniile diagramei reprezintă cel mai bine viaţa voastră? *Vă* puteţi maturiza, intrând într-o relaţie mai profundă şi mai minunată cu scumpul nostru Domn, numai în măsura în i are sunteţi gata să-L lăsaţi pe Duhul Sfânt să vă călăuzească să faceţi o evaluare sau un inventar spiritual obiectiv. Nu vă opriţi. Mergeţi înainte!

Renunţaţi la toate drepturile pe care le aveţi la cârma vieţii voastre şi cereţi-I lui Dumnezeu să Se îngrijească de tot ceea ce ,iveţi nevoie, şi El va face din voi ceea ce a intenţionat să fiţi.

PATRU

Când viaţa este ca un pustiu

Descrierea unei metode de reprezentare grafică a creşterii spirituale, făcută în capitolul anterior, s-a dovedit eficientă în a-i ajuta pe creştinii cu probleme să-şi evalueze starea spirituală, însă metoda a fost concepută de oameni şi trebuie acceptată ca atare. Acest capitol are un scop similar, dar foloseşte o analogie biblică pentru care există o garanţie mai mult decât suficientă.

Călătoria copiilor lui Israel din Egipt în Canaan ne oferă o comparaţie pentru etapele creşterii spirituale din viaţa creştinului. Cartea Iosua din Vechiul Testament ne furnizează câteva dintre cele mai valoroase ilustraţii de înfrângeri şi victorii, iar cartea Evrei din Noul Testament ne oferă comparaţii uimitoare. Epistola către Evrei se referă la Israel ca la un „exemplu de necredinţă" şi detaliază atent atât rezultatele credinţei, cât şi pe cele ale necredinţei.

Dumnezeu Se ocupă de noi ca indivizi într-un mod asemănător cu cel în care S-a ocupat de copiii lui Israel ca naţiune. Aşa cum arată diagrama 12, ei au înaintat din Egipt, prin pustiu, spre Canaan. Dumnezeu le-a promis copiilor lui Israel ţara Canaan pe când ei se aflau încă în Egipt, exact aşa cum ne promite nouă o viaţă de victorie (Canaanul), când îl acceptăm pe Fiul Său, pe Domnul Isus Cristos. Timp de 400 de ani Egiptul a fost un loc de robie pentru copiii lui Israel şi el reprezintă

robia păcatului în care ne-am născut fiecare dintre noi. Pentru copiii lui Israel, Marea Roşie a fost calea de scăpare de armata lui Faraon. Când Dumnezeu a deschis apele, israeliţii

au trecut marea călcând pe uscat. Prin analogie, Marea Roşie este asigurarea eliberării noastre de păcat şi de legăturile lui, prin credinţa în Domnul Isus Cristos.

Pustiul a fost un loc în care ei au rătăcit timp de 40 de ani. Toţi evreii peste vârsta de 20 de ani, care au ieşit din Egipt, cu excepţia a doi dintre ei, au murit în pustiu din cauza necredinţei şi neascultării lor - inclusiv Moise, conducătorul lor. Iosua şi Caleb au fost cei doi credincioşi care L-au crezut pe Dumnezeu pe cuvânt şi au intrat în Canaan. Tot astfel, relativ puţini creştini intră în locul de victorie prefigurat de Canaan.

Marea Roşie este imaginea mântuirii; râul Iordan este imaginea identificării cu Domnul Isus Cristos. Copiii lui Israel nu au intrat în ţară din cauza necredinţei (Evr. 3:19) şi mulţi creştini urmează exemplul lor. Ei simt că Dumnezeu a încetat să mai facă minuni din ziua când ei au fost mântuiţi. Cu siguranţă că a fost nevoie de un miracol ca să se deschidă apele Mării Roşii şi e nevoie de un miracol al harului ca să se schimbe inima omului în momentul mântuirii. De asemenea, deschiderea apelor Iordanului a fost un miracol şi este un miracol al iluminării să vedem că suntem răstigniţi împreună cu Cristos şi suntem eliberaţi din „rătăcirea prin pustiu" pentru a ne bucura de libertate şi biruinţă în Domnul. Viaţa de biruinţă nu este un pat confortabil împletit din flori, dar bătăliile sunt ale Domnului *dacă* îl lăsăm pe El să lupte.

După părerea mea, anumite cântări religioase şi teologia pe care o reflectă ele au făcut şi fac un deserviciu creşterii spirituale a credincioşilor. O mare parte din teologia noastră poate fi modelată de cântările pe care le repetăm atât de frecvent. Versuri cum ar fi: „Nu va trebui să trec Iordanul singur" şi „Am pornit spre Ţara Promisă" lasă impresia că Iordanul reprezintă moartea fizică şi că Ţara Promisă este cerul, în acest fel, mulţi creştini tânjesc după victoria cerului, în timp ce nu se aşteaptă niciodată la nici o victorie în această viaţă prezentă.

Având acum acest cadru în faţa noastră, putem începe să ne **evaluăm** creşterea spirituală în lumina acestei călătorii.

3 c .E
nosti
jISfâ e d
a o xa-i
NAAI ARA)
B 0
înţar ml li ritati
rolat os e uri
5
0
Renu Scla> Matu
Cont Crist . Atac
re o.
r- CM fO "tf W *to*
™ '5 **9** _I
puter
rierii I
(0
SfrWU
e -i \ < JL. S
«■<: e-tZ
(să
1
55
B Q –
c 3 UJ'Ş
1
_! Z
U
S .oiQj
3 £ -5o^
1
* g
UN3
Q
£ J3
T----^N---
n
ra-3
(0
/ sN
^ c c
■

tea, itre "vr< rtăş
eloi
N 2 I ° jitoi itan iiip. păi rinţ
< _I UJ » 3 « Ora13 c " u_
<« 3
2 2î C E S o i
< H O C0< o - re" £ "c re re *? o g
CC
O 5- >< '---•£ = «5 UJ 1
< Egiptu Sclavu Cristoi Domn Coexh ■v 8. p.
5 Carnali necred "8 1:29-
Discip Duhul
^ oi co •«t in (O c. Fiii
3 O

UJ ._ 2 <? UJ ^
J ° o eo o: >
ă H Si rac
O D ->
CC *J? '_ « i; = ui o W i
IAN" rec*- UJ -l o
O £ 0

>- c c
'u* "5 \ xi|
atan jdecăto Satan \ o
păcat de Duh
0. £ Egipt IluiS s ca Ji ilat de < i<7
îs de Tinat
ui d. Eul în 1 Sclavu . Păcatu . Convir condai V r
Sfânt . Cristoi . Contre
t- CM CO **

Călătoria noastră este mai uşoară când ştim destinaţia şi suntem avertizaţi cu privire la capcanele ce ne aşteaptă pe drum. Este adevărat că, totuşi, va trebui să parcurgem această distanţă, dar putem să ne stabilim cel mai uşor traseu, *dacă* credem ceea ce ne indică harta.
într-o călătorie printr-un teritoriu primejdios, o hartă este indispensabilă ca să ajungem la destinaţie. Când am prezentat unei clase diagrama 12, cineva a spus: „Mă întreb dacă sunt mai aproape de Marea Roşie sau de Iordan." Când omul a văzut harta călătoriei lui spirituale, a putut începe să-şi evalueze viaţa. Pentru că nu şi-a dat seama că Iordanul era în faţă, probabil a crezut că viaţa de biruinţă, Canaanul, era cerul. Ca urmare el nu a fost conştient de pregătirea necesară pentru trecerea Iordanului, adică pentru experimentarea Crucii.
Mulţi creştini devin foarte înverşunaţi când începe această pregătire prin împrejurări adverse, deoarece ei nu cunosc scopul acelor împrejurări. Singura lor reacţie este să lupte împotriva lui Dumnezeu, mai degrabă decât să lucreze împreună cu El şi să îndure cu răbdare, făcându-se părtaşi „suferinţelor Lui" (Filip. 3:10).
într-o călătorie grea şi periculoasă, noi suntem foarte recunoscători dacă avem o hartă, dar suntem incomparabil mai liniştiţi dacă avem cu noi un ghid care a parcurs acel traseu înaintea noastră. Multe dintre temerile noastre dispar când ghidul ne pregăteşte dinainte pentru următoarea bucată de drum şi ne atrage atenţia asupra lucrurilor de interes pe cale. Acesta este scopul consilierului în spirituoterapie - să acţioneze ca un îndrumător spiritual. în acest mod, consilierul poate indica cele mai directe „rute" şi poate explica opririle şi întoarcerile din drum.
De multe ori o persoană nu simte imediat eliberarea de suferinţă, dar poate accepta suferinţa cu mai multă răbdare când înţelege motivul pentru care trebuie să treacă prin ea. Şi dacă ştie că imediat după acel obstacol sau acea situaţie dificilă urmează nu numai uşurarea, ci şi eliberarea, îndură suferinţa **Rproape** cu bucurie. Să pornim acum în călătoria spirituală din

Egipt spre Canaan. începând din stânga diagramei şi parcurgând-o spre dreapta pas cu pas, să urmărim înaintarea pe măsură ce luăm în considerare diferitele aspecte ale vieţii
creştine.
în primul rând, când ne naştem, întreaga noastră fiinţă este în „Egipt". Acesta este punctul de pornire al fiecăruia dintre noi. Apoi, când suntem mântuiţi (sau trecem „Marea Roşie"), descoperim că o parte din „Egipt" se mai află încă în noi. Copiii lui Israel au privit înapoi peste Marea Roşie şi şi-au adus aminte de „oalele cu carne" pe care le aveau în Egipt şi i-au făcut greutăţi lui Moise, cârtind că nu aveau decât mană. Tot aşa şi noi continuăm să avem unele dintre gândurile şi comportările ce ne caracterizau înainte de a crede în Cristos. Acest lucru se datorează faptului că eul nostru este foarte puternic. Odată ce trecem „Iordanul" (experienţa Crucii), eul este deposedat de putere. Deşi trebuie să păstrăm terenul câştigat, printr-o evaluare continuă, noi nu pierdem niciodată acest stadiu de creştere.
în al doilea rând, timpul petrecut în „Egipt" este o perioadă de sclavie în care Satan este tatăl nostru şi noi suntem sclavii lui. După ce am devenit creştini, probabil după mai mulţi ani, începem să ne dăm seama că suntem în sclavia eului. în Romani 7, Pavel descrie acest lucru foarte plastic, atunci când admite că el face ceea ce nu vrea să facă şi nu face ceea ce vrea să facă. Frământarea lăuntrică îl duce la frustrarea care-1 face să dea frâu liber sentimentelor: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (Rom. 7:24). El a văzut cât de oribil era eul şi domnia acestuia în viaţa lui; 1-a scârbit într-atât încât nu se mai putea suporta pe sine. Acest lucru e grozav! Fiecare dintre noi trebuie să ajungem să ne dăm seama de acelaşi lucru, dacă vrem să ne supunem de bună voie suferinţei
Crucii.
Pană când Dumnezeu nu „aprinde candela" Duhului Sfânt ce iluminează Cuvântul Său şi sufletul nostru, noi nu vom fi ascultători „până la moartea de cruce" (Filip. 2:8). Odată ce Dumnezeu face acest lucru, noi suntem eliberaţi din sclavia

eului, pentru a ne bucura să fim în sclavia lui Cristos, care este adevărata libertate.
In al treilea rând, viaţa noastră în „Egipt" este caracterizată de păcat. Ne naştem în păcat şi trăim în păcat până când sângele lui Cristos şterge vinovăţia acelui păcat.
Mulţi creştini îşi petrec toată viaţa în „pustiu", şi unii dintre cei care, în cele din urmă, ajung în „Canaan", şi-au petrecut majoritatea vieţii lor rătăcind în „pustiu". E trist, dar adevărat. Timpul petrecut în „pustiu" este un timp al carnalităţii, în care suntem controlaţi de eul nostru, sau de carne. Cuvântul *carnal* este deseori folosit în cercurile evanghelice pentru a descrie un creştin care trăieşte în mod deschis în păcat. Este posibil să fie aşa, dar şi un pastor devotat, care lucrează din toată inima pentru Domnul, dar care niciodată n-a experimentat Crucea şi are un eu puternic, este tot carnal, trăind şi slujindu-L pe Dumnezeu prin propriile lui forţe.
De asemenea, am putea eticheta acest timp în „pustiu" şi ca o perioadă de imaturitate - fie copilărie spirituală, fie adolescenţă spirituală. Presupunând că ne-am predat lui Cristos ca Mântuitor şi Domn în momentul mântuirii şi am continuat să rămânem într-o stare de predare, perioada de timp din „pustiu" este hotărâtă de Dumnezeu. Nu trebuie să ne scuzăm că suntem „adolescenţi" spirituali, aşa cum unui adolescent nu trebuie să-i fie ruşine că este adolescent. Cât timp ne aflăm într-o stare de predare faţă de Dumnezeu, El ne trece prin etapele creşterii şi maturizării într-un timp şi într-un mod proporţional cu intenţia Lui de a folosi „vasul" terminat. Dacă nu ne predăm Lui inima noastră, putem întârzia procesul. Dacă noi continuăm să-I rămânem predaţi, Duhul Sfânt este Cel care ne face să mergem înainte. De multe ori în acest proces este necesar ca noi să trecem prin împrejurări adverse pentru ca predarea noastră să fie reînnoită, demonstrând astfel suveranitatea lui Dumnezeu.
în sfârşit, timpul petrecut în „pustiu" poate fi o perioadă de necredinţă şi neascultare, aşa cum a fost

pentru copiii lui Israel. Ei ştiau că Dumnezeu despărţise apele Mării Roşii, dar nu

credeau că poate să despartă şi apele Iordanului. Mulţi creştini uită că mântuirea este un miracol şi nu se aşteaptă ca Dumnezeu să continue lucrarea harului Său în inima lor. Astfel, ei nu intră într-o viaţă victorioasă sau abundentă din cauza necredinţei lor. Mulţi nici nu ştiu că viaţa plină de Duhul este o opţiune reală pentru ei, ci par să simtă că ea este rezervată doar pentru câţiva aleşi care sunt „favoriţii" lui Dumnezeu, pe când ei sunt destinaţi să trăiască o viaţă de înfrângere, faliment şi frustrare. O învăţătură nesatisfăcătoare cu privire la sfinţirea progresivă poate întreţine acest impas din creşterea lor
spirituală.
Acesta este atât rezultatul ignoranţei, cât şi al necredinţei -uneori întărit de învăţătura greşită că Iordanul reprezintă moartea fizică şi Canaanul reprezintă cerul. Ca urmare, oamenii sunt influenţaţi să nu se aştepte la biruinţă şi pace aici pe pământ. Lor li se spune că trebuie să fie mântuiţi, că după ce vor muri, vor merge în cer şi că Cristos Se poate întoarce în orice clipă. Dar până atunci, ei trăiesc doar o vreme de necaz! Viaţa de biruinţă şi putere este la îndemâna fiecăruia **dintre** copiii lui Dumnezeu, dar puterea învierii vine doar după răstignire şi puţini par dornici să se supună suferinţelor **ei. Deşi** moartea noastră în Cristos este un fapt împlinit la naşterea noastră din nou, experienţa trăirii ei vine de obicei prin vremuri de necaz. Suferinţa este un element vital, aşa cum vedem în Filipeni 1:29: „Căci cu privire la Cristos, vouă vi sa dat **harul** nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El."
In al patrulea rând, lucrarea Duhului Sfânt în timpul petrecut în „Egipt" este de a ne convinge **că suntem** vinovaţi de păcat şi de a condamna păcatul. înainte *dv* a admite nevoia de Mântuitor, este esenţial să fim pe deplin convinşi că ne facem vinovaţi de păcat. înainte de a putea fi mântuiţi trebuie să înţelegem că suntem păcătoşi şi pierduţi. După ce credem în Domnul Isus, lucrarea Duhului Sfânt este de a ne disciplina sau de a ne învăţa. Scriptura foloseşte cuvântul *şcoală* cu privire la aceasta. Ea spune: „Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie, dar

mai pe urmă aduce celor care au trecut prin şcoala ei roadă **dătătoare** de pace a dreptăţii" (Evr. 12:11). Când disciplinarea Duhului Sfânt şi-a împlinit scopul, trăim eliberarea de sub conducerea eului şi ne bucurăm de conducerea Duhului Sfânt. Această disciplinare ar putea fi privită ca o condamnare a cărnii şi ca o paralelă la condamnarea păcatului din necredincios. Convingerea că suntem vinovaţi de păcat şi condamnarea păcatului sunt necesare înainte de Cruce. Nu putem fi umpluţi sau controlaţi de Duhul Sfânt, până când eul şi domnia lui nu sunt zdrobite. Şi acest lucru se realizează doar prin Cruce.
în al cincilea rând, în timpul şederii noastre în „Egipt", Cristos este Judecătorul nostru. Noi Ii suntem duşmani lui Dumnezeu şi vom rămâne vrăjmaşii Lui cât timp nu suntem împăcaţi prin sângele Domnului Isus Cristos. Pavel scrie: „Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi" (Rom. 5:8). Odată ce-L primim pe Cristos în inima noastră (Ioan 1:12), noi devenim copiii lui Dumnezeu şi nu mai suntem duşmanii Lui. Când rătăcim prin „pustiu", El este Mântuitorul nostru, iar când ne predăm cu totul Lui, El devine şi Domnul nostru. Aceasta este una dintre cele mai importante decizii luate vreodată de creştin. Această predare fără rezerve este „o slujbă duhovnicească" (Rom. 12:1) şi este o condiţie necesară înaintării noastre după trecerea „Iordanului" şi cunoaşterii Domnului Isus ca însăşi viaţa noastră. Pavel spune: „Pentru mine a trăi este Cristos" (Filip. 1:21). Acest lucru trebuie să aibă loc prin iluminarea de către Duhul Sfânt. Noi putem înţelege din punct de vedere intelectual, dar viaţa lui Cristos devine reală în noi atunci când El ne este revelat de către Duhul Sfânt. Pavel mărturiseşte; „Dumnezeu... m-a chemat prin harul Său... a găsit cu cale să descopere în

mine pe Fiul Său" (Gal. 1:15-16). Domnul Isus *ni* Se revelează când suntem mântuiţi, dar El trebuie să Se reveleze şi *în* noi. Pavel scrie că „noi totdeauna suntem daţi la moarte din pricina lui Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să se arate în trupul nostru muritor" (2 Cor. 4:11). C **lei** din jur nu îl pot vedea pe El în viaţa noastră până când El nu **ne-a** îndepărtat mai întâi *pe noi* din cale.

Pavel afirmă acest lucru cu alte cuvinte: „Copilaşii mei, pentru care iarăşi simt durerile naşterii, până ce va lua Cristos chip în voi" (Gal. 4:19). Cristos nu poate lua chip în noi până când El nu se ocupă mai întâi de eul nostru urât, care se împotriveşte asemănării cu Cristos. Atât nevoia, cât şi răspunsul trebuie să vină prin revelarea (iluminarea) Duhului Sfânt. El trebuie să crească, iar noi trebuie să descreştem. Noi trebuie să devenim tot mai mici până când nu mai suntem nimic, ca astfel El să poată fi totul - însăşi viaţa noastră.
în al şaselea rând, trebuie să luăm în considerare lucrarea lui Satan în aceste trei perioade de timp. Vremea petrecută în „Egipt" este în întregime sub controlul lui Satan. Noi suntem supuşii lui, fiindcă el este stăpânul acestei lumi, şi suntem legaţi de el prin legăturile păcatului, chiar dacă nu recunoaştem acest lucru până când Duhul Sfânt nu începe să ne atragă spre Cristos. în rătăcirea prin „pustiu", noi coexistăm mai mult sau mai puţin cu Satan. El nu ne deranjează prea mult pentru că nu merităm să ne bage în seamă. Eul face o treabă excelentă, ţinând lucrurile într-o cumplită confuzie şi dezordine, aşa că Satan stă doar în spatele lui şi spune: „Dă-i înainte, eule!"
Timpul petrecut în „Canaan" este cu totul diferit. Noi suntem avansaţi şi trecuţi în prima linie. într-o bătălie, cei din prima linie a frontului sunt primii care devin ţinta gloanţelor. Aici ne putem aştepta la atacuri satanice directe într-o **varietate** de forme - atacuri asupra cugetului nostru, piedici în munca noastră, descurajare, permanentă anxietate, hărţuială demonică - manifestări diferite, frecvente şi subtile ale Celui Rău. El nu este mai puternic decât Domnul nostru şi este un duşman înfrânt, dar noi nu trebuie să fim ignoranţi cu privire la metodele şi „uneltirile" lui (2 Cor. 2:11). A nu le cunoaşte înseamnă a invita necazul în viaţa noastră, pentru că Satan „dă târcoale, ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită" (1 Petru 5:8).
Ar fi bine să aruncăm o privire la bătăliile din Canaan ca să nu fim surprinşi sau descurajaţi de dezbinările pe care le găsim acolo. Odată ce copiii lui Israel au ajuns în ţară, trebuia ca ei să o cucerească. Ei au descoperit că ţara era locuită de şapte

Iriburi. Prima bătălie ce trebuia dată în acea ţară era bătălia **pentru** cucerirea Ierihonului. Asedierea acelei cetăţi înconjurată de ziduri ar fi putut fi o bătălie mult mai cruntă decât oricare luptă pe care au dat-o în pustiu, dacă ar fi luptat cu propriile lor resurse, depinzând de ajutorul lui Dumnezeu numai câte puţin, ici şi colo, pe cale.
Ei nu au procedat aşa, ci au urmat explicit poruncile lui Dumnezeu, iar atunci când au scos strigătul final, zidurile au căzut fără nici un efort din partea lor (Iosua 6:20). Dumnezeu le atrăsese atenţia să nu ia din cetate nici un lucru „dat spre nimicire", ci să distrugă absolut totul. Dar Acan, care n-a vrut să asculte, a luat câteva dintre lucrurile de preţ care trebuia distruse şi le-a ascuns în cortul lui (Iosua 7:21). Care a fost rezultatul? Următoarea bătălie pe care au dat-o a avut o altă istorie - armata care a pornit împotriva cetăţii Ai a fost înfrântă. Ei s-au grăbit înapoi în tabără ca să caute să înţeleagă cauza înfrângerii. Dumnezeu le-a arătat neascultarea lui Acan şi a poruncit ca el împreună cu tot ce avea să fie distrus. Cu alte cuvinte, eul trebuie să fie din nou răstignit pentru ca Cristos să poată deţine din nou controlul.
Data următoare când israeliţii au plecat la luptă, Dumnezeu le-a dat biruinţă, aşa cum le promisese (Iosua 8:1), pentru că El a controlat situaţia. Dumnezeu, nu eul, ne face să fim biruitori (2 Cor. 2:14). Victoria este întotdeauna lucrarea *Lui,* şi numai a *Lui*, în şi prin noi. Pavel scoate în evidenţă faptul că noi suntem „mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit" (Rom. 8:37).
în partea de jos a diagramei, în rubrica referitoare la rătăcirea prin „pustiu", versetul care începe cu:

„Şi să-L cunosc pe El" (Filip. 3:10) a fost fragmentat. Desigur că noi ajungem să-L cunoaştem pe El atunci când suntem mântuiţi şi continuăm să învăţăm despre El în timp ce trăim împreună cu El. Următoarea parte a versetului a fost deliberat scoasă din ordinea în care apare în Scriptură pentru ca ea să se potrivească cu ordinea în care are loc experienţa multor credincioşi. „Părtăşia suferinţelor Lui" este soarta noastră când experimentăm Crucea Lui. După ce **ne** consacram pe deplin, începem să parcurgem procesul ce este il.il de vital pentru a fi împinşi spre Cruce. După lucrarea Crucii

în viaţa noastră, noi putem experimenta „puterea învierii Lui". Puterea Lui se poate manifesta în noi numai când suntem la Cruce - şi trebuie zilnic să ne facem „asemenea cu moartea Lui".
Când El deţine controlul, El îşi poate exercita puterea şi îşi poate manifesta gloria. El nu va împărţi niciodată gloria Lui cu altcineva (Isaia 48:11). în noi lucrează toată puterea pe care a folosit-o Dumnezeu în învierea lui Cristos din morţi (Efes. 1:11-20), ceea ce face imperativ ca „această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi" (2 Cor. 4:7). Dumnezeu îşi demonstrează puterea când noi ne predăm Lui, astfel încât noi să nu o putem consuma sau folosi pentru împlinirea poftelor noastre. Când încercăm să o folosim pentru poftele noastre, Dumnezeu îşi retrage puterea până când mergem din nou la Cruce şi El Se poate manifesta pentru gloria Lui.
Să observăm acum alte comparaţii şi contraste. La mântuire - ilustrată de Marea Roşie - noi ne dăm seama de răstignirea Lui *pentru* noi şi ne însuşim sângele Lui vărsat pentru păcatele noastre. La identificare - prefigurată de Iordan - noi ne dăm seama de răstignirea noastră *în* El şi ne însuşim victoria pe care ne-o asigură Crucea Lui. Mântuirea este mai mult o lucrare *obiectivă* - ceva ce se face pentru noi. Identificarea are o **natură** mai *subiectivă* - ceva ce se face în noi. Când Cristos ne mântuieşte, El Se jertfeşte în locul nostru; când noi **ne** identificăm cu El, Cristos este reprezentantul nostru.
Am fost mântuiţi prin har prin intermediul **credinţei;** ne identificăm cu El exact în acelaşi mod. **Mântuirea** noastră în toate stările ei este har la început, har la sfârşii şi har pe tot parcursul ei. Noi nu merităm să fim salvaţi din păcat; nu merităm nici să fim salvaţi din robia eului. Dar Dumnezeu, în infinita Lui milă, ne învredniceşte să aibă părtăşie cu noi ca păcătoşi răscumpăraţi şi să ne umple cu viaţa, dragostea şi puterea Lui, pentru ca El să poată fi glorificat. Atunci, aşa cum Iosua şi Caleb au iscodit ţara şi au venit înapoi cu un răspuns minoritar, şi noi trebuie să le spunem celor care încă rătăcesc în „pustiu" că ţara „Canaanului" este într-adevăr Ţara Promisă „în care curge lapte şi miere". însă, ca şi cei doi, noi trebuie să fim

pregătiţi să fim respinşi, deoarece puţini creştini sunt receptivi la porunca de a fi „plini de Duh" (Efes. 5:18), mai ales când află că mai întâi trebuie să fie goliţi de tot ce au la Cruce.
De obicei este nevoie de un timp îndelungat şi de mult studiu înainte ca noi să fim suficient de solid întemeiaţi în noua noastră viaţă, pentru a le putea împărtăşi într-un mod eficient altora, care sunt încă în „pustiu", despre ea. Se pare că este nevoie de aproape un an ca cineva să aibă o temelie suficient de solidă pentru a le putea împărtăşi altora fără să-i ofenseze. De obicei este nevoie de mult mai mult timp pentru a învăţa cum să conduci o persoană până la „Iordan" şi să treci prin suferinţă împreună cu ea, în timp ce se îndreaptă spre Cruce. Persoana însăşi trebuie să facă acest pas prin credinţă, intrând în „Iordan" înainte ca apele să se despartă, pentru că noi, care am crezut, „intrăm în odihnă" (Evr. 4:3). „Rămâne, dar, o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihneşte şi el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale" (Evr. 4:9-10). „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28). Cei care sunt pregătiţi de Duhul Sfânt şi au o concepţie clară despre nevrednicia şi josnicia cărnii, sau a vieţii eului, şi o concepţie tot atât de clară despre destinul ei biblic, Crucea, sunt acum gata să se roage rugăciunea creştinului carnal. Un om nemântuit, controlat de păcat, este un păcătos; un creştin controlat de eu (de carne, de firea pământească) este un *creştin carnal* (un creştin firesc).
Omul nemântuit trebuie să fie de acord cu concluzia Scripturii că el este pierdut în păcat şi că Cristos a murit pe cruce pentru el şi a înviat din morţi. Creştinul carnal trebuie să fie de acord că nu există nimic vrednic şi

de preţ în firea pământească, în carne, şi că remediul biblic este ca el să moară împreună cu Cristos şi să învie biruitor asupra lumii, a cărnii şi a Diavolului.
Păcătosul se încrede în Cristos ca *Mântuitor* al lui. Creştinul carnal se încrede în Cristos ca *Viaţă* a lui. Noi suntem împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, dar suntem mântuiţi (de eul nostru) prin viaţa Sa (Rom. 5:10).

CINCI
Înţelegerea intelectuală dar după aceea ?
Poate vă gândiţi: *„Toate acestea au sens din punct de vedere intelectual şi teologic, dar cum devin ele o realitate în viaţa mea?"* Acestea nu sunt doar nişte cunoştinţe noi pe care să le adăugaţi la colecţia voastră de date inutile. Aceasta este viaţa pe care Dumnezeu o vrea pentru *toţi* copiii Lui. Şi El nu are favoriţi! Deseori credem că totul este valabil numai pentru sfinţii aleşi, cum ar fi apostolul Pavel, D. L. Moody, Hudson Taylor şi alţi câţiva oameni deosebiţi. Dar este pentru *noii* Deşi nu se poate *ajunge* la această viaţă, ea se poate *obţine.* Când Domnul Isus Cristos devine viaţa noastră, noi nu am ajuns în realitate decât la poalele Crucii. Crucea a fost un loc de umilinţă, de suferinţă, de ruşine şi de singurătate pentru Domnul nostru. La fel va fi şi pentru noi - cu siguranţă că noi nu suntem mai buni decât El!
Poate sunteţi înclinaţi să simţiţi că totul sună foarte plauzibil pentru alţii, dar că voi sunteţi prea departe sau **prea** lipsiţi de valoare ca Dumnezeu să facă un astfel ele miracol în viaţa voastră. Iată atunci o veste bună pentru voi: Dumnezeu întâlneşte şi eliberează exact astfel de persoane.
O doamnă care a venit pentru consiliere fusese diagnosticată ca fiind bolnavă de schizofrenie paranoică şi stătuse internată într-un cunoscut spital naţional de boli mintale, iar timp de şapte ani urmase în particular un tratament psihiatric. Când consilierul i-a spus fără ocolişuri că Dumnezeu o va elibera absolut de toate simptomele pe care le

are, ea 1-a privit drept în faţă şi i-a mărturisit totala ei neîncredere că se poate întâmpla aşa ceva. în mai puţin de patru luni, timp în care au avut loc zece şedinţe de consiliere, Dumnezeu I S-a descoperit şi a făcut o schimbare majoră în viaţa ei.
Multe suflete frământate care au venit pentru consiliere îşi spuneau: „Nu se poate întâmpla în viaţa *mea\"* Dar Dumnezeu rămâne credincios Cuvântului Său şi chemării Sale. El Se face cunoscut celor care doresc să-L cunoască. Dumnezeu a promis că Se va apropia de noi, dacă noi ne vom apropia de El (Iacov 4:8), însă El nu ne promite că va alerga după noi până când vom cădea la pământ!
Unii dintre cei care vin pentru consiliere doresc ca viaţa lor să continue ca până atunci, însă fără problemele pe care le au acum. Poate că ei vor o *schimbare (o reformare),* dar nu doresc să se supună unei *transformări* totale. Pentru a fi onest cu ei, consilierul trebuie să-i avertizeze că s-ar putea să fie nevoie ca ei să îndure şi mai multă suferinţă. Dacă încearcă să se târguiască cu Dumnezeu, mai bine să renunţe la toată treaba. Când sunt gata să renunţe la ei înşişi şi să-L cunoască pe El, atunci ei sunt „candidaţi" la victorie şi probabil vor continua consilierea până la completa lor eliberare.
Dacă dorim cu sinceritate pacea şi eliberarea pe care numai Dumnezeu le poate da, trebuie să fim gata mai întâi să ne dedicăm Domnului, iar apoi unui program de studiu concentrat. Acesta face parte integrantă din procesul de consiliere. De vreme ce sursa noastră de eliberare este cunoaşterea lui Dumnezeu, şi nu faptul că ne întâlnim cu consilierii, noi trebuie să petrecem timp studiind Cuvântul Lui şi alte cărţi despre creşterea spirituală.
După ce am înţeles libertatea noastră din punct de vedere intelectual, trebuie să studiem Cuvântul pentru a înţelege mai clar care este poziţia noastră în Cristos. Pe măsură ce studiem şi credem cele descoperite în Cuvânt despre poziţia noastră în **CristOS,** Duhul Sfânt o face reală în viaţa noastră. Aşa cum am **afirmai** mai înainte, poate să fie o iluminare treptată, sau poate

să aibă aspectul unei crize. Este foarte posibil ca acest proces să fie chiar mai real şi să ne transforme mai mult decât ziua în care am crezut în Cristos. Nouă ni se cere să studiem şi să privim

la El. El, la rândul Lui va revela în noi viaţa Domnului Isus Cristos.
Când începem să ne gândim la aceste adevăruri şi Dumnezeu începe să Se ocupe de noi, lupta ce rezultă poate lua multe forme. Restul acestui capitol descrie câteva dintre dilemele cu care se confruntă în mod regulat cei care sunt în procesul consilierii.

DUPĂ CONSACRAREA TOTALĂ

Unii pastori şi consilieri creştini sinceri şi bine intenţionaţi îi fac pe oameni să creadă că domnia lui Cristos sau consacrarea totală este esenţa experienţei creştine. Uneori acest lucru este adevărat, pentru că există creştini care pun semnul egal între domnia lui Cristos şi umblarea în Duhul. Nu se iveşte nici o problemă în acest sens atâta timp cât termenii sunt clar definiţi. Elementul esenţial este experienţa Crucii. întrebarea este: „Ce este consacrarea totală?"
Când un credincios vine la biroul nostru de consiliere, îi arătăm că orice progres ulterior în maturitatea sa spirituală, şi în consecinţă eliberarea sa de simptomele emoţionale ce îl domină, depinde de *predarea lui totală.* Accentul se pune pe *totală* şi nu căutăm să dăm impresia că ar fi un lucru uşor, pentru că nu este! Predare totală înseamnă să te predai fără rezerve - prieteni, familie, profesie, viitor, bunuri materiale, obiceiuri, relaţii păcătoase sau stil de viaţă. Predarea totală include tot ce suntem sau avem sau am putea fi. Dacă suntem cu adevărat serioşi, atunci vom fi cu adevărat morţi! în fond, predarea noastră înseamnă să-L lăsăm pe Tatăl nostru să ne ducă la Cruce. Gândiţi-vă la povestea cu găina şi porcul care discutau programul de rezolvare a sărăciei şi ce parte le putea reveni lor în alinarea foamei şi a suferinţei. Fiecare a venit cu o serie de

sugestii, iar găina a venit cu ideea că lumea are nevoie de şuncă şi ouă. Porcul a spus: „Pentru tine asta va însemna o *contribuţie.* Pentru mine asta va însemna să mă *predau cu totull"*
Este bine să ne amintim că o astfel de consacrare este un act de voinţă. Poate că sentimentele se vor revolta împotriva acestui lucru, dar mintea ştie, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, că nu există o altă cale. Astfel, printr-un act clar de voinţă, noi alegem să mergem pe calea lui Dumnezeu fără să ştim dinainte ce ar putea implica aceasta. Dar ştiind că oricare ar fi calea Lui, ea este cea mai bună pentru noi, ne predăm soarta în mâna Lui şi credem că El va lucra în viaţa noastră (Ps. 37:5).
Trebuie să subliniem că predarea şi identificarea nu se petrec întotdeauna simultan. în cazul în care un creştin a ajuns la capătul puterilor, află despre poziţia sa în Cristos şi I se predă Lui cu totul, Duhul Sfânt îi revelează această poziţie şi ea devine imediat reală în viaţa lui. însă aceasta este mai degrabă excepţia decât regula în experienţa creştinului obişnuit. Consilierul experimentat poate vedea mulţi clienţi care se predau şi simultan Cristos devine viaţa lor, deoarece el are a face cu cazuri aparte - cei care au ajuns într-o nevoie disperată. Dar nu fiecare din biserică este la fel de dependent în acelaşi moment din timp, pentru că altfel ne-am confrunta cu o mare problemă.
în general, starea celui consiliat se înrăutăţeşte, de fapt, după începerea consilierii şi predarea lui ulterioară. Acest lucru este absolut logic, pentru că Dumnezeu trebuie mai întâi să-1 treacă printr-un proces prin care el să devină „nimic", pentru ca Cristos să poată deveni „totul" - El să fie totul în toate. Dar, aşa cum am mai spus, dacă o persoană ştie de ce starea ei devine mai rea, nu va intra imediat în panică. Ea îşi dă seama că drumul spre Cruce trece prin vale. Doar când înţelegem scopul suferinţei, putem aprecia „părtăşia suferinţelor Lui" (Filip. 3:10). De multe ori consacrarea totală are loc în momentul când omul e mântuit - aşa cum ar trebui, de fapt, să fie întotdeauna -s.ui la scurt timp după aceea. Apoi el poate trece prin mulţi ani **de** pregătire pentru Cruce. Dacă el este cu totul predat, **perioada** de timp până la experienţa Crucii este hotărâtă de

suveranitatea lui Dumnezeu, dar noi putem întârzia această lucrare a Sa în viaţa noastră atunci când ne împietrim inima la mustrarea Lui (Evr. 12:11).
Am văzut oameni care au fost mântuiţi şi în acelaşi timp au înţeles identificarea lor cu Cristos. Aceasta a dus la o lucrare profundă a Duhului Sfânt, făcând ca de la început să fie evidentă viaţa lui Cristos, şi nu viaţa eului. Nu vrem să spunem că aceşti oameni au ajuns imediat maturi.

Aşa a fost cazul unui tânăr care, nu cu mult timp în urmă, şi-a petrecut patru luni din viaţă într-un spital de boli mintale. El lua tranchilizante puternice şi totuşi cu greu putea face faţă vieţii. El s-a declarat un agnostic, dar a spus că este gata să ia în considerare răspunsul lui Dumnezeu la nevoile lui. în prima întâlnire, el a recunoscut pretenţiile lui Cristos asupra vieţii lui şi s-a predat, fiind avertizat să nu încerce să trăiască viaţa creştină prin propriile sale puteri. A doua zi, când s-a întors, a început să spună cum îşi va trăi *el* noua lui viaţă. Era exact ceea ce l-am învăţat să nu facă. I-am arătat din nou că Cristos trebuie să-Şi trăiască viaţa în El.
în acea seară el a plănuit să meargă la un meci. Din cauza paranoiei sale, de obicei avea nevoie de un pumn de tranchilizante pentru a putea rezista în mulţime. însă în acea seară, el a plecat din apartament uitând să-şi ia tranchilizantele. Pentru că de când ieşise din spital el nu încetase **tratamentul/** s-a întors acasă ca să şi-1 ia. Apoi s-a gândit: *„Domnul nu* ***are*** *nevoie de tranchilizante!"* Aşa că s-a dus la meci tolosindu-L ca „tranchilizant" doar pe Duhul Sfânt şi s-a bucurat de cea mai frumoasă seară din ultimii douăzeci de ani.
Un alt tânăr folosea din când în când droguri de tipul LSD, „speed", mescalină, cocaină şi marijuana, ceea ce se putea vedea şi după înfăţişarea şi comportamentul lui. La prima şedinţă s-a predat, a fost născut din nou şi a fost eliberat de droguri şi de stilul respectiv de viaţă când Domnul Isus a devenit viaţa lui. După a doua şedinţă cazul lui a fost clasat. La scurt timp după aceea, el a început să se pregătească pentru a intra în lucrarea de slujire spirituală.

In cazul în care ne supunem procesului şi modelării lui Dumnezeu, durata de timp depinde de felul în care El plănuieşte să folosească viaţa noastră pentru gloria Sa. Noi nu le putem spune despre Isus celor care suferă, dacă noi înşine n-am suferit niciodată (2 Cor. 1:3-4). Suferinţa noastră este o perioadă de învăţare şi de pregătire pentru a fi folositori în viitor. Ea poate fi o ocazie de a ne apropia de Domnul în timp ce El îşi modelează „vasul", aşa cum olarul îşi modelează lutul. Deseori, când Meşterul Olar ne modelează cu migală pentru a semăna cât mai perfect cu Fiul Lui, suntem înclinaţi să punem la îndoială necesitatea reală a acestor etape de formare şi modelare.
Un alt lucru important de ţinut minte cu privire la predarea în mâna lui Dumnezeu este faptul că deşi predarea noastră vizează toate domeniile vieţii, ea trebuie pusă în practică bucată cu bucată. Cu alte cuvinte, noi I-am predat lui Dumnezeu întregul „pachet", dar acum El trebuie să Se ocupe de fiecare lucru în parte din acel „pachet". Astfel, de multe ori după aceea, descoperim că încă ne mai agăţăm de un lucru sau altul. Dar El ne desface cu blândeţe degetele, dacă nu ne încăpăţânăm. Altfel, trebuie să ia măsuri mai severe.
Este aproape ca şi când am fi literalmente târâţi spre Cruce şi am încerca să ne agăţăm de tot ce întâlnim pe cale. Dar El, care ne-a chemat, este credincios (1 Tes. 5:25). în marea Lui dragoste El îşi aminteşte predarea noastră iniţială şi continuă să lucreze aşa cum doreşte în viaţa noastră (Ps. 37:5). Ce mângâiere este când ştim acest lucru! Chiar dacă ne opunem Lui şi credem că ne-am renegat consacrarea şi că în viaţa noastră nu se face voia Lui, El este credincios să ducă la bun sfârşit ceea ce a început în noi (Filip. 1:6).
INTROSPECŢIE MORBIDĂ
Aproape fără excepţie, mulţi creştini, precum şi cei care se **potrivesc** descrierii comportamentului nevrotic, îşi petrec mult **timp** .inalizându-se singuri. Ei pot să caute vreun păcat ori să

evalueze un comportament sau altul, ori să încerce să-şi justifice existenţa. Cei care se simt deosebit de inferiori şi lipsiţi de valoare îşi pot petrece mult timp contemplând situaţia lor fără speranţă. Rezultatul? Cu cât privesc mai mult în sinea lor, cu atât ajung să se simtă mai mizerabil, în pofida faptului că poate ei consideră cercetarea şi condamnarea de sine ca o dovadă a sincerităţii lor sau un fel de pedeapsă prin care să se împace cu ei înşişi. Ei pot ajunge la concluzia că Dumnezeu îi va răsplăti cu siguranţă pentru încercările lor inutile de a se examina şi purifica şi de a se face într-un fel „acceptabili" în ochii Lui.

Acest proces de cercetare nu numai că este interminabil şi depresiv pentru credincios, dar este şi dezgustător pentru Dumnezeu. Psalmistul a scos în evidenţă faptul că Dumnezeu este Cel care face cercetarea: „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea veşniciei!" (Ps. 139:23-24). Psalmistul se roagă: „Cercetează-mă *(Tu)*... şi cunoaşte-mi *(Tu)* inima...; încearcă-mă *(Tu)..."* însă mult prea mulţi creştini încearcă să se cerceteze singuri prin propriile lor acţiuni.
In cel mai bun caz, cercetarea noastră poate să scoată la lumină doar gunoaie, iar căutarea prin gunoaie şi sortarea lor este un lucru depresiv. în plus, dacă am putea termina această muncă interminabilă, ne-am alege cu nişte grămezi de gunoaie sortate şi aranjate ordonat, dar nu am vedea *sursa* tuturor gunoaielor - eul nostru. Când Dumnezeu cercetează, pe El îl interesează mult mai mult să Se ocupe de sursă, decât de rezultate. Şi El este întotdeauna gata „să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9). Dar sigur Se întristează când ne vede chinuiţi de aceleaşi păcate ce ne „atacă" an de an. El întotdeauna urăşte păcatul şi doreşte să ne scape de el, acoperindu-1 cu *sângele lui Cristos.* Eul - carnea -este, de asemenea, obiectul urii Lui şi El doreşte foarte mult să ne scape de sub controlul şi domnia păcatului prin *crucea lui Cristos.*
Când o persoană exagerat de introspectivă se opreşte sau

încearcă să se oprească din această inutilă şi periculoasă complacere în sine, de obicei se simte vinovată că nu a reuşit să facă lucrul lui Dumnezeu! Şi totuşi, ea nu va reuşi niciodată pentru că încearcă să joace rolul lui Dumnezeu şi acesta este un mod sigur de a da greş.
AMEŢEALĂ SPIRITUALĂ
Această maladie afectează mulţi creştini. Termenul este derivat din aviaţie. Este vorba despre o stare prin care piloţii trec uneori atunci când simţurile le spun că avionul lor este într-o cu totul altă poziţie decât cea indicată de instrumentele de bord. Poate că s-au obişnuit să zboare ţinând seama de ceea ce văd, dar şi de ceea ce simt. Astfel, zborul bazat pe datele instrumentelor de bord vine cu o nouă provocare - ei trebuie să zboare mai degrabă „prin credinţă" decât „prin vedere". Ei trebuie să aibă o încredere atât de deplină în instrumentele de bord, încât credinţa lor să nu ia seama la simţurile lor.
în calitate de creştini, deseori ne confruntăm şi noi cu aceeaşi dilemă. Dacă suntem într-o condiţie psihologică bună, nu există o discrepanţă atât de mare între fapte şi ceea ce simţim. însă oamenii care se *simt* inferiori, nesiguri, inadecvati şi inacceptabili se confruntă mereu cu simţăminte ce nu concordă cu faptele sau cu realitatea. De aceea ei trebuie să distorsioneze faptele pentru ca ele să corespundă sentimentelor lor (stare cunoscută în general ca nevroză) sau să folosească un mecanism defensiv care să le permită să facă faţă unei situaţii nerezonabile. Cineva spunea că nevroticii îşi construiesc casele în aer, psihoticii locuiesc în ele, iar psihiatri adună chiria!
Oamenii se pot *simţi* inferiori, dar în realitate să nu fie aşa. De fapt, majoritatea celor care au sentimente de inferioritate extremă excelează în multe domenii. Deoarece se *simt* inferiori, sunt multe lucruri pe care ei nu vor încerca să le facă sau se vor ivi rage din anumite situaţii - nu pentru că ei nu le pot face faţă, **d pentru că** *simt* că nu pot. Fireşte că aceasta cauzează multe

frustrări şi conflicte interioare, ce sunt amestecate şi de înţeles, deoarece aceşti oameni *ştiu* cu mintea că ei pot realiza acele lucruri, dar sentimentele lor strigă: Nu!
Este de la sine înţeles că noi nu ne putem schimba sentimentele, dar *în Cristos*, noi nu suntem chemaţi să ne schimbăm sentimentele. Acest lucru îl face Dumnezeu şi dacă încercăm să-1 facem noi, este doar un efort personal al eului nostru şi cu atât mai inutil. Când Domnul Isus Cristos este viaţa noastră, El ne schimbă sentimentele ca rezultat al reînnoirii minţii noastre. Toate aceste schimbări nu apar instantaneu. Transformarea este făcută de Duhul Sfânt când începem să ne punem toată încrederea în instrumentul de zbor" - Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Noi trebuie să înţelegem cu mintea că promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate, şi apoi să hotărâm cu ajutorul

voinţei noastre să acţionăm bazându-ne pe ele. Dumnezeu va onora Cuvântul Său şi îşi va ţine promisiunile, chiar dacă noi *simţim* că ele sunt incredibile sau că El nu Şi le va ţine (2 Tim. 2:13). Când noi *vrem* în mod consecvent să ne punem încrederea în „instrumentul" nostru infailibil, Cuvântul lui Dumnezeu, sentimentele noastre se vor alinia tot mai mult cu faptele. Când se petrece acest lucru, noi nu mai putem fi etichetaţi drept nevropaţi, iar sentimentele noastre sunt concordante cu credinţa noastră în fapte.

OPERAŢIA SPIRITUALĂ

Pavel a spus că în Cristos noi suntem circumcişi cu circumcizia făcută fără mâini omeneşti, prin „dezbrăcarea de trupul poftelor firii pământeşti" - carnea, sau viaţa sinelui (Col. 2:11). în Epistola către Romani, Pavel scrie: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va elibera de acest trup de moarte?" (Rom 7:24). Apoi el proclamă că biruinţa este „prin Isus Cristos, Domnul nostru" (v. 25).

Găsim aici adevărurile identificării, îndepărtarea practică a eului ca stăpân al vieţii - foarte asemănătoare cu o intervenţie chirurgicală fizică. Analogia are multe trăsături comune.

înaintea unei operaţii/ există în general, deşi nu întotdeauna, o perioadă de timp în care omul suferă de anumite simptome. Această suferinţă îl convinge de existenţa unei probleme. Simptomele pot să chinuiască persoana respectivă sub diferite forme cu mulţi ani înainte ca ea să meargă la medic sau ca operaţia să aibă loc efectiv. Deseori pacientul va încerca diferite remedii care să suprime simptomele, în efortul zadarnic de a evita operaţia. Când efectele adverse asupra vieţii sunt destul de grave şi durerea ajunge insuportabilă, omul îşi dă seama că trebuie să facă ceva mai mult.

Tot aşa şi creştinii, şi ei încearcă totul, de la căutări hedoniste până la o slujire creştină fără limite; sau pot da de sticluţa cu tranchilizante ori pot căuta diferite feluri de „experienţe spirituale". Ei încearcă orice pentru a evita operaţia spirituală ce trebuie să aibă loc pentru ca ei să fie eliberaţi şi să nu mai fie împiedicaţi să-L slujească pe Domnul. Acest lucru seamănă cu situaţia în care pacienţii încearcă tot felul de remedii şi de căi de scăpare până când operaţia devine inevitabilă. Chiar şi după ce află că singura cale este operaţia, majoritatea oamenilor o amână cât mai mult posibil.

Odată ce li s-a pus diagnosticul, pacienţii simt o oarecare uşurare când ştiu că problema nu este fatală. Vor avea dureri, dar viaţa lor va fi iarăşi normală după convalescenţă, înţelegerea durerii îndepărtează misterul, chiar dacă durerea persistă. Acum problema poate fi tratată realist. Noi înţelegem că oricare ar fi împrejurările adverse prin care trecem, ele sunt îngăduite de Dumnezeu pentru a scoate în evidenţă necesitatea operaţiei spirituale. Dumnezeu nu îngăduie aceste lucruri pentru a ne pedepsi, ci pentru a ne disciplina sau îndrepta, pentru ca astfel viaţa noastră să poată fi mai liberă şi mai plină de bucurie decât înainte (Evr. 12:11).

Odată ce nu mai există nici o cale de scăpare, trebuie să suportăm operaţia. în timp ce chirurgul face pregătirile pentru operaţie, pacientul trebuie anesteziat şi astfel devine inofensiv. Imaginaţi-vă ce caraghios ar fi ca pacientul să înceapă să sară pe m.is.i de operaţie, încercând să-1 „ajute" pe chirurg. Dacă

pacientul începe să se agite în timpul operaţiei, i se administrează mai mult anestezic. Chirurgul nu vrea şi nici nu are nevoie de ajutorul pacientului.

în mod asemănător, când Dumnezeu Se pregăteşte pentru operaţia spirituală, El trebuie să ne treacă prin procesul înfrângerii, al falimentului şi al suferinţei ca să ne facă neputincioşi, pentru ca El să-Şi poată face lucrarea. De obicei am făcut atât de multe lucruri ca să-L „ajutăm", încât vrem să II „ajutăm în continuare", chiar şi după ce El începe să opereze (Rom. 6:11). Chirurgul care operează un trup omenesc foloseşte bisturiul. Chirurgul Sufletului aplică Crucea la sursa problemei - *eul.* Scopul Chirurgului Divin nu este doar să îndepărteze durerea şi să ne redea sănătatea pentru a ne întoarce la modul nostru anterior de viaţă dominat de eu, ci şi să ne ajute să ne bucurăm de domnia lui Cristos în viaţa noastră, în locul domniei eului. Uneori operaţia durează mai puţin, alteori mai

mult, în funcţie de caz. Cu alte cuvinte, operaţia spirituală poate avea loc progresiv sau sub formă de criză. Indiferent de durata operaţiei, rezultatul este acelaşi - transformarea vieţii prin reînnoirea minţii (Rom. 12:2).
După operaţie urmează convalescenţa. Rareori este vorba despre un proces lent şi fără probleme. Există multe urcuşuri şi coborâşuri pe măsură ce ne adaptăm noii vieţi. Deseori se întâmplă să revenim la vechea viaţă - cu înfrângerile şi frustrările ei - ca apoi să solicităm o repetare a operaţiei de la Cruce (Luca 9:23; 2 Cor. 4:11).
In fine, ca şi în cazul unei operaţii fizice, după aceea ne bucurăm să le spunem şi altora despre reuşita operaţiei şi suntem mai mult decât încântaţi să-L recomandăm pe eminentul şi unicul Chirurg, pentru ca şi prietenii noştri să găsească bucuria şi odihna ce se află în viaţa cea nouă - viaţa lui Cristos.
PERSPECTIVA ASUPRA SUFERINŢEI
Suferinţa fără rost este cel mai îngrozitor gen de agonie. Poate că durerea fizică nu este insuportabilă în sine, dar suferinţa

mintală devine un tiran cumplit. Când este greşit înţeleasă, suferinţa provoacă disperare, înfrângere şi frustrare. Deseori ea este însoţită de resentimente, amărăciune, ostilitate şi deprimare. însă dacă putem privi prin „ochelarii" lui Dumnezeu şi putem vedea scopul pe care îl are El în vedere, atunci primim o cu totul altă perspectivă asupra suferinţei. Poate că ani de zile am îndurat suferinţe nespuse, dar când ajungem să le apreciem ca fiind „părtăşia suferinţelor Lui", recunoaştem retrospectiv că suferinţa este cu adevărat un privilegiu (Filip. 1:29).
O doamnă care a venit la noi pentru consiliere „suferise mult de la mulţi doctori", ca şi femeia din Marcu 5:26. Ea şi-a depănat viaţa, povestind cum a petrecut cincisprezece ani consultând psihologi şi psihiatri creştini şi seculari, pe lângă faptul că mergea la pastori şi consilieri. Când a ajuns la noi, ea era aproape distrusă. Comentariul consilierului la auzul situaţiei ei a fost pur şi simplu: „Minunat!" Femeia s-a uitat la consilier uimită, fără să fie deloc amuzată, dar explicându-i-se nevoia de a avea eul zdrobit, a început să vadă că are cu adevărat nevoie de empatie şi nu de simpatie. Anii de tratament au servit doar scopului de a o duce şi mai jos.
Dumnezeu a folosit acele împrejurări pentru a obliga eul ei să-şi epuizeze toate forţele. înţelegând motivul suferinţei îndurate, ea a încetat să se mai lupte cu Dumnezeu şi s-a încrezut în El, convinsă că El va continua să lucreze în viaţa ei până îşi va atinge scopul. Prin faptul că ea a cooperat cu Dumnezeu, El a adus-o rapid la Cruce, şi în foarte scurt timp ea a fost eliberată de aşa numita boală mintală pentru care îndurase atâţia ani de tratament simptomatic.
LOVITURA MORTALĂ
Suferinţa are loc un timp, în vreme ce Crucea îşi face lucrarea ei. însă trebuie să vină clipa când eul se predă în întregime la Cruce. Există multe semne ce anunţă sfârşitul domniei eului. I >c obicei există o perioadă de profundă anxietate chiar înainte

de acest sfârşit. Ca şi în cazul morţii fizice, uneori există o „moarte subită", fără nici o luptă. în alte cazuri există acea agonie a morţii, în timp ce viaţa părăseşte trupul. Chiar şi atunci când un pacient moare de cancer şi realmente doreşte să moară pentru că nu mai suportă durerile, când se află pe pragul morţii el instinctiv încearcă să se agate de viaţă. Tot astfel, chiar dacă îşi dau seama că sunt duşi la Cruce, pe unii credincioşi se pare că Dumnezeu trebuie să îi târască tot drumul, în timp ce ei se „agaţă" de toate lucrurile pe lângă care trec.
Dacă ne-am adus trupurile noastre Domnului ca o „jertfă vie" (Rom. 12:1), El nu va asculta rugăminţile noastre de a ne scăpa de durere până când jertfa nu este pe deplin consumată. Tatăl a trebuit să refuze să aline cumplita agonie a Fiului Său pe cruce, când El a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Tot astfel El nu poate - El *nu trebuie* -să ne uşureze

povara atâta timp cât lucrarea Sa minunată nu este încheiată în viaţa noastră. Suferinţele Domnului Isus nu au fost uşurate până la moarte. Abia după ce a trecut prin suferinţă, Isus a intrat în viaţa înviată, viaţa de după înviere.
Cei care vor să ne aline durerea simptomatică dându-nc sfaturi greşite prin consiliere ne pot face un deserviciu. **Este** ci şi când ai încerca să-1 vindeci pe cel care este efectiv crucificat. Dacă ar fi dat jos de pe cruce, ar fi îngrijit, i s-ar da apă, **hrană** şi transfuzie de sânge şi apoi ar fi pus din nou pe cruce, el **ar** putea fi ţinut în viaţă o perioadă mai lungă de timp. Dai -daci el trebuie să moară, prelungirea suferinţei nu este o favoare **pentru** el.
în călătoria noastră spirituală, suferinţa **răstignirii** precede puterea învierii. Pavel ne asigură că suferind „vom şi împăraţi împreună cu El" (2 Tim. 2:12). Nu **putem** ocoli Crucea dacă vrem să cunoaştem puterea ei. Nici nu putem să trăim experienţa Crucii fără suferinţa ei. Teologia Crucii nu poate înlocui experienţa Crucii în viaţa noastră. Este mult mai romantic să citim despre încercările şi suferinţele prin care au trecut marii sfinţi, când Dumnezeu i-a pregătit pentru lucrare, decât să trăim această pregătire noi înşine.
Chiar dacă Cristos a ispăşit în locul nostru vina pentru

păcat, vărsându-Şi sângele pentru păcatele noastre, dându-ne astfel viaţa Lui, crucea Lui trebuie să devină *Crucea experimentată* de noi, înainte ca noi să putem avea parte de biruinţa şi puterea Lui, sau cu alte cuvinte, mai întâi trebuie să intrăm în viaţa Lui, pentru ca apoi să putem avea parte de moartea Lui. Deci prin intrarea în viaţa Lui, noi devenim părtaşi la moartea Lui. Aşa cum bobul de grâu trebuie să cadă în pământ şi să moară pentru a aduce roadă, tot aşa şi noi trebuie să intrăm în moartea Lui înainte ca viaţa Lui să se poată manifesta în noi şi să aducă multă roadă (Ioan 12:24; 15:5). „Oricine va voi să-şi scape viaţa o va pierde" (Luca 9:24).
Când ne apropiem de Cruce, noi trebuie să fim aduşi la capătul propriilor noastre resurse. Pe măsură ce are loc acest lucru, există momente când credem că nu mai putem continua - că Dumnezeu nu ne iubeşte, pentru că altfel nu ne-ar lăsa să trecem prin acele greutăţi. Ori se poate să suspectăm faptul că partenerul nostru de viaţă, mântuit sau nemântuit, aduce toate acestea asupra noastră sau că acesta este rezultatul păcatului nostru (şi ar putea fi). Am putea chiar trage concluzia că lui Dumnezeu îi face plăcere să ne pedepsească - probabil pentru că nu avem destulă credinţă. Toate aceste gânduri şi multe altele pot să ne treacă prin minte în timp ce ne apropiem de capătul puterilor eului nostru.
De multe ori încercăm să „ne scutim" de acest proces pentru că ne este groază de durere sau de umilire. Dumnezeu elimină una câte una toate căile ce ne oferă o eliberare temporară. Când ne este teamă că nu mai există nici o altă cale de ieşire decât moartea, atunci am ajuns la adevăr.
într-adevăr nu există nici o altă cale de ieşire!
Dar soluţia nu este sinuciderea, pentru că problema nu se limitează la trup. Ea a cuprins sufletul. Gândurile de sinucidere sunt ceva comun în această perioadă, deoarece simţim că credinţa noastră este atât de slabă, încât nici chiar Dumnezeu **nu** mai poate face nimic în viaţa noastră. Dar în harul Lui, El a **deschis o** cale prin care noi putem scăpa de noi înşine, **rămânând** totuşi aici. Şi această cale este Crucea.

Creierul nostru a fost „spălat" ca să creadă că trebuie să avem o credinţă tot mai mare pentru ca Dumnezeu să realizeze ceva în şi prin viaţa noastră. însă în realitate ne dăm seama că credinţa noastră devine tot mai mică. Uneori şi puterea fizică slăbeşte până acolo încât ajungem absolut imobilizaţi. Acest lucru este necesar pentru ca Dumnezeu să ne poată îndepărta din calea Lui până ce îşi va sfârşi lucrarea. O femeie a exprimat acest adevăr în felul următor: „Sunt atât de slăbită încât nici măcar nu-L mai pot *ajuta* pe Dumnezeu!"
O altă femeie într-o situaţie similară a descoperit într-o dimineaţă că nu se poate scula din pat. Soţul ei ne-a anunţat că trebuie să cheme un psihiatru. După ce am mai discutat cu el, omul a fost

de acord s-o aducă la biroul nostru. Ea s-a târât până în cabinetul de consiliere, unde s-a prăbuşit într-un fotoliu. Doar cu mare efort a putut să poarte o conversaţie. Când a fost întrebată dacă ştie ce se petrece, ea a răspuns: „Cred că El îşi încheie lucrarea." Consilierul a fost de acord cu ea. Atunci ea a rostit cu o voce stinsă: „Mi-este frică doar că mă voi pune în calea Lui, aşa cum am făcut şi în trecut, şi El nu-Şi va putea sfârşi lucrarea."

„Nu vă faceţi nici o grijă cu privire la aceasta, i s-a răspuns, El nu vă va da atâta putere încât să vă puteţi pune în calea Lui!" Ea s-a gândit o clipă şi apoi a răspuns, măsurându-şi **cuvintele:** „Acesta este cel mai fericit gând trist pe care l-am avui vreodată!" Apoi consilierul i-a împărtăşit următorul **verset:** „Chiar dacă noi suntem prea slabi ca să mai avem credinţă, \›̇,\ rămâne credincios faţă de noi şi ne va ajuta, pentru că FI nu poate să Se lepede de noi, care facem **parte** din El, şi El întotdeauna va rămâne credincios promisiunilor pe care le-a făcut" (2 Tim. 2:13, The Living Bible). Ea n-a primit putere decât după o zi sau două, când Dumnezeu a eliberat-o. Puterea Lui a fost făcută desăvârşită în slăbiciunea ei (2 Cor. 12:9).

VIAŢA CEA NOUĂ

Când procesul acestei experienţe de răstignire este consumat, rezultatul este viaţa spirituală înviată. Deşi ea poate fi o

revelare treptată sau o criză, viaţa transformată, cu libertatea ei, este dovada că viaţa lui Cristos a devenit o realitate pentru noi. Manifestarea vieţii Lui este diferită de la persoană la persoană. De obicei este nevoie de câteva luni ca o persoană să se obişnuiască din nou cu sine şi să aibă o oarecare idee de felul în care să se aştepte că va reacţiona în diferite împrejurări. Mulţi au făcut următoarea afirmaţie: „Pur şi simplu nu mă mai cunosc pe mine însumi." Reacţia membrilor din familie este foarte asemănătoare. Unii soţi sau unele soţii trăiesc aproape o stare de şoc ca urmare a faptului că sunt condiţionaţi de experienţe trecute să se aştepte la un comportament neschimbat.

Deşi această etapă de creştere nu se pierde niciodată, se poate pierde biruinţa sau bucuria ei când eul se întoarce ca să preia din nou controlul asupra vieţii. Este foarte greu să nu te întorci la tipare comportamentale din trecut atunci când încerci să trăieşti tu însuţi viaţa creştină. E bine să memorăm versetul din Galateni 2:20. Atunci, la începutul fiecărei zile, noi putem să ne considerăm mereu şi cu consecvenţă morţi faţă de păcat şi să ne încredem în Domnul Isus Cristos că îşi va manifesta viaţa Sa în noi. Voinţa trebuie să fie angajată tot timpul. Noi *vrem* şi El ne dă putere (Filip. 1:6).

în timpul zilei este bine să ne reamintim acest lucru, spunându-ne de mai multe ori: „Nu eu, ci Cristos", şi să ne aşteptăm ca voia Lui să ne călăuzească planurile şi acţiunile. Nu trebuie să devenim introspectivi şi să verificăm fiecare gând, sau faptă, ca să vedem dacă Cristos, eul sau Satan este răspunzător de el. Trebuie doar să-I dedicăm lui Cristos ziua şi viaţa noastră şi să ne încredem în El, că ne va stăpâni pe noi şi va stăpâni fiecare situaţie spre gloria Lui. *Consacrarea, încrederea, luarea în considerare* - toţi aceşti termeni indică o voinţă funcţională.

Este important să ne dăm seama că dacă regresăm, întorcându-ne la punctul în care eul deţine controlul, înfrângerile pe care le vom suferi pot fi nişte lecţii valoroase -dacă suntem hotărâţi să le vedem aşa şi să nu intrăm în panică <itunei când pierdem victoria şi eul este rănit.

Mulţi cunosc mai degrabă coborâşuri decât urcuşuri în primele săptămâni, când relaţia se adânceşte, în timp ce încep să discearnă reîntronarea eului şi atacurile adversarului, care fără îndoială că vor veni.

Emoţia şi palpitaţia vieţii sub stăpânirea lui Cristos fac ca fiecare zi să fie o nouă aventură în care ne odihnim şi ne încredem în El, care este viaţa noastră, şi care va face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru (Rom 8:28).

VREMEA CERCETĂRII

O diagramă asemănătoare celei din capitolul 3 a fost foarte importantă în încercarea mea de a explica unele noţiuni pe care le-am discutat în acest capitol. Este similară, dar ceva mai clară şi mai uşor de aplicat la viaţă. în timp ce este important să înţelegem conflictul psihologic şi interpersonal ce ne-ar putea tulbura, este mult mai important să vedem ce se află în spatele acestor lucruri şi să ne ocupăm de adevărata problemă -identitatea cu care trăim, ce tinde să perpetueze gânduri, sentimente şi un comportament de autoapărare.
Diagrama 13 ar putea fi folosită pentru a ne ajuta să schiţăm propria noastră mărturie, pentru a face o „hartă" spirituală, care să ne arate drumul pe care am mers şi probabil să ne ajute să vedem dinainte ce ne-ar putea aştepta pe cale . Dar chiar şi o hartă perfectă ne-ar fi de prea puţin folos dacă nu ştim unde ne aflăm.
Cu câţiva ani în urmă eram în Kansas City împreună cu soţia mea şi cu nişte rude ale noastre. Era întuneric şi ne-am rătăcit. Am tras la marginea drumului şi la lumina becului de pe stradă am întins harta pe maşină ca să o pot studia. Aveam o hartă bună a oraşului şi o maşină excelentă cu rezervorul plin. Dar harta s-a dovedit inutilă pentru că nu puteam găsi locul în care ne aflam. Aveam nevoie de cineva care să pună pe hartă un semn şi să ne spună: „Vă aflaţi aici."
Acelaşi lucru este valabil şi cu privire la harta drumului nostru spiritual. Trebuie să ştim unde ne aflăm dacă vrem să

ştim încotro mergem. Poate căutăm ceva pe lângă care am trecut deja. De exemplu, o femeie era imobilizată din cauza depresiei în pofida multelor consultaţii la diferiţi psihiatri. în urmă cu câţiva ani, înainte ca eu s-o întâlnesc, ea a participat la o conferinţă la care Dumnezeu i-a transformat viaţa. Timp de câteva săptămâni a trăit un sentiment de biruinţă de necrezut atât pentru ea, cât şi pentru soţul ei. însă neavând o bază spirituală, ea a pierdut curând acea victorie şi s-a întors la vechile ei tipare de viaţă. Pentru că nu ştia sigur ce pierduse, ea nu ştia cum să redobândească acel lucru.
Mai târziu mi-a povestit viaţa ei şi eu am fost convins că viaţa ei a fost schimbată cu viaţa lui Cristos, dar ea nu a fost învăţată cum să continue să trăiască în Duhul. Dacă am folosi termenii din capitolul 1, ea renunţase la „copilaş", dar niciodată nu 1-a avut cu adevărat. în timpul consilierii, a înţeles ce a făcut Dumnezeu pentru ea şi a învăţat cum să continue să trăiască o viaţă de biruinţă.
Un alt mod de a lua în considerare această diagramă este gândindu-ne cum ne-am depune mărturia personală, spunându-le altora care au fost pietrele de hotar mai semnificative de-a lungul călătoriei noastre spirituale. Pentru cei mai mulţi dintre noi n-ar fi prea greu să înţelegem care a fost prima piatră de hotar, pe care scrie „Mântuire", pentru că se predică multe mesaje despre acest subiect vital. Şi nu este prea greu să înţelegem ce înseamnă o „Consacrare totală" a vieţii, a doua piatră de hotar (deşi deseori este greu de înfăptuit).
însă a treia piatră de hotar, „Identificarea" sau „Viaţa schimbată cu o alta", s-ar putea să nu fie aşa de uşor de înţeles. De exemplu, să presupunem că pastorul ţi-ar cere să-ţi depui mărturia personală la un studiu biblic pe care-1 conduce. Ai putea foarte bine să-i răspunzi: „Sigur, sunt întotdeauna gata să mărturisesc despre Domnul." Dar pastorul continuă şi adaugă o stipulaţie cu privire la conţinutul mărturiei tale. El îţi cere să omiţi toate referirile la naşterea ta din nou, întrucât cei din clasa de studiu biblic sunt deja credincioşi. Apoi, el îţi spune: „Aş **vrea** să împărtăşeşti clasei ce a făcut Dumnezeu ca să-ţi

zdrobească eul şi ce dezordine era în viaţa ta când ai ajuns la acel pas. Spune-le apoi cum a devenit Crucea lui Cristos o realitate pentru tine, treptat sau deodată, şi cum a fost transformarea ce a rezultat. Apoi, dacă i-aş întreba pe părinţii tăi, pe partenerul tău de viaţă, pe copiii şi pe prietenii tăi ce părere au despre mărturia ta, ce-ar putea ei spune?" Cu alte cuvinte, pastorul ţi-ar cere o mărturie despre timpul „de dinainte şi de după aceea". Care ar fi răspunsul tău?
Chiar dacă o astfel de mărturie nu este absolut necesară pentru ca crucea lui Cristos să devină o

realitate în viaţa noastră, atunci când vorbim cu alţii este util să putem vedea urmele paşilor noştri până la Cruce şi prin Cruce. Diagrama nu se va potrivi perfect fiecărei persoane, dar ne poate da o idee cu privire la modul în care am putea schiţa ceea ce a făcut Dumnezeu în viaţa noastră. Cel puţin în cele trei puncte cruciale ale „Mântuirii", „Consacrării totale" şi „Identificării".
Primul X de pe hartă este pus la „Mântuire", ce urmează după o perioadă de convingere de păcat şi condamnare a lui, când Duhul Sfânt ne atrage la Cristos. în acel moment trebuie

DIAGRAMA 13

CONVINGEREA
DE PĂCAT
ŞI CONDAMNAREA LUI

MÂNTUIREA

r

VEZI CAPITOLUL 6
IDENTIFICAREA

să-ţi pui întrebarea: *M-am născut eu cu-adevărat din nou din Duhul?* Dacă acest lucru n-a avut loc, atunci trebuie să rezolvi această problemă cu Domnul înainte de a merge mai departe.
Dacă poţi pune un X aici, atunci care a fost experienţa ta de viaţă din acel moment? Au existat schimbări care au reflectat noua ta viaţă? Şi cât au durat ele? Ai înţeles atunci efectul unei predări totale lui Isus ca Domn, sau a existat un alt moment în care I-ai predat Lui cu totul conducerea vieţii tale?
I-am pus această întrebare unui inginer care era credincios de mai mulţi ani. El mi-a răspuns: „Trebuie să mă plimb de câteva ori în jurul casei înainte ca să-ţi pot răspunde." El „s-a plimbat de câteva ori în jurul casei" timp de vreo şase luni înainte ca să vină cu răspunsul. Dar când s-a întors, el era gata să lucreze cu Domnul.
Dacă ai ajuns la punctul „Predării totale" în mâna Domnului, poţi să pui acolo un X. Din acest loc de pe diagramă pornesc trei cărări. Ar fi bine s-o iei pe cărarea din mijloc, să-ţi primeşti prin credinţă binecuvântările ce vin din „identificarea" cu Cristos. Mulţi dintre credincioşii care apelează la consilieri au parte de biruinţă simultan cu predarea, deoarece consilierul îi învaţă despre experienţa Crucii. Acest lucru se întâmplă fiindcă mulţi dintre cei care vin pentru consiliere se află într-o stare disperată, ceea ce face din ei candidaţi principali pentru intervenţia imediată a Duhului Sfânt în momentul de criză. Prin urmare, creştinilor de rând s-ar putea să le ia mai mult timp să ajungă la biruinţă, întrucât mulţi dintre ei nu sunt forţaţi să caute răspunsuri neîntârziate la probleme critice.
Predarea noastră totală seamănă oarecum cu experienţa Domnului nostru din Grădina Ghetsimani, unde El a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci voia Ta." Predarea Lui a fost autentică, dar a avut loc cu câteva ore înainte ca El să îndure cu adevărat crucea. „Predarea noastră totală" ar putea fi numită Ghetsimaniul nostru, în care noi îi dăm voie Duhului Sfânt să facă din Cruce o realitate în viaţa noastră.
S-ar putea însă ca predarea noastră Domnului să nu fi fost in .otită de o intrare în viaţa de biruinţă, ci mai degrabă să fi

avut ca urmare încercarea de a ne strădui şi mai mult să ne determinăm eul să-L slujească pe Dumnezeu. Această situaţie ar fi reprezentată pe diagramă de linia cea mai de sus, adică acea cale ce ne duce la frustrare şi înfrângere. Efortul eului nu dă rezultate cu mult mai bune după predare decât înainte. Nu este uşor să ajungi la zdrobirea eului, şi de cele mai multe ori este un proces dureros. Dar este extrem de profitabil dacă învăţăm lecţia pe care Duhul Sfânt a încercat să ne-o predea cu atâta răbdare. Dacă poţi depune mărturie că în viaţa ta ai mers la Cruce într-un astfel de mod, pune un X la crucea ce se află pe linia cea mai de sus.
Sau poate că te-ai predat la un moment dat în trecut, iar acum descoperi că lucrurile au mers mai rău

de atunci încoace. Poate că mergi pe calea reprezentată de linia cea mai de jos şi eşti pe punctul de a merge şi mai jos. Probabil că acesta este cel mai comun tipar în viaţa credincioşilor, deoarece majoritatea par să-şi caute drumul bâjbâind prin viaţă, prin încercări şi greşeli. Când durerea creşte, aşa cum arată urcuşurile şi coborâşurile, carnea încearcă să potolească apele tulburi. Săgeţile ce indică înapoi spre locul din care am venit arată efortul nostru de a încerca să repetăm din nou ceea ce ne-a adus în trecut eliberarea, oricât de trecătoare ar fi fost ea. Exact ca în cazul drogurilor şi al alcoolului, este nevoie de o repetare tot mai frecventă a activităţii pentru a potoli pretenţiile nesăţioase ale cărnii.

Bineînţeles că toate lucrurile pe care le facem **pentru** a alina durerea se ascund în spatele termenilor „efortului de sine", care este în primul rând problema noastră de ba/.d. **Astfel** de eforturi sunt sortite eşecului. Dar până când nu ne dăm seama că singura cale de ieşire este să ne considerăm morţi faţă de păcat, facem tot ce stă în puterea *noastră* ca să evităm Crucea. Unul dintre primele şi cele mai comune lucruri pe care le facem este încercarea de a fi victorioşi prin aplicarea zeloasă a disciplinelor spirituale ale vieţii creştine. Sigur că nu este nimic rău în studiul biblic, memorarea Scripturii, rugăciune, frecventarea regulată a bisericii, implicarea în activităţile bisericii. Dar astfel de eforturi

nu ne ajută prea mult dacă ne străduim să ajungem la biruinţă *încercând*, şi nu *murind*. De aceea, oricât de folositoare sunt aceste discipline, Dumnezeu nu va onora încercările noastre de a ne consolida eul.

Mulţi au descoperit cât este de inutil să caute biruinţa prin propriile lor eforturi, chiar şi în biserică, şi s-au întors spre alte căi pentru a găsi un sens sau eliberare de frământarea lăuntrică. Mulţi caută eliberarea în programele de autoperfecţionare pe care le oferă lumea sau unele publicaţii „creştinizate" aflate la oricare librărie creştină. Fără îndoială că unele dintre acestea ajută, cel puţin pentru o vreme. Ele sunt, de fapt, exact ceea ce pretind să fie - perfecţionarea eului, o încercare de a mări încrederea în sine.

Când aceste programe de autoajutorare nu dau roade, unii credinioşi se întorc spre păcate ascunse - beţie, imoralitate sau alte plăceri păcătoase. Desigur că acestea înrăutăţesc şi mai mult situaţia, credincioşii adăugând şi vina la oricare ar fi fost frământarea pe care au experimentat-o iniţial.

Când omul a epuizat tot ce ştie că susţine biserica prin învăţătura pe care o dă, când a epuizat şi programele de autoperfecţionare şi probabil a ajuns chiar să se şi răzvrătească, s-ar putea să apeleze la una dintre metodele de consiliere sau terapie. Desigur că ar vrea să aleagă un terapeut creştin ca să nu primească sfaturi contrare convingerilor sale. Aşa cum putem vedea din diagramă, Dumnezeu ne-a programat să ajungem la capătul resurselor noastre, ca să ne lepădăm de noi înşine şi să ne luăm crucea. Dacă creştinul apelează la terapie, mai degrabă decât la consilierea care îl pune în centrul ei pe Cristos şi Crucea, terapeutul va spune de fapt, fără să vrea: „Dacă mă laşi să te ajut, te vei face bine." Şi prin împiedicarea mersului în jos al credinciosului prin atenuarea numai a simptomelor, terapeutul i-a făcut un deserviciu credinciosului care suferă. El este acum mai puternic şi îşi poate rezolva lucrurile mai bine prin propriile lui puteri. Da, s-ar putea ca *simptomele* să se îmbunătăţească, dar *problema* s-a înrăutăţit. Data viitoare va fi

oii' de o suferinţă mai mare pentru a-1 face să ajungă la

capătul resurselor sale carnale. Aceasta nu înseamnă că terapeutul a sabotat intenţionat progresul credinciosului. însă dacă terapeutul n-a fost el însuşi la Cruce, este evident că el nu va practica o metodă care să îi ducă pe alţii la Cruce. Mersul în jos poate fi sintetizat sub denumirea de „condamnarea cărnii". Numai dacă vedem eul sau carnea aşa cum este, vom vedea nevoia absolută ca Crucea să devină o realitate.

Ce zici? Poţi pune un X la cruce sau eşti încă pe drumul care duce în jos? Poate fi o uşurare să ştii de ce eşti acolo unde eşti. Cel puţin ştii unde să mergi de-acolo şi că nu o poţi face prin eforturile

tale. înţelege că poate e nevoie de curaj să renunţi şi să laşi controlul din mână, căci astfel îţi negi dreptul de a hotărî cu privire la tine însuţi.
Când pui semnul X pe harta ta spirituală, aminteşte-ţi că aşteptarea pasivă ca să apară următoarea piatră de hotar nu va face decât să garanteze o întârziere majoră a creşterii tale spirituale. Ca şi atunci când mergi cu maşina, bornele kilometrice se apropie pe măsură ce te deplasezi - nu în timp ce staţionezi. Credinţa este dinamica ce alimentează mişcarea. Noi suntem mântuiţi din păcat prin har prin credinţă, şi tot prin har prin credinţă suntem eliberaţi de eul nostru.
Când ajungem la momentul aplicaţiei, sentimentele pot juca un rol major, împotrivindu-se capacităţii noastre de a apuca victoria în Cristos prin credinţă. Mulţi nu fac diferent..! între activitatea minţii şi activitatea sentimentelor lor. **Dacă** există o deteriorare emoţională, sentimentele pot fi **absolut nedemne** de încredere. în acest caz este necesar să **acţionăm** prin credinţă, un act de voinţă, pe baza a ceea **ce *U Ştie* că** este un adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu.
Este, aşadar, posibil să depăşim **emoţiile** distruse şi să trăim experienţa unei reînnoiri a minţii care cu timpul va avea ca urmare vindecarea emoţiilor. Ceea ce ***ştii*** va schimba cu timpul modul în care *simţi.*
Să presupunem că şofezi pe autostradă între două oraşe în noua ta maşină sport şi vrei să vezi cum este să conduci cu o viteză ce depăşeşte considerabil limita admisă. Fixezi pilotul

.iu(ornat la o viteză de 180 km pe oră şi zbori pe autostradă ascultând muzică şi totul ţi se pare minunat. însă în oglinda retrovizoare vezi la un moment dat o maşină de poliţie. Ceea ce ştii (mintal) îţi provoacă anumite sentimente (emoţional) şi într-o secundă simţi o senzaţie în stomac (fizic). Fără să ţi se spună şi fără prea multe avertizări din partea maşinii din spatele tău, începi să reduci viteza la 150, apoi la 120, la 90 şi te pregăteşti să tragi pe dreapta. Dar chiar în acel moment poliţistul primeşte un mesaj radio prin care i se comunică faptul că undeva în faţă, pe autostradă, a avut loc un accident, aşa că el accelerează şi se îndreaptă spre locul accidentului. Oare starea ta lăuntrică revine la normal tot aşa de repede cum au apărut simptomele la început? Sau este nevoie de un timp ca toate sentimentele să se liniştească? Este mai mult ca sigur că poţi răspunde din încercările prin care ai trecut. Ceea ce ştiai despre maşina poliţiei a afectat aproape instantaneu modul în care ai simţit. Dar când ţi-ai dat seama că ai scăpat de amendă, simptomele au dispărut treptat. Ceea ce ştii va schimba modul în care simţi, dar nu întotdeauna imediat. Exact la fel se petrece în alcătuirea noastră emoţională. Sentimentele pe care le-am nutrit o viaţă întreagă vor răspunde la reînnoirea minţii, dar trebuie să acordăm timp ca procesul să se desfăşoare.
Acum, luând în considerare unde te afli în călătoria ta spirituală, ţi-a arătat Duhul Sfânt care sunt lucrurile de care te agăţi şi care te împiedică să înaintezi? S-ar putea să existe un mic păcat preferat, o relaţie, un lucru pe care-1 avem, o concepţie inadecvată despre Dumnezeu sau o teamă veche (poate teama de libertate sau de eşec sau de pierdere a controlului) - oricare dintre acestea sau toate la un loc pot să oprească înaintarea noastră şi ne pot aduce înfrângerea.
Dacă Dumnezeu deţine controlul, atunci noi trebuie să lăsăm controlul din mână. Şi atâta timp cât noi deţinem controlul, de fapt noi suntem fără control. Acceptarea de a pierde controlul în toate împrejurările este absolut necesară pentru a ne găsi identitatea în Domnul Isus Cristos. Cineva a observat pe bună dreptate: „Niciodată nu ştim că El este tot ce

avem nevoie cât timp nu este tot ce avem." Teama de a pierde controlul, chiar dacă tot ce facem nu merge, este probabil cea mai mare teamă cu care se confruntă oricare dintre noi. Perspectiva de a pierde ceva ce ne este familiar, deşi acel ceva ne provoacă durere, în schimbul a ceva ce ne este necunoscut, ne poate înspăimânta.
Pierderea identităţii poate fi absolut demoralizatoare şi depresivă şi poate avea ca urmare episoade psihotice. Cu câţiva ani în urmă am fost chemat departe, într-un alt stat, pentru a consilia un tânăr

care ajunsese psihopat. El fusese spitalizat deoarece se rupsese de realitate şi i se administra o mare doză de tranchilizante. El plănuise să fie doctor, dar n-a reuşit la examenul de admitere la medicină. întreaga sa identitate era cuprinsă în ceea ce el urma să devină, şi când i s-a refuzat acel lucru, el n-a mai putut face faţă situaţiei şi s-a rupt de realitate. Accentuarea problemei identităţii a declanşat simptomele respective.
într-o situaţie similară, am văzut un tânăr care fusese o mare stea de baschet în liceu şi câştigase o bursă completă la o universitate renumită. Totul a fost bine până când s-a lovit grav la genunchi în ultimul meci al carierei sale de licean. El a sfârşit într-un spital de psihiatrie. Deşi era un tânăr frumos, el **era** convins că are o faţă hidoasă. Când a pierdut tot ce **însemna** ceva pentru el - identitatea bazată pe baschet - el n-a mai pulul suporta şi s-a rupt de realitate.
Un om de afaceri şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului înfiripând mai multe afaceri. O serie de evenimente l-au dus la faliment şi pierderea identităţii ce a urmat 1-a făcut să sfârşească într-o instituţie de boli mintale.
Când o persoană nu are nimic cu ce să o înlocuiască, pierderea identităţii poate distruge imaginea de sine şi puţini pot suporta o asemenea situaţie. însă Dumnezeu nu ne cere să ne pierdem identitatea, ci s-o schimbăm cu una care va fi valabilă atât pentru lumea aceasta, cât şi pentru eternitate. Noi trebuie să renunţăm la tot ce am considerat până acum că este viaţa noastră, dacă vrem să îl cunoaştem pe Cristos ca viaţa

noastră. Noi trebuie să ne pierdem viaţa ca s-o câştigăm. Isus a spus:
Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine îşi iubeşte viaţa o va pierde şi cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta o va păstra pentru viaţa veşnică (Ioan 12:24-25).
Un alt pasaj spune: „Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine o va câştiga" (Matei 16:25). Nu cred că violăm Scriptura dacă înlocuim cuvântul *viaţă* cu *identitate* şi în acest caz citim acest pasaj astfel: „Oricine va vrea să-şi scape identitatea o va pierde; şi oricine îşi va pierde identitatea pentru Mine o va câştiga."
Renunţarea la viaţa noastră nu este o opţiune - este o poruncă: „Tot aşa şi voi înşivă, socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:11).
Misionarul martir Jim Elliot a înţeles sensul acestui verset când a scris în jurnalul său: „Nu este prost cel care dă ceea ce nu poate păstra, pentru a câştiga ceea ce nu poate pierde."
Nu trebuie să înţelegem pierderea eului, a identităţii şi a controlului ca pe un lucru pe care-1 facem o singură dată, având ca urmare o biruinţă neîntreruptă. Urcuşurile şi coborâşurile de pe fiecare dintre cele trei cărări ce pornesc de la cruce pe diagrama noastră indică faptul că credinciosul trebuie să-şi ia crucea mereu, în fiecare zi. în capitolul 6 vom discuta despre aceste căderi sau înfrângeri şi drumul înapoi la biruinţă.

ŞASE

Marea tranzacţie

în capitolul 2 am văzut două moduri de viaţă: viaţa adamică şi viaţa eristică, iar în capitolul 5 ne-am referit la procesul prin care Cristos devine viaţa noastră după ce am înţeles din punct de vedere intelectual domnia cărnii sau a eului şi răspunsul la aceasta - experienţa Crucii. în acest capitol ne vom uita la două identităţi - una, dată de lume, şi alta, conturată în Scriptură.
Identitatea dată de lume se construieşte pe măsură ce ne dezvoltăm ca persoane şi începem să ne vedem aşa cum ne văd alţii sau aşa cum *credem* că ne văd şi, uneori, aşa cum ne-ar *plăcea* să ne vadă. Această evaluare a noastră poate fi total nerealistă, pozitivă sau negativă; am putea crede prea multe despre noi sau prea puţine. în oricare dintre cazuri ea este o identitate construită pe baza *persoanelor* (pozitive sau negative), a *realizărilor* (bune sau rele), a *posesiunilor* (puţine sau multe), a *puterii* (sau a lipsei acesteia) şi a *trecutului* nostru (bun sau rău). O astfel de identitate se

bazează pe ceea ce *facem* **pentru** noi înşine, pentru alţii şi pentru Dumnezeu prin propriile noastre forţe. Cu alte cuvinte, noi *facem* (sau *nu* facem) pentru *a fi.*
Identitatea conturată în Scriptură nu are nimic a face cu modul în care ne vedem pe noi înşine în raport cu alţii sau cu comportamentul pe care îl avem sau l-am avut; ea este o identitate bazată pe faptul că suntem *în Cristos* şi ne găsim viaţa în El. Orice realizare implicată este realizarea *Lui* la Calvar; din partea noastră aceasta înseamnă *a fi* în loc de *a face.* Cu alte cuvinte, când ne identificăm cu Domnul Isus Cristos, noi

începem să trăim pe baza identităţii noastre noi şi adevărate în El.
O astfel de identitate *nu se câştigă* - ea se *învaţă,* aşa cum ne învaţă Duhul Sfânt; la ea *nu se ajunge* prin fapte - ea *se dobândeşte* prin credinţă. Deşi există de obicei o înţelegere teologică, nu există o schimbare practică în viaţă atâta timp Duhul Sfânt nu ne iluminează adevărul existenţei noastre în Cristos. Prezentarea învăţăturii, predicarea şi ucenicizarea pot fi foarte utile, dar în ultimă instanţă identitatea omului este în primul rând şi mai presus de toate lucrarea Duhului Sfânt.
în timp ce identitatea dată de lume se bazează pe *a face,* identitatea conturată în Scriptură se bazează pe *a muri şi a învia* împreună cu Domnul Isus. Aşa cum am văzut în capitolele anterioare, noi trebuie să ne pierdem la Cruce viaţa sau identitatea dată sau formată de lume, dacă vrem să găsim noua noastră viaţă sau identitate bazată pe faptul că suntem în Cristos în locurile cereşti şi trăim viaţa Lui înviată (Matei 16:24). însă creştinii nu sunt tentaţi în mod firesc să „stea la coadă" la cruce ca să aştepte să moară. Este mult mai plăcut să ajungem
DIAGRAMA 14
A TRĂI PENTRU A MURI
CREŞTINUL CARNAL (Viaţa în pustiu)
Păcatul

la o înţelegere intelectuală a identităţii noastre în Cristos şi să încercăm să trăim pe baza ei fără să trecem prin agonia crucii. Desigur că acest lucru este sortit eşecului, deoarece carnea este incapabilă să trăiască viaţa lui Cristos. Viaţa lui Cristos este viaţa înviată şi ea începe de la răstignire - întâi pentru Domnul nostru şi apoi pentru noi.
Am putea ilustra identitatea lumească, sau carnală pe care tocmai am descris-o, folosind diagrama 14.
Această ilustraţie este similară cu cea reprezentând viaţa egocentrică, descrisă în capitolul 2, cu excepţia faptului că este mai generică. Cei care nu au avut problemele psihologice descrise în diagrama anterioară se pot identifica mai uşor cu această diagramă. în timp ce o persoană poate fi bine echilibrată din punct de vedere psihologic, ea poate trăi o viaţă de înfrângere din punct de vedere spiritual. încercarea de a trăi viaţa creştină prin forţele proprii este sortită eşecului, deoarece carnea este în conflict cu Duhul (Gal. 5:17). în final, o astfel de viaţă are ca rezultat roadele cărnii (Gal. 5:19-21).
Diagrama de mai jos este similară cu cea din capitolul 2 prin
DIAGRAMA 15
A MURI PENTRU A TRĂI
CREŞTINUL SPIRITUAL (Viata in Canaan)
Păcatul

l.iptul că descrie viaţa în centrul căreia Se află Cristos. Aici putem vedea că Duhul Sfânt, care locuieşte în spiritul credinciosului, este Cel care controlează personalitatea şi astfel comportamentul, producând roadele Duhului (Gal. 5:22-23). Sau am putea spune că aceasta este identitatea de *a fi* pentru *a face.*
Poţi folosi diagrama pentru a-ţi evalua propria ta călătorie spirituală sau pentru a-i ajuta pe alţii să

facă acelaşi lucru, folosindu-te şi de diagrama ce urmează.
La început vedem că o persoană trăieşte experienţa naşterii din nou şi începe să trăiască viaţa creştină - sau încearcă să o facă. Unii, la care Duhul Sfânt a lucrat în profunzime, încep imediat să trăiască viaţa lui Cristos (A şi B apar simultan), ceea ce i-ar aşeza pe linia de sus, trăind pe baza identităţii spirituale descrisă de diagrama 16. Aceasta înseamnă că un astfel de credincios trăieşte pe baza resurselor pe care le are în Cristos, după ce a înţeles şi/sau a trecut prin experienţa morţii şi învierii împreună cu Cristos, cunoscută uneori ca viaţa în Canaan (vezi diagrama 12).
însă cei mai mulţi vor urma modelul din partea de jos a diagramei. Acest model reprezintă identitatea carnală; adică trăind bazat pe propriile resurse (vezi diagrama 5) şi invocarea

DIAGRAMA 16 LEGEA DUHULUI VIEŢII ÎN ISUS CRISTOS

1

IDENTITATEA SPIRITUALĂ
Ajungerea la înţelegerea Schimbarea falsei identităţi cu adevăratei identităţi în Cristos cea adevărată
Ajungerea la înţelegerea şi Aducerea fatsei identităţi I convingerea de falsa identitate cruce
IDENTITATEA CARNALĂ
A, B

T

LEGEA MORŢII ŞI A PĂCATULUI

ajutorului lui Dumnezeu pentru trăirea unei bune vieţi creştine timp de mai mulţi ani înainte de a ajunge la locul unde Crucea devine o realitate revelată. Privind în felul acesta la cele două identităţi opuse, este posibil să vedem faptul că biruinţa înseamnă schimbarea la Cruce a identităţii carnale cu identitatea spirituală. Aşa cum am spus mai înainte, de îndată ce o persoană şi-a pus încrederea în Domnul Isus Cristos în privinţa mântuirii, Crucea Domnului Isus Cristos a devenit Crucea credinciosului. însă majoritatea credincioşilor înţeleg doar primul aspect al Crucii, acela că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre, şi poate că niciodată nu trăiesc adevărul eliberator că şi ei au murit şi au înviat împreună cu El.
Diagrama 9 din capitolul 2 arată cum se identifică credinciosul cu Domnul Isus în momentul în care este mântuit sau regenerat. însă se poate ca el să nu-şi însuşească niciodată rezultatele acelei identificări aici pe pământ. Această însuşire este o tranzacţie a credinţei similară mântuirii. Aşa cum omul pierdut trebuie să recunoască şi să admită că este un păcătos înainte de a vedea că are nevoie de un Mântuitor, tot aşa şi creştinul care trăieşte după îndemnurile cărnii (aşa cum vedem în partea de jos a diagramei) trebuie să perceapă marea sa nevoie. Duhul Sfânt îl aduce pe păcătos la convingerea că starea lui este păcătoasă; omul carnal (cel care trăieşte **dupfl** îndemnurile cărnii) trebuie să-şi dea seama do starea nenorocită a cărnii (a eului său) sau a trăirii prin **propriile** sale puteri. Zdrobirea este o parte vitală a înţelegerii **acestui** lucru şi suferinţa este de obicei un element vital (Filip. **1:29-30).** Când Crucea devine o realitate revelată, *este absolut uimitor câte lucruri va vindeca acea moarte!*
în general, când omul îşi schimbă viaţa cu o alta el rosteşte o rugăciune prin care îşi însuşeşte noua viaţă sau prin care renunţă la cea veche, moment în care Duhul Sfânt preia controlul asupra vieţii. Alteori, Duhul Sfânt face o lucrare suverană, după care rugăciunea ia forma preamăririi şi a bucuriei.
Când această diagramă este privită ca o călătorie, ea ajunge

să fie, în esenţă, călăuzirea de către Duhul de la punctul A la punctul B. Pe parcurs, cele două identităţi sunt tot mai mult aduse în obiectiv, astfel încât una poată fi schimbată cu cealaltă printr-o tranzacţie a credinţei, ce este onorată de Duhul Sfânt. Sigur că distanţa cea mai scurtă dintre două puncte este linia dreaptă, dar

pentru că această carne este ceea ce este, în viaţa reală există multe abateri de la linia dreaptă în lupta dintre carne şi Duhul Sfânt. Frecvent, odată cu apropierea sfârşitului, există o intensificare a conflictului, uneori într-o asemenea măsură, încât omul poate să ajungă la disperare, pierzând orice speranţă a vieţii. Desigur, tocmai aceasta se şi petrece, în sensul că viaţa, aşa cum am cunoscut-o, ajunge să se încheie - ne pierdem viaţa pentru a o salva, aşa cum s-a descris în capitolul 5. Odată ce procesul moarte/înviere a culminat prin tranzacţia credinţei, începe un alt proces. Ceea ce se petrece înainte de aceasta ar putea fi considerată partea negativă a sfinţirii, în care există o dezbrăcare a cărnii de puterea ei, fapt ce-1 aduce pe credincios la Cruce. După aceea urmează aspectul pozitiv al sfinţirii, în care credinciosul învaţă să umble condus de Duhul (Gal. 5:16) sau să rămână în Cristos (Ioan 15:5). Acesta este un proces ce durează toată viaţa, iar pe parcursul lui creştinul se confruntă cu lupte spirituale şi carnea trebuie zilnic adusă la zero (Luca 9:23, 2 Cor. 4:11). Uneori carnea se ridică din nou, ceea ce înseamnă înfrângere, iar eu o voi numi „cădere". Prin aceasta vreau să spun că credinciosul a pierdut biruinţa. în capitolul următor vom vedea cum să tratăm astfel de „căderi".

ŞAPTE

Dinamica înfrângerii şi drumul înapoi spre biruinţă

Până acum am accentuat calea spre crucea lui Cristos şi biruinţa la care ajungem când ne însuşim moartea şi învierea noastră împreună cu Cristos. într-adevăr, acesta este scopul principal al cărţii. însă, pentru că am menţionat puţine lucruri despre viaţa ce urmează după aceea, unii pot crede că Crucea este un eveniment ce are loc o dată pentru totdeauna, fără nici o înfrângere sau fără nici un păcat comis după aceea.

Până aici am pus un accent destul de mic pe redobândirea şi păstrarea biruinţei. Cu siguranţă că o vom pierde din când în când. Deci este vital să discutăm întregul proces al pierderii, recâştigării şi păstrării victoriei.

Diagrama 13 din capitolul 5 arată dealuri şi văi după însuşirea Crucii în viaţa credinciosului. Imediat după cruce există o culme ce indică victoria, urmată de o vale ce arată înfrângerea, adică o întoarcere la viaţa eului sau **o** umblare „după îndemnul cărnii". La o astfel de **situaţie ne referim** când folosim termenul „cădere". în acel **moment** experienţa credinciosului corespunde direct cu modul în care carnea lui a fost programată în anii lui de **dezvoltare şi** în viaţa lui de dinainte de a fi creştin. Cei care au avut unele tulburări emoţionale destul de grave pot suferi într-o oarecare măsură un regres în această direcţie. Alţii pot fi destul de bine echilibraţi, şi să nu perceapă decât că viaţa şi mărturia lor şi-au pierdut din putere. Iar alţii pot fi prinşi din nou în mrejele unui păcat chinuitor. De obicei înfrângerea nu va avea magnitudinea

de dinaintea experienţei biruinţei, dar unii regresează ajungând la tipare emoţionale, de gândire şi de comportament similare celor pe care le-au avut în viaţa lor carnală anterioară. Este foarte important ca noi să luăm în considerare faptul că eul (carnea) nu poate niciodată deveni mai bun - nici chiar după ce Crucea a devenit o realitate în viaţa credinciosului. Facem această afirmaţie ca să putem sublinia nevoia absolută de a umbla în Duhul, lepădându-ne de noi înşine şi luându-ne crucea zilnic (Luca 9:23), ceea ce constituie subiectul acestui capitol.

DRUMUL ÎN JOS

După ce am căzut de acord că toţi vom cunoaşte anumite înfrângeri, trebuie să ne uităm la profilul unei astfel de înfrângeri sau „căderi" şi să înţelegem dinamica pe care o implică. Scopul pentru care facem aceasta are două aspecte. în primul rând, este necesar să înţelegem ce se întâmplă pentru a recunoaşte cum să prevenim reapariţia înfrângerilor sau cel puţin cum să le diminuăm. în al doilea rând, trebuie să ştim cum să le tratăm atunci când trecem prin ele.

în descrierea progresiei unei căderi ne-ar putea ajuta compararea ei cu un avion care zboară. Avioanele au ceea ce se numeşte manşa de comandă, care de obicei seamănă cu partea de jos a

volanului unei maşini. Acest sistem de pârghii de comandă controlează poziţia avionului, faţa şi spatele, stânga şi dreapta lui, precum şi altitudinea de zbor. Este important să menţinem avionul drept şi la nivel orizontal, dar este posibil să ne prăbuşim în timp ce menţinem nivelul orizontal drept, dacă avionul nu are suficientă putere.
Avionul are un instrument numit altimetru, ce îi arată pilotului dacă avionul câştigă sau pierde din altitudine sau dacă zboară la o altitudine constantă. Dacă indicatoarele altimetrului încep să se deplaseze în direcţia inversă acelor de **ceasornic** şi pilotul nu ia nici o măsură, probabil că avionul se Vei prăbuşi. Insă dacă pilotul observă altimetrul şi trage înapoi **manta** de comandă, în timp ce accelerează, dându-i avionului

mai multă forţă, avionul va câştiga din nou în altitudine. Cu cât pilotul va detecta mai repede pierderea de altitudine şi va face corecţia necesară, cu atât avionul va pierde mai puţin din altitudine. Dar el poate decide: „Vreau să mă descurc de unul singur." în acest caz el va trage înapoi manşa de comandă şi vârful avionului va răspunde comenzii lui, îndreptându-se în sus. însă dacă pilotul nu accelerează, adică dacă nu dă mai multă putere, avionul va pierde din viteză şi se va prăbuşi.
în această analogie, altitudinea din diagrama 17 reprezintă nivelul biruinţei spirituale pe care a câştigat-o credinciosul. Dacă ne referim la diagrama 13 dinspre finalul capitolului 5, altitudinea câştigată iniţial va fi culmea ce urmează după ce crucea devine o realitate. Această altitudine, sau nivel al biruinţei prin Duhul Sfânt, poate rămâne oarecum constantă o perioadă de timp, iar apoi să înceapă să scadă. Credinciosul, însă, a fost aşezat în locurile cereşti, cu capul în nori, şi nu beneficiază de un „altimetru spiritual" care să-1 prevină asupra faptului că este gata să se prăbuşească şi să ia foc. El poate fi atât de copleşit de bucuria victoriei pe care o are pentru prima dată în viaţa lui de creştin, încât poate uita de pericolele ameninţătoare ale lumii, ale cărnii şi ale Diavolului. Ca urmare, el se prăbuşeşte cu zgomot pe pământ şi iarăşi se confruntă trist cu ceea ce acceptase întotdeauna ca realitate. Dacă nu a fost avertizat că aceasta este o parte a „cursului normal", el poate intra într-o **criză** de autocompătimire şi se va întoarce la viaţa carnală **pentru un** timp. Dacă şi când se întâmplă aşa ceva, este nevoie **să găsim** din nou drumul spre biruinţă, aşa cum am făcut in.iinte, fiind întotdeauna „daţi la moarte din pricina lui Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să Se arate în trupul nostru muritor" (2 Cor. 4:11).
Deoarece începutul unei căderi este unul dintre cele mai înşelătoare aspecte ale întregului proces, ne vom concentra mai întâi asupra lui. Cei cinci „paşi" aflaţi în stânga diagramei 17 indică progresul căderii, a cărei primă etapă poate fi foarte subtilă. Cu cât sunt mai subtile primele etape, cu atât este mai putin probabil să avem un „altimetru spiritual" suficient de sensibil pentru a le detecta. Dacă nu le detectăm, un pas va aduce după sine următorul,

până când ne vom întoarce înapoi la poftele şi ispitele cunoscute ale cărnii, fără să avem cea mai vagă idee cum am ajuns acolo.
DIAGRAMA 17
PROFILUL UNEI CĂDERI
BIRUINŢA
I
Umblarea sau rămânerea în Duhul

Umblarea după îndemnurile cărnii sau încercarea de a trăi viaţa creştină prin propriile puteri
In coborârea treptată (sau bruscă) înapoi spre zonele de jos ale cărnii, am luat arbitrar cinci marcaje ce ar putea şi ar trebui să ne alerteze cu privire la ameninţarea ce ne paşte. însă noi putem fi atât de „anesteziaţi" de biruinţa câştigată, încât după Cruce intrăm într-o ameţeală spirituală, un fel de euforie spirituală, aşa cum unora li se întâmplă înainte de Cruce. Când citeşti marcajele, ce sunt destul de comune, poţi alege să te angajezi într-o introspecţie sănătoasă sub călăuzirea Duhului Sfânt pentru a determina unde şi cum ar putea începe desfăşurarea acestui proces în propria ta viaţă

- probabil cu ceva de genul: „Mândria merge înaintea pieirii, şi trufia merge înaintea căderii" (Prov. 16:18). Cu alte cuvinte, primul lucru ar putea fi ceva foarte simplu, cum este mândria. De fapt, dacă definim mândria ca independenţă sau nerămânere în Cristos clipă de clipă, acesta ar putea fi pentru fiecare dintre noi primul pas în procesul ce ne duce la cădere.
Ca un exemplu tipic vom considera că #1 este ceva simplu, cum sunt gândurile negative. Odată ce ai ajuns aici, #2 ar putea fi monstrul numit „îngrijorare". După ce te-ai îngrijorat o vreme, fără să fii oprit de lucrarea Duhului Sfânt, ar putea surveni frustrarea (#3) şi decizia de a lua situaţia în propriile tale mâini. Când se întâmplă acest lucru, ai ajuns din nou exact

la fund. Totul pare destul de simplu, iar pentru că ai deţinut întotdeauna controlul asupra lucrurilor, nu este un pas prea mare ca să le iei de unde le-ai lăsat. De asemenea, de vreme ce în trecut te-ai „descurcat" destul de bine, ai putea ajunge în această situaţie în foarte scurt timp, înainte de a-ţi da seama că în fiinţa ta predomină din nou tiparul de viaţă carnal.
Ia în considerare acum un alt tipar, ce s-ar putea să nu fie atât de subtil, dar este tot atât de dificil de depistat la început, dacă cineva a fost dependent de acest mod anume de operare în carne. Mai întâi ar putea exista o respingere semnificativă, deşi ea poate părea trivială pentru cel care o priveşte din afară. Apoi ar putea veni pierderea respectului de sine, din care poate rezulta frustrarea (#3). Dacă frustrarea persistă şi nu se caută rezolvarea ei, va duce la ostilitate (#4). Dacă ostilitatea se interiorizează, ea poate duce la diferite grade de depresie (#5). Rezultatul va fi o criză profundă - o altă cădere. Unii pot trece peste depresie, prăbuşindu-se în acel moment prin revărsarea ostilităţii asupra altcuiva, în mod verbal, fizic sau în ambele moduri.
Evident că există nenumărate tipare specifice de reafirmare a cărnii, caracteristice fiecărei persoane. Dar ar putea fi util să vedem că tiparul este întotdeauna progresiv, deşi succesiunea etapelor ar putea fi mai greu de identificat la unii oameni decât la alţii. Esenţial este că înţelegerea propriei tale succesiuni unice de paşi constituie un „altimetru spiritual" ce te ajută să poţi evalua progresul sau regresul în călătoria ta **spirituală.** Acest altimetru poate avea marcat pe el linii de **avertizare** pentru unul sau mai multe puncte periculoase. Chiar dacă te-ai avântat pe culmile victoriei şi câştigi înălţimi' **spirituală,** există o mulţime de pericole. Când eşti în plina victorie, te afli pe o muchie ascuţită şi ai fost promovat în prima linie a frontului. Iar când te afli în primele linii este foarte probabil să primeşti atacuri directe din partea duşmanului sufletelor noastre, Diavolul. Necunoaşterea metodelor şi a şiretlicurilor Diavolului poate fi la fel de devastatoare ca şi atunci când eşti înşelat de carne sau atunci când nu eşti conştient de atacul ei rapid şi subtil.

Pe de altă parte, componenta emoţională poate fi atât de nouă şi de îmbătătoare în biruinţă, încât pe unii oameni emoţiile ce îi copleşesc îi plasează pe o orbită ce este mai mult carnală decât spirituală. în acest sens, o victorie ar putea fi tot atât de înşelătoare ca şi o cădere. Deoarece o victorie de obicei nu provoacă o consternare atât de mare ca şi o cădere, nu am reprezentat-o pe diagramă. Esenţa a ceea ce am afirmat până acum este că cu cât detectăm mai repede declinul, care este un lucru mai general decât urcuşul şi biruinţa, cu atât va fi mai mică pierderea altitudinii spirituale de care vom avea parte.
La începutul călătoriei, când învăţăm să trăim în Duhul (Gal. 5:16), este ceva obişnuit ca un credincios să sufere o înfrângere înainte de a fi conştient că pierde din înălţimea spirituală. Este ceva ce ţine de natura umană (de carne) ca un credincios să revină şi să facă lucrurile aşa cum le-a făcut întotdeauna până atunci, mai ales când a fost un adult matur înainte de a gusta biruinţa pentru prima dată. Deseori credinciosul poate ajunge aproape disperat atunci când crede că experienţa lui cu Domnul a fost ireală sau greşită sau că el nu mai poate câştiga victoria odată ce a pierdut-o. Nu sunt puţini cei care au crezut că este imposibil să fie înfrânţi din nou, iar când au fost înfrânţi, acest lucru le-a provocat o mare deziluzie.
Fie că eşti la prima ta cădere sau la a cincisprezecea sau la a cincizecea, te îndemn să mergi înapoi

pe urmele paşilor pe care i-ai făcut şi să determini care a fost primul eveniment ce a precipitat alunecarea ta în jos. Cere-I Duhului Sfânt să te ajute să determini care a fost succesiunea evenimentelor în această cădere şi poate vei afla câteva indicii cu privire la tiparul caracteristic ţie. Apoi vei putea folosi aceste indicii ca pe nişte fanioane roşii care să te avertizeze asupra căderii tale iminente, dacă nu intervii pentru a o opri.

Ca şi în analogia cu avionul, este necesar să apuci „manşa de **control",** Crucea, şi să accelerezi, folosind mai multă putere - **puterea** Duhului Sfânt - dacă vrei să recâştigi altitudinea I **lirituală.** Evident, cu cât faci acest lucru mai devreme, cu atât ***vei* pierde** mai puţin din altitudine. Dacă ne ocupăm de

declinul spiritual la începutul lui, vom ştii numai *noi* acest lucru; dacă aşteptăm să ne ocupăm de el când vom ajunge jos de tot, s-ar putea să afle *toată lumea* despre cele întâmplate. Nu este absolut necesar să ajungi la fund de fiecare dată, dar indiferent dacă te prăbuşeşti sau iei seama la altimetrul tău spiritual şi depistezi declinul în primele lui faze, răspunsul este acelaşi. însă mulţi dintre noi vor să apuce manşa de control cu propriile lor puteri şi să treacă prin situaţie în mod mecanic (intelectual). Dacă procedăm astfel, vom descoperi că nu carnea este cea care ne va ajuta să redobândim înălţimea spirituală. Dimpotrivă, se va petrece exact invers: vom falimenta şi vom cădea din nou. Doar puterea Duhului Sfânt este cea care ne va aduce victoria şi doar prin puterea Duhului Sfânt vom redobândi şi vom menţine o umblare biruitoare: „Zic, dar, umblaţi cârmuiţi de Duhul şi nu împliniţi poftele firii pământeşti" (Gal. 5:16).

DRUMUL ÎN SUS

Pentru a ilustra dinamica ridicării dintr-o cădere, să ne întoarcem la diagrama 9 din capitolul 2, ca să vedem două adevăruri despre răscumpărare - crucea şi sângele lui Cristos. într-un sens, cele două nu pot fi despărţite, deoarece ambele au avut loc simultan şi ambele sunt vitale pentru lucrarea săvârşită la Calvar. însă Biblia atribuie unele dintre binecuvântările noastre Crucii şi altele sângelui.

Din experienţa mea, se pare că sângele se ocupă cu ceea ce *facem* noi, în timp ce Crucea se ocupă cu ceea ce *suntem* noi. Deşi acest lucru pare să fie adevărat, mi-am dat seama când am citit versetul de mai jos, că nu am pus destul accent pe lucrarea sângelui lui Cristos în viaţa şi slujirea mea.

Cu cât mai aspră pedeapsă credeţi că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfinţit şi va batjocori pe Duhul harului? (Evr. 10:29)

După ce am citit acest pasaj din Scriptură, am început să studiez Epistola către Evrei, mai ales capitolele 8 până la 10. Deşi studiul meu încă nu s-a încheiat, am descoperit unele adevăruri ce m-au ajutat să înţeleg cum putem rămâne biruitori şi cum putem găsi o cale de a ne ridica din „căderile" noastre.

Veţi observa că diagrama 18 conţine o adăugire importantă: segmentul spre dreapta ne leagă, în umblarea noastră aici pe pământ, de Domnul nostru, în care suntem aşezaţi în „locurile cereşti" (Efes. 2:6). Noi trebuie să înţelegem avantajele faptului că suntem aşezaţi în El înainte de a umbla în biruinţă şi de a putea să luăm atitudine împotriva vicleşugurilor duşmanului.

Deoarece umblarea noastră în Duhul este o însuşire clipă de clipă a puterii Duhului Sfânt prin lepădarea de noi înşine şi luarea zilnică a crucii (Luca 9:23) şi întrucât noi suntem sfinţiţi prin sângele Lui (Evr. 10:29), este vital să vedem revărsarea de putere înspre noi şi prin noi pentru ca să rămânem victorioşi în El. Această revărsare continuă este zugrăvită de direcţia săgeţilor ce alcătuiesc cifra 8, ce apare înclinată pe o parte în această diagramă. După cum vedeţi, crucea, sângele şi Duhul lui Dumnezeu sunt cu toţii agenţi indispensabili atunci când viaţa Domnului Isus Cristos este trăită prin noi.

Cortul pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-1 construiască avea trei părţi: Curtea exterioară, Locul Sfânt şi Locul Preasfânt. Sângele era proeminent în toate cele trei locuri. Mulţi creştini rămân în „Curtea exterioară", ştiind că sângele le-a şters pedeapsa sau vinovăţia păcatului. Alţii intră în Locul Sfânt şi se implică în închinare şi slujire, considerând sângele ca baza iertării păcatelor. Există şi dintre aceia care s-au lepădat de ei înşişi, şi-au luat Crucea şi au intrat în părtăşie cu El în Locul Preasfânt, crezând că sângele Lui va birui puterea păcatului în viaţa lor. Deşi toate aceste lucrări răscumpărătoare **ale** lui Dumnezeu pentru noi au fost făcute simultan la Calvar, **fiecare** trebuie aplicată separat în umblarea noastră continuă.
liste mult mai uşor pentru mintea noastră limită să înţeleagă funi hi sângelui „istoric" al lui Cristos, vărsat la Calvar pentru **picatele** noastre, decât să înţeleagă lucrarea sângelui Lui în

DIAGRAMA 18
Cristos, Marele nostru Preot
„a intrat în Locul Preasfânt
cu însuşi sângele Său" (Evr. 9:12)
LOCUL
PREASFÂNT
(Evr. 9:8)
CRISTOS, MIJLOCITORUL NOSTRU (Evr. 8:6; 9:15)

SÂNGELE: CURĂŢĂ
De toate păcatele
(1 Ioan1:7)
De orice nelegiuire
(1 Ioan 1:9) SFINŢEŞTE
(Evr. 10:29; 13:12) PURIFICĂ
(Evr. 9:14)
CRISTOS, JERTFA NOASTRĂ
DE ISPĂŞIRE
RĂSCUMPĂRAT
PRIN SÂNGELE LUI
(Efes. 1:7)
ÎNVIAT DIN MORŢI PRIN
SÂNGE (Evr. 13:20)
LUMEA
DIAVOLUL
viaţa noastră astăzi, în purificarea şi curăţarea „cugetului [nostru] de faptele moarte" (Evr. 9:14) şi stropirea inimii noastre şi curăţarea „de un cuget rău" (Evr. 10:22). Probabil că acesta este motivul pentru care auzim mai puţine învăţături despre această a doua problemă şi nu suntem mai constant ridicaţi din căderile noastre de puterea sângelui lui Isus Cristos.
Versetele ce apar pe diagramă sunt importante şi ar trebui studiate pe măsură ce vă deplasaţi pe diagramă urmărind fluxul de putere. Diagrama 9 din capitolul 2 arată poziţia credinciosului în Cristos, aşezat în locurile cereşti, biruitor asupra lumii, a cărnii şi a Diavolului. Pe măsură ce pătrundem în realitatea acestui adevăr vital, nu numai crucea lui Cristos este eficace în viaţa noastră, ci şi sângele Lui. Cu toate acestea, s-ar putea să nu fim conştienţi de locul sângelui lui Cristos în biruinţa ce vine prin Duhul Sfânt.
La Cruce, Domnul Isus Cristos a fost Mielul de jertfă al cărui sânge S-a vărsat pentru întreaga omenire. El a plătit preţul pentru vina păcatelor noastre şi răscumpărarea a fost încheiată şi completă. De aceea El a putut declara pe cruce: „S-a sfârşit."

In **cer** El este Marele nostru Preot, sau Pastor, al noului sanctuar, unde El a făcut tot ce trebuia pentru a ne acoperi păcatele. Aici pe pământ, El este în noi Viaţa noastră (Col. 3:3) şi Mijlocitorul nostru (Evr. 8:6; 9:15). Ca Mijlocitor al nostru El are grijă ca noi să respectăm până la capăt legământul sau „târgul" încheiat, ca să zicem aşa. De aceea putem fi tot aşa de siguri că El îşi va face lucrarea în inima noastră, cum suntem că El deja Şi-a făcut lucrarea în cer.
în calitate de credincioşi noi ne-am însuşit adevărul că sângele Domnului Isus S-a vărsat pentru păcatele noastre şi că El „a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi" (1 Cor. 15:4). însă s-ar putea să nu fim tot atât de familiari cu următorul adevăr: „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veşnic, a sculat din morţi pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă

facă desăvârşiţi în orice lucru bun" (Evr. 13:20-21). Cristos a fost înviat la viaţă prin intermediul sângelui.
Apoi „a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt... cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică" (Evr. 9:12). Tot astfel, este dreptul nostru prin naştere să „avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt" (Evr. 10:19). însă „intrarea în Locul Preasfânt" este condiţionată de răstignirea cărnii la crucea lui Cristos. Scriptura scrie: „Astfel, dar, fraţilor, fiindcă prin sângele Lui avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă şi vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său..." (Evr. 10:19-20). Carnea Sa fizică a trebuit să fie frântă pentru ca El să intre în Locul Preasfânt, iar „perdeaua" noastră, care este carnea sau eul, ne opreşte să intrăm în părtăşie intimă cu El. Deşi perdeaua din Templu a fost sfâşiată de sus până jos şi s-a putut astfel deschide o cale pentru o părtăşie liberă şi neîntreruptă, noi încă mai avem o „perdea" a alcătuirii noastre, carnea, de care trebuie mereu să se ocupe crucea şi sângele lui Cristos. Odată ce Duhul Sfânt a iluminat adevărul morţii şi al învierii noastre împreună cu Cristos şi acest adevăr este o realitate trăită, noi l **rebule** să continuăm să ne lepădăm de noi înşine şi să ne luăm i i iacei zilnic.

Apoi, când „intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus" (Evr. 10:19) şi ne însuşim prin credinţă adevărul că noi suntem aşezaţi în locurile cereşti (Efes 2:6), putem să ne însuşim şi lucrarea sângelui lui Isus Cristos în viaţa noastră aici pe pământ. Este necesar să ne ocupăm mereu de pângărirea noastră prin păcat. Prin mărturisire, noi recunoaştem nevoia de curăţare permanentă prin puterea sângelui în viaţa noastră clipă de clipă. Când ne mărturisim păcatele (1 Ioan 1:9) şi „umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii şi sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat" (1 Ioan 1:7). însă este mai uşor să înţelegem că suntem iertaţi pe baza sângelui vărsat al lui Isus Cristos, decât să înţelegem cum suntem, în noi înşine, spălaţi de toate păcatele şi de orice nelegiuire.
Dar lucrarea sângelui lui Cristos în viaţa noastră merge dincolo de curăţarea noastră de ceea ce am făcut. Noi suntem sfinţiţi prin sângele Lui (Evr. 10:29; 13:12). Noi avem „inimile stropite şi curăţate de un cuget rău" (Evr. 10:22) şi conştiinţa noastră poate fi „curăţată de faptele moarte", ca noi să putem sluji Dumnezeului celui viu (Evr. 9:14). Crucea lui Cristos este cea care se ocupă de ceea ce suntem noi (sau, mai bine zis, de ceea ce *am fost),* dar sângele lui Cristos este cel care se ocupă de ceea ce facem şi de ceea ce ne-a determinat să facem acel lucru - puterea păcatului ce locuieşte în noi. Niciodată nu vom putea atribui prea multă putere sângelui, chiar dacă mintea noastră limitată niciodată nu va înţelege tot ceea ce putem avea prin sângele lui Cristos atunci când Duhul Sfânt ni-1 „administrează" în momentul în care avem cea mai mare nevoie.
După cum puteţi observa în diagrama 18, săgeţile arată un flux continuu de putere. De fapt v-aţi putea imagina că săgeţile se mişcă continuu de-a lungul cifrei 8, în direcţia pe care o indică. Deplasarea noastră prin viaţă aici pe pământ este un proces continuu de lepădare de sine, luare zilnică a crucii, şedere prin credinţă în locurile cereşti, mărturisire a păcatului cunoscut, curăţare de orice nelegiuire şi „curăţare a cugetului de faptele moarte". Luate laolaltă acestea constituie viaţa

I unoscută drept „rămânerea în Duhul", „părtăşia în Duhul", „umblarea în Duhul".
însă dacă noi nu reuşim să ne dăm pe noi înşine „lui Dumnezeu, ca vii din morţi cum [eram]" şi să-I dăm lui Dumnezeu „mădularele [noastre] ca pe nişte unelte ale neprihănirii", noi, dimpotrivă, ne vom da „în stăpânirea păcatului mădularele [noastre], ca pe nişte unelte ale nelegiuirii" (Rom. 6:13). Sau cu alte cuvinte, noi fie ne predăm lucrării sângelui Său în viaţa noastră, fie puterii păcatului. Aşa cum am văzut, sursa noastră de biruinţă continuă este Duhul, care lucrează prin sângele lui Cristos. Diagrama zugrăveşte această opţiune - acceptarea de a ne supune puterii păcatului sau puterii sângelui făcută posibilă în viaţa noastră prin Duhul Sfânt.
Dacă cedăm în faţa păcatului, noi umblăm după îndemnurile cărnii şi ne sustragem puterii sângelui lui Cristos sau o scurt circuităm. Şi aceasta nu pentru că sângele nu mai este eficace, ci pentru că

noi nu reuşim să contăm sau să ne bazăm pe această putere. Din ignoranţă, noi putem să cedăm în faţa amăgirii păcatului şi să trăim după îndemnurile cărnii, în timp ce încercăm cu disperare să-L slujim pe Dumnezeu. într-o asemenea situaţie noi suntem înfrânţi şi s-ar putea ca nici măcar să nu o ştim. Odată ce suntem avertizaţi cu privire la situaţia noastră de către „altimetrul nostru spiritual" unic, noi trebuie să rezolvăm nu numai problema *păcatelor,* ci şi a *păcatului.* Noi trebuie să ne mărturisim păcatele, dar trebuie să ne ocupăm şi de păcat, considerându-ne morţi faţă de el (Rom. 6:11; Luca 9:23; 2 Cor. 4:11) şi să ne lăsăm prin credinţă să fim curăţaţi, sfinţiţi, purificaţi şi stropiţi de sângele lui Cristos. Când facem aceasta, descoperim că Duhul Sfânt ne aduce înapoi la locul biruinţei asupra lumii, a cărnii şi a Diavolului. Exprimându-ne în termenii ilustraţiei pe care am folosit-o, noi ne am recâştigat „altitudinea spirituală", ajungând din nou să i.ini.iiuVm în Domnul nostru cel înviat.

Cflnd prin credinţă rămânem în lucrarea terminată pe < i m c. în lucrarea prezentă a Duhului şi în sângele lui Cristos,

atunci dreptul nostru prin naştere este „să aducem multă roadă" (Ioan 15:5). înfrângerile vor veni şi vor trece, dar sângele niciodată nu-şi va pierde puterea de a curăţa şi restaura, pentru ca Dumnezeu să poată primi toată gloria pentru ceea ce a făcut.

SÂNGELE CEL SCUMP

în Cuvântul lui Dumnezeu Sângele apare
De la început şi până la sfârşit -
De la cel al jertfei lui Abel (Gen. 4:4)
Până la cel al Viului trimis de Dumnezeu (Rom. 5:8).
Şi în cer lucrarea lui a fost făcută (Evr. 9:22)
De Isus, Marele nostru Preot;
în Apocalipsa Ioan declară Că puterea lui n-a încetat niciodată (Apoc. 12:11).
în modul nostru limitat de a gândi
Ne preocupăm foarte mult de păcate,
Şi trebuie să le mărturisim pe toate (1 Ioan 1:9)
Ca să putem primi iertarea la Calvar.
Dar există o semnificaţie mai adâncă
Aşa cum simt mulţi dintre noi;
Ea merge dincolo de iertare, Ca noi să putem cunoaşte şi curăţarea.
Răscumpărarea are multe faţete,
Dar la Calvar ea a fost încheiată (Ioan 19:30);
Deşi Sângele Lui s-a vărsat o singură dată (Evr. 10:12, 14),
Puterea lui este aceeaşi. Prin puterea lui a fost înviat Domnul nostru (Evr. 13:20)
Şi a urcat la Tatăl Său:
Trupul Său a fost frânt pe Cruce (1 Pet. 2:24)
Şi perdeaua din templu s-a rupt (Matei 27:51).
Prin propriul Său Sânge El a intrat (Evr. 9:12) O dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt,
El a deschis izvorul binecuvântărilor -Şi ne invită la tronul harului (Evr. 4:16).

Sângele Său este singurul nostru merit (Evr. 4:16)
Când ascultăm chemarea Lui;
Ca să intrăm în Locul Preasfânt
Trebuie să dăm la o parte carnea (Luca 9:23).
în acel binecuvântat Loc Sfânt (Efes. 1:3) Viaţa noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu (Col. 3:3);
El poate fi Marele nostru Preot
Pentru că El a trăit ca şi noi (Evr. 4:15).
Şi astfel lucrarea din cer

Este încheiată şi completă,
Noi trebuind doar să umblăm în credinţă
în temeiul biruinţei câştigate de El!
Când umblăm cu El în Lumină (1 Ioan 1:7)
Sângele Lui ne curăţă de orice păcat,
Şi cu alţii avem părtăşie (1 Ioan 1:3)
Când Mântuitorul domneşte în noi.
Suntem curăţaţi de toată fărădelegea (1 Ioan 1:9)
Când rămânem în Isus Cristos (Ioan 15:5),
Iar Sângele Lui nu numai că ne curăţă, Dar prin el suntem şi sfinţiţi! (Evr. 10:29; 13:12).
Putem şti că toate păcatele s-au dus Şi totuşi cugetul nostru poate fi mort; Dar avem, iarăşi, răspunsul ***Sângelui,***
Aşa cum este scris în Carte: Cu atât mai mult Sângele lui Cristos,
Prin Duhul etern ne-a oferii
Curăţarea conştiinţei de faptele moarte (Evr. 9:14) -
Aşa cum ni s-a promis.
Sângele a fost de ajuns în cer
Ca să rezolve problema păcatelor noastre;
Duhul Sfânt are puterea să vindece aici
Rănile lăsate de păcat.

Marele nostru Preot a făcut în cer
Ceea ce Mijlocitorul nostru face pe pământ (Evr. 8:6; 9:15);
Acolo păcatele noastre au fost în întregime acoperite -
Aici El ne asigură de valoarea noastră.
O, Sângelui scump al lui Isus Dumnezeu i-a dat putere fără seamăn,
Pentru ca noi, fiii Săi, să nu lăsăm Ca domnia păcatului să ne înspăimânte.
Când Diavolul va veni Şi va năvăli asupra noastră ca un râu (îs. 59:19),
Trebuie doar să-i reamintim Că el a fost învins de Sângele Lui.
Iar acum, prietene, te rog Să te gândeşti la cele de mai sus;
Lasă ca Duhul să te înveţe
Despre Izvorul dragostei Lui.
Sângele Lui acoperă şi curăţă -
Curgând din coasta Lui străpunsă,
Dar e încărcat cu putere Numai când rămânem în Isus Cristos (Ioan 15:5).
Când nu reuşim să-i acordăm Sângelui
Locul său în viaţa noastră astăzi,
Călcăm în picioare (Evr. 10:29)
Puterea ce ne poate umple viaţa.
Dar Dumnezeu, în harul Său suveran,
Continuă mereu să ne atragă spre El;
Viaţa noastră, răscumpărată de Sângele Său scump,
Nimic n-o poate despărţi de El (Rom. 8:38-39)!
Pentru că răscumpărarea este deplină Noi şi Domnul nostru suntem una;
în binecuvântatul Loc Preasfânt Noi putem cunoaşte comuniunea cu El.

Când ne odihnim de lucrul nostru (Evr. 4:9-11)
în El suntem cu adevărat binecuvântaţi;
Şi ne bucurăm când ascultăm de chemarea Lui:
„Veniţi la Mine... şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11:28).

OPT

Mărturii de la GFI - intervenţia plină de credincioşie a lui Dumnezeu

în continuare sunt redate câteva mărturii despre ceea ce a făcut Dumnezeu de-a lungul anilor prin lucrarea de la Grace Fellowship International. Cinci dintre cele opt mărturii personale sunt de la membrii care lucrează aici ca profesionişti, ale căror vieţi au fost schimbate şi care au integrat credinţa în practica lor. Nu dorim să dăm cinste consilierului (consilierilor) implicat, ci mai degrabă să-I dăm glorie lui Dumnezeu pentru schimbările pe care le-a făcut Duhul Sfânt şi pentru modul în care aceşti oameni au continuat să împărtăşească aceste adevăruri şi să vadă că Dumnezeu le foloseşte în acelaşi mod. Celelalte mărturii au fost sintetizate, fără a da suficiente detalii pentru a se putea identifica persoanele implicate, redând însă cazul cu fidelitate.

M-am născut în Africa de Sud, am fost educată în Anglia şi am lucrat ca psiholog profesionist, conferenţiar şi consultant managerial în mai multe ţări europene. în 15 iunie 1955, în faţa unui public numeros, am mărturisit cum la vârsta de cincizeci şi cinci de ani am găsit biruinţa în Domnul Isus Cristos, reuşind să ies victorioasă din lupta de o viaţă cu depresia. în cea mai mare parte a anilor de până atunci, am practicat şi am predat psihologia, proclamând speranţa unei soluţionări

permanente a depresiei prin metodele şi terapiile profesiei mele. Paradoxul era că eu nu mă puteam vindeca pe mine însămi. „Soluţiile" erau doar temporare şi după scurt timp simptomele mă cuprindeau din nou şi mă trăgeau înapoi exact în starea din care ieşisem.

Acest ciclu al autoînfrângerii a devenit tiparul vieţii mele lăuntrice, în timp ce încercam să ascund starea mea de cei din jurul meu. Am văzut un tipar similar în frământările clienţilor deprimaţi atunci când se întorceau înapoi pe porţile clinicii.

Cu timpul am părăsit cadrul clinic şi m-am specializat în psihologia educaţională, iar mai târziu în „comportamentul organizaţionar. (Această disciplină este cunoscută în SUA ca psihologia „industrială" sau ca psihologia profesională în Marea Britanie.) Această specializare mi-a deschis uşa în lumea magnaţilor marilor corporaţii şi a antreprenorilor executivi din marile organizaţii multinaţionale. Psihologilor specialişti din acest domeniu li s-au acordat uriaşe responsabilităţi şi resurse financiare pentru a elabora strategii de resurse şi programe de pregătire în conducere, crearea de echipe transculturale, gândire creativă şi eficienţă interpersonală.

Numeroşii ani pe care i-am petrecut în acest domeniu m-au făcut conştientă de stresul autoimpus în astfel de programe, unde caracteristicile independenţei, individualităţii, afirmării de sine şi a puterii personale erau promovate într-un mediu competitiv predominant masculin. Şi aici concentrarea era asupra întăririi „eului", ducând la preocupări de sine narcisiste care, paradoxal, dădeau naştere la şi mai mult stres. Această observaţie a fost confirmată de popularitatea seminariilor despre stres şi rezolvarea conflictelor, unde au ieşit la iveală nenumărate mărturii de înfrângere personală, disperare şi depresie.

Depresia mea a devenit mai puternică decât viaţa şi tot

mai greu de ascuns. Autoînşelarea a fost în final dată la iveală când, într-un accident de maşină, în ianuarie 1990, am fost deposedată instantaneu de toate sursele lumeşti care-mi dădeau semnificaţie: poziţia mea, statutul meu, expertiza profesională şi alţi indicatori de succes. Leziunile cerebrale au provocat o permanentă vătămare a vorbirii, a gândirii şi a funcţiilor mele motorii, lăsându-mă incapabilă să-mi continuu cariera şi stilul de viaţă privilegiat.

Eul a fost detronat. în acea stare de „semivegetaţie" la secţia de terapie intensivă, Domnul m-a adus

la poala Crucii Sale. întreaga mea viaţă a trecut ca un fulger prin faţa ochilor mei „lăuntrici". Cuvintele din Isaia 30:18-22 au pătruns în ţesuturile rănite a ceea ce mai rămăsese din memoria mea şi fortăreţele mândriei şi ale idolatriei au început să se prăbuşească. Duhul lui Dumnezeu m-a împins până la marginile individualităţii mele. Preocuparea pe care o aveam pentru propria mea importanţă a trebuit să dispară, pentru ca personalitatea mea lăuntrică să poată fi împăcată şi adusă în părtăşie cu Dumnezeu într-o identificare umilă cu Crucea şi cu viaţa înviată a lui Isus Cristos din mine (Gal. 2:20). Pe parcursul unei perioade de trei ani Domnul a vindecat o parte din leziunile creierului meu, atrăgându-mă tot mai **mult** într-o relaţie de absolută dependenţă faţă de El. IV **măsură ce** El a devenit tot mai mult centrul vieţii mele, am trăit cuvintele din Isaia 30:26 şi o eliberare **totală** de depresie, în pofida invalidităţii fizice şi **Intelectuale** cu care am rămas.
Aşa că cinci ani mai târziu, când am stat în faţa acelui auditoriu, m-am simţit obligată să revizuiesc psihologia depresiei cu acele experienţe ale adevărurilor biblice şi ale noii puteri a vieţii lui Cristos în mine. A mai trecut un an până când Domnul mi-a trimis cartea dr. Charles Solomon *îndrumător spre fericire* prin soţia unui pastor care lucra temporar în biserica noastră din Bruxelles,

Belgia, unde locuiesc în prezent. în timp ce am citit-o pe nerăsuflate, tot ce am trăit în viaţa mea de-a lungul anilor a devenit limpede ca cristalul şi toate lucrurile şi-au găsit locul: Ţineam în mâini descrierea unui cadru conceptual în care se pot împăca temele şi explicaţiile psihologice majore cu soluţiile biblice! De atunci, am descoperit că o altă lucrare a dr. Solomon, *Wheel and Line in Spirituotherapy,* este o unealtă puternică, folosită cu multă putere de Duhul Sfânt nu numai în cabinetele de consiliere, ci şi în sălile de curs şi de seminar.
Annette Myburgh
Bruxelles, Belgia
Am fost şi sunt o persoană binecuvântată. M-am născut într-o familie creştină deosebită şi plină de dragoste şi la vârsta de unsprezece ani am ajuns să-L cunosc pe Isus Cristos ca Mântuitor personal. La şaptesprezece ani m-am hotărât să lucrez ca slujitor al lui Dumnezeu şi mi-am îndeplinit cu conştiinciozitate această hotărâre în cei zece ani de activitate ca elev şi student şi apoi în cei nouăsprezece ani ca pastor.
Deşi am fost binecuvântat, fiind bine instruit şi educat în colegiu şi seminar, în viaţa mea spirituală personală mă luptam cu „teama de eşec". Această teamă a dat naştere la o stare de tensiune în viaţa şi în familia mea, stare care, la rândul ei, m-a făcut să-mi „dublez eforturile" şi să „joc" şi mai tare! în viaţa mea totul părea echilibrat, dar înăuntrul meu „bătălia era în toi"! Această luptă a continuat în timpul scurtei internări în spital (datorită oboselii şi a tensiunii) şi în cei zece ani pe care i-am dedicat studiului.
în acei ani dintre treizeci şi patruzeci de ani, Dumnezeu m-a pregătit pentru „moartea eului meu", şi înţelegerea şi trăirea adevărurilor identificării aflate în Romani 6,7 şi 8. Eram flămând după acea „viaţă lăuntrică nouă" şi biruinţă personală despre care se vorbeşte în 2 Corinteni 5:17 şi Galateni 2:20. Am început să studiez

scriitorii care scriau despre viaţa şi „făptura cea nouă" şi să caut adevărurile identificării, când mi-a devenit clar că lucrarea cu putere de transformare a vieţii nu putea fi despărţită de poziţia centrală a Crucii. Tot ce am studiat m-a ajutat să progresez, până când am găsit să citesc cartea dr. Charles Solomon *îndrumător spre fericire.* Atunci am ştiut că am găsit secretul vieţii care îl avea în centrul ei pe Cristos şi Crucea Lui. în 1980, la vârsta de patruzeci de ani, am participat la o conferinţă de trei zile şi la un seminar de cinci zile în Denver, Colorado.
Acolo a fost locul în care lucrurile au început cu adevărat să se aşeze în viaţa mea, în familia mea şi în slujba mea de pastor. De atunci am hotărât să-i învăţ şi pe alţii aceste adevăruri dătătoare de viaţă. Aceste învăţături au dat sens vieţii mele, au transformat lucrarea şi familia mea şi m-au învăţat cum să răspund la cele mai profunde nevoi ale oamenilor, întărindu-i în credinţă pe măsură

ce ei se maturizează, adică ajung să înţeleagă „plinătatea lui Cristos" în timp ce El prinde chip în ei. Aceasta este cu adevărat libertate în Cristos prin intermediul Crucii! Şi este singurul răspuns real!
Rev. Stoney Shaw
St. Louis, Missouri

M-am născut în 1925, al doilea dintre trei băieţi, într-o familie plină de suferinţă. Fratele meu mai mare avea un grav handicap fizic din cauza traumei de la naştere. Cel mai mic suferise, de asemenea, un traumatism în timpul naşterii, iar mama avea mâinile, inima şi timpul ocupate cu îngrijirea celor doi copii care aveau atâta nevoie de ea. Nu după multă vreme am descoperit că eu eram foarte singur din punct de vedere emoţional. Bineînţeles că mama era devotată celor doi copii handicapaţi. Mă iubea şi pe mine, dar avea prea puţin timp ca să-mi arate dragostea ei. Acum, privind în urmă, pot spune că ea a fost o creştină minunată. Deseori se ruga în dormitor cu

uşa deschisă şi eu o puteam auzi. Când, într-o adevărată rebeliune faţă de ceea ce percepeam a fi neglijarea mea, viaţa mea a ajuns o problemă tot mai mare pentru ea, i-am auzit rugăciunile pline de ardoare.

Tatăl meu, un om drag al lui Dumnezeu, venea acasă la o soţie devotată faţă de cei mai puţin favorizaţi şi care de aceea avea puţină „energie" pentru el. Tata a fost motivat să se descurce bine şi a devenit un om de afaceri „plin de succes". El era un om „împlinit" şi, după exemplul lui, m-a învăţat şi pe mine să fac la fel.

La vremea când am ajuns adolescent, deja văzusem aspectele negative ale vieţii. Tata, deşi era un om de succes, era foarte nefericit. Creştinismul său nu-i adusese pacea lăuntrică pe care o căuta. Eu eram dus la biserică şi la Şcoala duminicală. Am învăţat să mă descurc mai bine decât oricine altcineva; am trecut prin toate „probele". Eram lăudat, dar, în fond, eram gol, timid şi retras. însă viaţa trebuia să meargă mai departe.

A urmat apoi medicina (ceea ce îşi dorise să facă tata). La absolvirea facultăţii, gândul meu a fost: *Dacă eu pot face aceasta, oricine o poate facel* Dar era aşa de bine să mi se spună „dr. Kaschel"! Apoi noutatea a dispărut, cum se întâmplă întotdeauna în lume. Ce puteam face pentru a o gusta din nou? Desigur, să devin specialist - în psihiatrie!

La vremea aceea eram deja căsătorit şi aveam patru copii. Pentru oricine care mă privea, viaţa mea părea în ordine. Dar în sinea mea mă simţeam groaznic, deprimat şi căutam un mod onorabil de IEŞIRE din situaţie! Pilonii podurilor erau ispititori, dar cu norocul pe care-1 aveam, chiar dacă mă loveam de unul la 120 de kilometri pe oră, doar m-aş fi schilodit şi situaţia ar fi fost mai rea! Simţeam că nimănui nu-i păsa de mine. Mă îndoiam că Dumnezeu era real - că exista cu adevărat. El nu mă ajutase.

Cam în acea vreme rugăciunile mamei mele au ajuns înaintea tronului lui Dumnezeu! El m-a „dezbrăcat" de

toate. Viaţa mea era ţăndări! Eram disperat. în viaţa mea a intrat dr. Solomon - luaţi seama, un doctor în educaţie! Ce puteam eu, medic şi director al unui spital de psihiatrie, să învăţ de la el? Urma să aflu că Dumnezeu lucrează în chip misterios. După ce l-am ascultat pe acest doctor Solomon, a trebuit să admit: „Tu ai *un* răspuns; eu nu am nici unul."

Au trecut cam patru luni de stare jalnică, încercări de a mă ajuta pe mine însumi etc. până când am fost gata să discut mai departe. Atunci ne-am întâlnit în Denver. Am văzut vieţi radical schimbate în timp ce am participat la şedinţele de consiliere, fără a lua parte activ la ele. „Cum puteţi voi să faceţi aşa ceva? am întrebat. Vă plătesc dacă mă învăţaţi şi pe mine această metodă."

„Trebuie să vii la Cruce!"

Era singurul răspuns pe care-1 auzeam mereu, până când mi-a venit să urlu!

Dumnezeu lucra în mine. Am urlat. Am lovit cu piciorul. Am negociat. Am promis. Am plâns. Dumnezeu *nu* m-a ascultat! în final puterea de convingere a Duhului Sfânt m-a adus la „capăt". L-am lăsat să mă dezbrace şi să-mi ia tot ce-mi construisem ca apărare. Am început să mă ridic.

Viaţa nouă în Cristos a devenit posesiunea mea, viaţa mea, prin Cruce - nu doar iertare, ci o viata nouă!
Mi-am schimbat întregul mod de abordare a oamenilor. înainte practicam psihiatria, acum îl vestesc pe Cristos. Şi eu văd vieţi radical schimbate. Mai târziu, Domnul mi-a dat ocazia ca timp de unsprezece ani să pot merge în Europa şi să le spun ^.i **altora** adevărurile pe care Dumnezeu mă învăţase pe mine. între călătoriile peste ocean, biroul meu particular de consiliere şi-a continuat din plin activitatea. Mulţi dintre cei care veneau pentru consiliere erau oameni care îi „văzuseră pe toţi prietenii lui Iov" şi nimic nu se îmbunătăţise în viaţa lor, ci dimpotrivă. Asigurarea medicală nu le mai folosea la nimic. Astfel de situaţii extreme au dus adesea la

binecuvântarea unei vieţi schimbate, a unei familii restaurate şi a unei păci lăuntrice nemaicunoscute până atunci de acei oameni. Schimbarea a fost şi este mai mult decât o „reînnoire"; pentru mine ea a fost şi este o „viaţă nouă". Dumnezeu este vrednic de toată lauda mea!
Paul Kaschel
Grand Rapids, Michigan
Am fost „salvat", cum s-ar zice, când am avut cinci ani. Am răspuns corect la toate întrebările pastorului unei mari biserici denominaţionale şi m-am rugat cu voce tare rugăciunea păcătosului. Insă nu ştiam nimic despre lucrurile spirituale.
La douăzeci şi cinci de ani, cu o soţie şi trei copii, consumul meu zilnic de alcool depăşea măsura. Atunci m-am încrezut în Domnul Isus în calitate de Domn, Mântuitor şi Viaţă a mea. Experienţa convertirii mele a implicat o înţelegere conştientă a faptului că eul meu era oarecum dat la o parte şi că Domnul Isus a devenit însăşi Viaţa mea. Aceasta a fost prima mea experienţă cu Crucea lui Cristos şi identificarea cu Isus ca Viaţă. în acel moment din viaţa mea am simţit că Dumnezeu mă cheamă în lucrarea de slujire. Dar, din cauza fricii de eşec şi a lipsei de credinţă, nu am dat ascultare acelei chemări.
Nimeni din biserică nu putea explica ce se întâmplase, în afară de o experienţă dramatică de mântuire. Era evident că Isus îşi trăia viaţa prin mine. Aceasta i-a făcut pe liderii bisericii să mă încarce cu responsabilităţi ce depăşeau maturitatea mea spirituală. îmi însuşisem filozofia denominaţiei că trebuia într-un fel sau altul să păstrez în mine Duhul Sfânt şi să încep într-adevăr să lucrez pentru Dumnezeu.
Astfel a început regresul meu tragic într-o viaţă trăită după îndemnurile cărnii.
După doisprezece ani de adevărat iad, Crucea a început să devină din nou o realitate în viaţa mea.

„Nu eu, ci Cristos" era din nou strigătul inimii mele. De data aceasta, prin scrierile dr. Solomon şi ale altora, am înţeles mai bine cum trebuia trăită viaţa prin credinţă.
înarmat doar cu o diplomă de asociat în acea vreme, eu şi soţia mea am răspuns chemării lui Dumnezeu în viaţa noastră de a începe un centru creştin de consiliere. După o pregătire în Denver, Colorado, cu dr. Solomon, ne-am întors în Texas şi am început să-i consiliem pe creştini, aplicând adevărul vieţii schimbate cu o alta în fiecare situaţie. Rezultatele au fost absolut miraculoase. Văd în mod obişnuit rezolvate cu succes probleme ca infidelitatea maritală, divorţul, molestarea copiilor (implicând atât victima, cât şi pe cel care a abuzat de copil), dependenţa de droguri şi alcool, depresia cu tendinţe de sinucidere, mania, conflictul părinte-copil şi stăpânirea demonică.
Adevărul din Galateni 2:20, „Nu eu, ci Cristos", transformă zilnic vieţi. Cartea *îndrumător spre fericire* îi este dată fiecărui client după prima şedinţă de consiliere.
Isus Cristos a promis că Duhul Sfânt cel veşnic al lui Dumnezeu va fi sfătuitorul nostru dacă acceptăm să murim, să fim îngropaţi, să înviem şi să trăim cu El.
El nu poate minţi.
J. Maxwell
Tyler, Texas

La 1 ianuarie 1993 am intrat în camera de studiu ca să am „timpul meu *special* de părtăşie" cu Domnul în prima zi a noului an. Spun „timpul meu ***special*** de părtăşie" pentru că deşi am obiceiul ca **întotdeauna** să petrec prima parte a zilei cu El, de Anul Nou dedic mai mult timp şi mai multă atenţie acestei zile de „noi începuturi". De asemenea, cu aceste ocazii scriu în jurnalul meu de rugăciune, ca să pot privi în urmă şi să văd cum a lucrat Dumnezeu în viaţa mea şi a familiei mele. în acel moment al carierei mele de geofizician la o companie

petrolieră, lucrurile erau foarte nesigure, aşa cum se întâmplă adesea în această ramură de afaceri. Am simţit că Dumnezeu îmi vorbea cu privire la acest lucru. în jurnalul meu am scris: „Doamne... mi-ai atras atenţia asupra textului din Efeseni 5:15: «Fiţi deci foarte atenţi cum trăiţi - nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, folosind cât mai bine fiecare ocazie, pentru că zilele sunt rele»" (NIV). Sublimasem „folosind cât mai bine fiecare ocazie", ştiind că Dumnezeu urma să ne dea o ocazie în 1993. De asemenea, am scris în jurnal trei rugăciuni de „hotărâre", rugându-L: (1) să mă elibereze de legăturile fricii, (2) să mă elibereze de o atitudine critică ca să pot fi un încurajator şi (3) să mă elibereze de „iubirea de bani". La patruzeci şi trei de ani venise vremea ca Dumnezeu să facă schimbări majore şi să aducă vindecare în viaţa mea. El nu şi-a pierdut timpul. în decurs de şase săptămâni de la aceste rugăciuni, am fost concediat din slujba unde lucrasem timp de doisprezece ani - prima concediere în cei douăzeci de ani de muncă. Pentru oricine a fi concediat este o situaţie extrem de dificilă, dar pentru un om stăpânit de o teamă puternică a fost de-a dreptul devastator. Am fost concediat într-o zi de luni şi în următoarea zi de vineri nişte prieteni ne-au împrumutat cabana lor de pe malul unui lac, unde să putem petrece un timp intens în aflarea voii Domnului. Denise şi cu mine ne-am luat doar câteva haine şi Bibliile şi timp de douăzeci şi patru de ore n-am făcut nimic altceva decât am citit Cuvântul, ne-am rugat, am discutat şi am dormit. A fost cel mai concentrat timp de rugăciune pe care l-am avut vreodată. Dumnezeu ne-a reamintit istorisirea relatată în 2 împăraţi 4:1-7 despre femeia văduvă şi vasele cu untdelemn. Unul dintre adevărurile pe care El ni 1-a arătat a fost că noi trebuie să fim „vase goale", pentru ca El să ne poată umple cu untdelemnul Său, Duhul Sfânt. După câteva zile discutam cu un prieten pastor despre situaţia mea şi despre faptul că nu eram sigur dacă

trebuia să rămân în ramura petrolieră sau dacă Dumnezeu dorea să-mi schimb cariera. Ani de zile fusesem consilier laic la biserica noastră, Biserica Baptistă nr. 2, şi căutam călăuzirea lui Dumnezeu în privinţa îndreptării mele spre o carieră de consiliere. Acest prieten al meu participase la un seminar pe tema Vieţii schimbate cu o alta şi mi-a sugerat să particip şi eu la unul, ce urma să aibă loc peste o săptămână. M-am înscris şi am participat la seminarul ce a durat patru zile. Am urmărit cu atenţie prelegerile, dar până la sfârşit nu am reuşit să văd cu-adevărat „întregul tablou". Se presupunea că am citit *îndrumător spre fericire* înainte de conferinţă, dar eu nu reuşisem s-o fac. Conferinţa s-a terminat într-o sâmbătă la prânz şi în următoarea zi de luni a trebuit să fac o călătorie de lucru în calitate de consultant timp de o zi în folosul unui prieten creştin. în avion am început să citesc cartea şi cu cât citeam mai mult cu atât imaginea îmi devenea mai clară. Realitatea şi adevărul nevoii de „a merge la cruce" începea să mă pătrundă cu adevărat.
în final, sentimentul a devenit atât de intens încât a trebui să închid cartea şi să o pun sub scaun! Ştiam că Dumnezeu îmi spunea ceva foarte profund şi important, iar eu nu voiam să ajung la acel moment, mai ales într-un avion plin cu oameni. Era ceva de care trebuia să mă apropii singur. în acea seară, în camera de motel, am scos din nou, cu teamă, cartea şi am terminat-o de citit, ea confirmându-mi unde mă ducea Dumnezeu. în 11 martie 1993, m-am pus pe genunchi şi m-am rugat rugăciunea „creştinului dominat de eu". Nu **mult** după aceea m-am simţit ca omul dus pe culoarul spitalului spre sala de operaţie unde urmează să i se salveze viaţa, dar care se teme de „preţul" durerii şi al suferinţei prin care trebuie să treacă. A fost un moment într-adevăr deosebit pe

care mi-1 voi aminti întotdeauna - iar de atunci viaţa mea nu mai este aceeaşi.
David Glenn

Houston, Texas
In timp ce am fost student la seminar, am păstorit o biserică ce a crescut ca număr şi slujbe în biserică în timpul celor doi ani în care am lucrat acolo. Cel care răspundea de activitatea muzicală în biserică, bine intenţionat, mi-a prilejuit o revelaţie uimitoare în ultima mea duminică petrecută acolo. El a spus: „Vom dedica această cântare, «Ce mare eşti», pastorului Larry Renetzky." Atunci Duhul Domnului m-a mustrat cu-adevărat şi m-a convins de păcat. Iată mă gândeam, Isus este înălţat şi Tatăl este glorificat, dar eu m-am nimerit în cale şi primesc toată cinstea.
Timp de doisprezecece ani am căutat un răspuns. în cele din urmă, Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele. Cuvintele Lui „Căutaţi şi veţi găsi" (Matei *7:7*,18) au prins viaţă pentru mine. Prin anul 1974, un frate scump în Cristos m-a ajutat să-1 cunosc pe dr. Solomon prin cartea sa *îndrumător spre fericire*, iar în 1976 l-am cunoscut personal. Afirmaţia „Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8:32) mi-a fost revelată în contextul versetului din Galateni 2:20 şi viaţa schimbată cu o alta a devenit o realitate pentru mine. Am fost un om bun, sincer şi dedicat în lucrarea creştină, dar nu am fost un pastor şi un consilier creştin cristocentric până când adevărurile din cartea dr. Solomon nu m-au eliberat de viaţa mea egocentrică.
Astăzi sărbătoresc a douăzeci şi cincea aniversare a acestei revelaţii a vieţii cristocentrice şi îl laud pe Dumnezeu şi-I mulţumesc pentru prietenul şi fratele meu în Cristos, dr. Charles Solomon, şi pentru cartea lui *îndrumător spre fericire.* Cărţile lui şi seminarul Viaţa schimbată cu o alta mi-au transformat cu-adevărat viaţa, încep fiecare zi dându-mi eul să fie răstignit din nou împreună cu Isus şi mă rog să trăiesc mai mult prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care mă iubeşte şi S-a dat pe Sine pentru mine. Am văzut sute de persoane, cupluri

şi familii transformate prin această viaţa schimbată cu o alta. Cu adevărat, viaţa cristocentrică îi face pe cei pe care-i consiliez să fie alţi oameni.
Speranţa şi rugăciunea mea sunt ca în timp ce citeşti această carte să-ţi schimbi viaţa ta cu viaţa lui Isus şi să trăieşti pentru gloria şi lauda lui Dumnezeu-Tatăl prin Isus Cristos. Poţi trăi schimbarea pe care Isus o poate aduce în tine, în căsnicia ta şi în familia ta, când Cristos este centrul vieţii tale.
Larry Renetzky
Amarillo, Texas
Un pedofil a fost arestat şi supus unui tratament psihiatric pentru molestarea tinerelor fete. El era, de asemenea, un obsedat sexual care întreţinea relaţii sexuale excesive cu soţia lui. Când a venit pentru consiliere el nu era creştin şi nu intenţiona să discute despre probleme spirituale. Dar el L-a primit pe Domnul Isus Cristos în inima lui la prima şedinţă de consiliere şi după aceea a înţeles moartea şi învierea lui împreună cu Cristos.
După trei săptămâni, la cea de-a patra şedinţă de consiliere, consilierul l-a întrebat:
- Care sunt acum pornirile tale cu privire la tinerele fete?
- Nu mai există, a răspuns el.
- Ce altceva s-a mai schimbat în viaţa ta?
- Acum nu mai văd femeile ca pe un obiect de sex. Cu o noapte înainte *soţia lui* a fost cea care l-a trezit *pe*
el pentru a întreţine o relaţie fizică, iar nevoia lui exagerată dispăruse.
După un an fratele lui ne-a sunat şi ne-a întrebat ce am făcut cu fratele lui. Noi i-am răspuns că Duhul Sfânt - nu consilierul - era Cel care făcuse ceva. El ne-a mărturisit că a reuşit să discute cu fratele lui pentru prima dată după mai mult de treizeci de ani.

Un om căsătorit, având şi copii, trăia şi în păcatul homosexualităţii. Când un tânăr 1-a ameninţat că

îl va reclama, acest om a căutat ajutor, participând la conferinţa pe tema Vieţii schimbate cu o alta. încă din prima zi a găsit biruinţă şi a fost eliberat de păcatul homosexualităţii. Cam după un an, el şi-a adus soţia la o altă conferinţă unde a fost intervievat înaintea grupului. Când a relatat detaliile noii sale vieţi, soţia lui a confirmat faptul că pentru prima dată ea avea cu adevărat un soţ.

Un om care suferise de depresie timp de opt ani era sub tratament medical pentru tratarea depresiei clinice şi a durerilor de cap. El era, de fapt, dependent de medicaţia antalgică. Psihiatrul său plănuia să aplice o terapie electroconvulsivă (ECT) dacă starea pacientului său nu se îmbunătăţea în interval de două săptămâni. La sfârşitul celei de-a doua şedinţe de consiliere spirituală în două zile succesive, acest om şi-a predat cu totul viaţa Domnului Isus Cristos şi prin credinţă i-a însuşit moartea şi învierea împreună cu Cristos. Când s-a întors în ziua următoare, pentru prima dată în opt ani, el nu mai era stăpânit de nici o depresie. La aproape zece ani de atunci, el încă nu a suferit nici o depresie semnificativă.

O pacientă care suferea de o boală mintală cronică fusese tratată de psihologi şi psihiatri timp de douăzeci de ani, atât ambulatoriu cât şi în spitale de psihiatrie, unele internări durând până la şapte luni şi incluzând terapie ECT şi terapie prin şocuri cu insulina. Soţul ei ne-a relatat că au cheltuit peste 50.000 de dolari (înainte de 1970) doar pe medicamente, fără a mai menţiona medicii şi spitalizările. La vârsta de şaisprezece ani, această femeie a găsit trupul tatălui ei care se sinucise. Ea a avut prima depresie la vârsta de optsprezece ani şi o alta la treizeci de ani, când a început să urmeze diferite metode de terapie. Consilierul spiritual o întâlnise de trei ori în anul

precedent, după care ea a renunţat la şedinţele de consiliere. După un an ea a vorbit la telefon cu consilierul ei, şi el a confruntat-o foarte direct cu pretenţiile lui Cristos asupra vieţii ei. în acea vreme femeia era aproape numai „piele şi os", luând opt tranchilizante pe zi şi somnifere puternice pentru a putea dormi noaptea. Atunci Duhul Sfânt a eliberat-o.

Ea a izbucnit în lacrimi şi a găsit victoria în Cristos chiar în acea zi. După o lună, sub supraveghere medicală ea a ieşit de sub tratamentul cu tranchilizante şi somnifere; în trei luni ea a reuşit să se îngraşe aproape opt kilograme. Când oftalmologul ei a examinat-o, el a rămas uimit. Era pentru prima dată de când o trata el, că ea nu avea hipertensiune intraoculară.

Deşi era creştină şi urmase diferite tipuri de terapii, inclusiv de recuperare, nu îşi rezolvase conflictul intern ce dura de-o viaţă. Trecuse prin multe avorturi, fusese căsătorită de mai multe ori şi făcea accese de furie. Ea şi soţul ei se temeau ca nu cumva să-i facă vreun rău copilului lor. De asemenea, ea fusese alcoolică şi dependentă de droguri, dar nu le mai folosise de câţiva ani.

Când a venit la noi pentru consiliere spirituală, la sfârşitul primei şedinţe, ea a spus în mod spontan: „Hai să o terminăm cu mine!", la care consilierul a replicat: „Bine, haide!" Ea a îngenuncheat şi şi-a predat viaţa în mâna Domnului Isus şi a pretins prin credinţă moartea şi învierea ei împreună cu Cristos. Când s-a ridicat de pe genunchi s-a simţit liberă şi victorioasă în Cristos. Soţul ei ne-a spus că ea era o „altă" soţie şi că după opt ani ea încă trăia o viaţă de biruinţă.

Inima acestui creştin bătea în mod regulat cu 100 de bătăi pe minut şi când intra în panică numărul lor se ridica la 150. într-o seară, după patru sau cinci şedinţe de consiliere spirituală, el stătea întins pe pat, când deodată frecvenţa pulsului său a scăzut la 70. Credea că va muri!

A chemat-o pe soţia lui şi a rugat-o să-1 ducă la spital. Dar ea i-a spus: „Ce-ai să-i spui doctorului? Te va trimite la un spital de boli mintale." Pe măsură ce Duhul Sfânt S-a ocupat de el în plină criză, au dispărut concomitent alte câteva simptome din cele pe care le avea.

Un întreg grup de medici au rămas în impas cu privire la modul în care să trateze bolile fizice ale unei doamne. Ea era atât de slăbită la sfârşitul fiecărei zile, încât era convinsă că va muri. Ea a citit cartea *The Ins and Out of Rejection* şi mult din ceea ce reprimase în sinea ei a început să iasă la suprafaţă. Atât ea, cât şi soţul ei au crezut că-şi va pierde mintea şi atunci şi-a făcut o programare telefonică pentru consiliere. Consilierul i-a explicat cum se putea elibera prin Cruce şi ea s-a hotărât

să-L lase pe Duhul Sfânt să intre în viaţa ei.
într-o zi, când era singură, Duhul Sfânt i-a adus aminte de un eveniment dureros din trecutul ei pe care ea îl reprimase. Odată ce a putut să prelucreze acel eveniment şi să-i ierte pe cei implicaţi, ea a fost eliberată de efectele acelui eveniment şi a început să se simtă mai bine din punct de vedere fizic.
După ce Duhul Sfânt i-a adus în minte alte asemenea evenimente, El i-a amintit de cel mai grav din viaţa ei. Odată ce a reuşit să se confrunte cu el, a fost eliberată, iar simptomele fizice au dispărut. Se părea că Duhul Sfânt îi amintea sistematic de evenimente reprimate din trecutul ei, astfel încât ea putea să le prelucreze şi să-I îngăduie să o elibereze de ele. După câţiva ani, sora ei mai mare a vizitat-o şi a confirmat toate evenimentele pe care Duhul Sfânt i le revelase.
Problemele emoţionale ale unei misionare avuseseră un impact negativ asupra lucrării ei şi a soţului ei. Cei doi au părăsit câmpul de misiune după aproape douăzeci de ani şi ea ne-a solicitat ajutorul.

în elucidarea istoriei vieţii ei, consilierul spiritual a descoperit că de copil ea crescuse auzindu-1 pe tatăl ei spunându-i mereu că nu îşi merita nici pâinea pe care o mânca, prin urmare, desigur, aşa se şi simţea. Consilierul i-a spus: „Tatăl tău pământesc spune că nu meriţi nici măcar pâinea pe care o mănânci; Tatăl tău ceresc spune că îl meriţi pe Fiul Lui. Care dintre ele va fi baza identităţii tale de acum înainte - pâinea sau Fiul?"
Ea înţelesese din punct de vedere intelectual identificarea ei cu Cristos; acum Duhul Sfânt a făcut din acea identificare o experienţă reală. Ea şi-a „pierdut" viaţa bazată pe pâine şi şi-a găsit noua ei viaţă bazată pe faptul că se afla în Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a transformat viaţa şi cuplul misionar s-a reîntors pe câmpul de misiune pentru a duce la bun sfârşit lucrarea începută.
Avea în jur de douăzeci de ani şi suferea de anorexie, cântărind doar aproximativ treizeci de kilograme când a venit la noi pentru consiliere. A găsit biruinţa încă din prima şedinţă de consiliere şi până la a treia şedinţă de consiliere s-a îngrăşat cinci kilograme. Când consilierul a întrebat-o ce face când se confruntă într-o situaţie cu iubitul ei care a împins-o spre anorexie, răspunsul ei a fost: „Privesc în sus, îl laud pe Domnul meu pentru situaţiile negative şi mă odihnesc în El." Cam după un an, consilierul a participat la nunta ei.
O femeie plănuise să-şi ia viaţa înghiţind mai întâi o cantitate mare de pastile şi apoi aruncându-se de pe o stâncă. Dacă nu o va omorî căzătura, o vor omorî cu siguranţă pastilele!
însă ea s-a hotărât să citească din *The Ins and Out of Rejection* înainte de a-şi pune în practică planul. A citit afirmaţia că sinuciderea este rezumatul egocentrismului şi acest lucru nu se potrivea deloc cu raţiunea ei de a-şi

lua viaţa. Ea a coborât de pe munte şi a participat la o şedinţă de consiliere. Şi-a „pierdut" viaţa la Cruce şi a hotărât să rezolve problemele care au adus-o în pragul sinuciderii. A vrut să scape de ea însăşi, şi a scăpat - în modul în care trebuia.
Următoarea scrisoare vine din partea cuiva internat într-un spital pensiune din Florida.
Mă simt obligat să vă scriu ca să vă aduc la cunoştinţă cât de mult m-au „eliberat" de lupta sinelui meu cartea dumneavoastră *Handbook to Happiness and You* şi adevărurile cuprinse în ea. M-am „luptat" cu carnea în loc să mă „odihnesc în Cristos". *Văd* cu adevărat că este absolut imposibil să trăieşti o viaţă creştină biruitoare într-un alt mod. Am fost născut din nou în aprilie 1992, dar n-am cunoscut sau nu mi s-a arătat „Crucea" şi lucrarea săvârşită deja acolo. Am făcut o „cursă pe rotile pe deal în jos", ca să nu spun mai mult, dar acum ştiu că această luptă a fost câştigată deja de Cristos. Am fost fericit că fratele Lee Lefebre, de la „Exchange Life Ministries", mi-a trimis un exemplar al minunatei cărţi spirituale scrisă de dumneavoastră. Acum mă bucur eu însumi de o viaţă schimbată.
Perry K. Martin

Milton, Florida

„TUNELUL" LUI DUMNEZEU: MĂRTURIA ÎN VERSURI A LUI CHARLES SOLOMON

EGIPTUL

Când pornim în călătoria vieţii
încărcaţi cu poveri şi cu griji,
Curând ne e silă de frământări şi de luptă
Şi încercăm să ne eliberăm din capcanele ei.
în zadar căutăm bucuria ce rămâne
Printre plăcerile şi fleacurile acestui pământ,
Doar ca să găsim că cea care ne cheamă şi ne ademeneşte
Este goală şi lipsită de valoare reală.
înaintăm până când inima obosită strigă
Ca durerea nepotolită să înceteze,
Ca Cineva să ne şteargă lacrimile din ochi (Apoc. 7:17)
Şi să ne copleşească fiinţa cu pace (Ioan 16:33).
După o vreme vedem că Cel care-a murit A cunoscut tristeţea şi durerea (Îs. 53:3-4)
Şi atunci venim, mărturisindu-ne păcatul şi mândria (Rom. 10:9-10,13) Şi venind, cunoaştem eliberarea (Ioan 5:24; 8:32).

PUSTIUL

în noul Prieten găsit se află tot harul
Ce umple toate nevoile noastre (2 Cor. 9:8);
Promisiunea este făcută celui care rămâne în Isus (Ioan 15:5-7),
Celui care eliberat a fost de Sine.

Dar Şinele e un monstru, duşman neînfricat,
Care insistă să ne conducă viaţa (Rom. 7:18-19),
Aşa că în loc de pacea pe care vrem bucuroşi s-o cunoaştem
întâlnim o altfel de luptă.
In iureşul luptei, când norii sunt negri
Şi inima ni se frânge de durere (Rom. 7:24),
Aproape că renunţăm; gata să ne oprim; când deodată -
O promisiune: „îi voi duce pe orbi..." (îs. 42:16).
Avem multe îndoieli când El ne conduce
Pe-o cale pe care noi n-am alege-o,
Dar agăţându-ne de El, noi nu putem greşi,
Căci trebuie să ne pierdem viaţa ca s-o câştigăm (Luca 9:23-24).
Ca într-un tunel întunecos,
Noi tânjim după lumină pe drum;
în zidul disperării căutăm o spărtură
Ca să putem umbla prin vedere - nu prin credinţă (2 Cor. 5:7).
Disciplinarea Duhului, ce pătrunde adânc şi departe,
Neagă confortul pe care noi îl pretindem,
Dar când ne găsim locul în Cel Răstignit (Gal. 2:20),
Găsim pacea care întrece orice pricepere (Filip. 4:7).

CANAANUL

Acum, ca şi înainte, începe o nouă bătălie
Pentru care nu suntem bine pregătiţi,
Când Satan îşi aruncă săgeţile otrăvitoare (Efes. 6:16)
Pentru a ne aduce din nou la disperare.
Când îşi începe atacul sălbatic (1 Pet. 5:8-9)
Pentru a câştiga din nou terenul pierdut,
Suntem tentaţi să renunţăm şi să întoarcem spatele
Războiului şi preţului său ultim (Efes. 6:12).

în crâncena bătălie, lipsiţi de putere,
Ne dăm seama că totul e pierdut
Şi păşim înapoi la locul lăsat (1 Cor. 2:14),
Care ne duce întotdeauna la Cruce (2 Cor. 4:11).
Când carnea noastră muritoare arată unirea cu El,
Viaţa lui Isus se va vedea în noi
Şi lucrurile acestei lumi vor păli
Când intrăm în odihna Lui (Evr. 4:3).
De-ţi pare drumul fără speranţă şi plin de teamă Dumnezeu te călăuzeşte-n iubire, prieten drag
Oricât de întunecos ţi se pare tunelul, îmbărbătează-te, la celălalt capăt este Lumină.
C. R. SOLOMON

NOUĂ

Consilierea la sfârşit de secol

în comparaţie cu începutul anilor '70 nu există o diferenţă substanţială în modul în care evanghelicii abordează astăzi consilierea. Metodele creştine de consiliere au proliferat având în fruntea mişcării oameni bine pregătiţi şi dedicaţi. Există multe cărţi şi seminarii, dar numitorul comun al celor care au câştigat supremaţia în dezvoltarea metodelor de consiliere şi al celor care au scris despre ele constă în faptul că învăţătura lor omite mesajul crucii lui Cristos. (Dacă aţi citit capitolele anterioare, veţi înţelege că prin „cruce" vreau să spun experienţa morţii şi a învierii credinciosului împreună cu Cristos, aşa cum este ea descrisă în Romani 6 şi peste tot în Noul Testament.)
Ceea ce nu înseamnă că acei consilieri creştini care nu pun accentul pe acest adevăr nu au binecuvântarea lui Dumnezeu peste lucrarea lor. însă mă rog ca Dumnezeu să-i încurajeze pe cei care deţin poziţii de conducere în domeniul consilierii să poată face ultimul pas, acela de a-i învăţa pe oameni despre Cruce.
Mesajul Crucii, cu accentul pe moartea faţă de puterea păcatului, nu este un mesaj popular astăzi; totuşi, cred că experienţa Crucii este singura cale biblică spre biruinţă, deoarece numai Crucea lui Cristos cu tot ce înseamnă ea poate să rezolve problema cărnii în viaţa credinciosului. Orice altă metodă ce nu include această experienţă a Crucii are ca rezultat întărirea cărnii, a eului, ceea ce este un puternic obstacol în creşterea spirituală sănătoasă.

După ce am spus aceste lucruri, este evident pentru cititori că spirituoterapia are mai multe în comun cu *lucrarea de slujire spirituală* caracterizată de învăţătura Crucii decât cu domeniul psihologiei şi al consilierii creştine. Deşi mesajul nu este nou, prezentarea lui ca metodă sistematică de consiliere este nouă. De-a lungul secolelor, învăţăturile unor credincioşi ca Madame Guyon, Hudson Taylor, Jessie Penn-Lewis, Hannah Whitall Smith, George Mueller, Andrew Murray, Watchman Nee şi a multor altora au urmat aceeaşi linie de gândire.
Aşa cum se poate bănui, de-a lungul anilor oamenii au înţeles greşit şi au reprezentat greşit metoda mea de abordare a consilierii şi poziţia mea teologică, fără să recurg la nume, aş dori să corectez unele dintre impresiile pe care poate vi le-aţi făcut dacă aţi citit mai mult în acest domeniu sau dacă aţi participat la multe seminarii. Un scriitor proeminent a scris că eu susţin anihilarea personalităţii şi mi s-a spus că acelaşi autor a ridicat în sus una dintre cărţile mele şi a declarat: „Aceasta este o carte foarte periculoasă!"
Unii au tras concluzia greşită şi au afirmat că eu susţin perfecţiunea lipsită de păcat. Un alt scriitor a afirmat în public şi în scris că eu susţin, sau că nu neg, faptul că credinciosul ispăşeşte pentru propriul său păcat. (După ce a fost confruntat asupra celor afirmate, el şi-a „îndulcit" concluziile într-o ediţie ulterioară a aceleiaşi cărţi.)
Un alt scriitor susţine în mod greşit că eu sunt de părere că respingerea este motivul pentru care noi

trebuie să mergem la Cruce. Alţii au făcut presupuneri eronate cu privire la ce facem sau nu reuşim să facem în consiliere şi le-au prezentat ca fapte, fără să le discute vreodată cu mine sau cu vreun reprezentant al GFI. (O parte dintre acestea sunt de înţeles, fiindcă eu nu am scris despre acele aspecte ce sunt comune oricărei consilieri bune, ci m-am concentrat mai degrabă asupra aspectelor unice ale consilierii noastre.)
Din cauza unei înţelegeri greşite a teologiei „vieţii schimbate cu o alta", unii au spus că noi susţinem sau încurajăm **pasivitatea.** Unii ne-au relatat alte afirmaţii făcute în diferite

întâlniri publice, dar eu cred că am răspuns la cele care ar putea slăbi încrederea celor neinformaţi cu privire la metoda mea de consiliere. Din acest motiv am ţinut să menţionez toate aceste declaraţii, mai degrabă decât să încerc apărarea lucrării Domnului. Aproape treizeci de ani de slujire spirituală şi mâna binecuvântată a lui Dumnezeu văzută în nenumărate vieţi atât în această ţară, cât şi în altele atestă validitatea acestei metode.
Deşi nu toţi creştinii din domeniul psihologiei ar opta pentru vreun gen de psihoterapie, cu siguranţă că majoritatea o fac, în pofida slabelor rezultate ale unui astfel de tratament. In mod tipic, multe dintre simptomele problematice la nivelul minţii şi al sentimentelor sunt diagnosticate greşit ca „boli mintale" şi cei care sunt afectaţi de acestea încep să-i consulte pe psihologi şi psihiatri într-o încercare zadarnică de a-şi rezolva problemele, fie fără Dumnezeu, fie ca pe o „completare" la credinţa lor creştină. Deoarece „toată lumea face aceasta", îngrijirea sănătăţii mintale a devenit tot atât de acceptată ca şi maternitatea, deşi este mult mai puţin înţeleasă.
Cum problema îngrijirii sănătăţii mintale devine o enigmă pe care o recunoaşte toată lumea şi mulţi vorbesc despre ea, există o activitate frenetică în acest sens - se cheltuiesc sume uriaşe de bani, dar cu slabe rezultate permanente. Un tânăr pe care l-am consiliat fusese într-o instituţie de îngrijire **a** sănătăţii mintale timp de doi ani, pe lângă un alt tratament **pe care-1** urma. Compania de asigurări a tatălui său **plătise** 250.000 de dolari declaraţi pentru servicii medicale, dar în viaţa tânărului nu se prea putea vedea o schimbare de durată. Un consilier GFI s-a întâlnit cu el timp de trei zile şi Duhul Sfânt a făcut o lucrare majoră în viaţa lui. Tânărul a spus **că** după prima şedinţă a ştiut mai multe despre sine şi despre cauza problemelor sale, decât după tot tratamentul său anterior.
Sindromul „uşii rotative" sau al recidivei este o realitate în eforturile de menţinere a sănătăţii mintale, astfel că profesioniştii în boli mintale trebuie să se ocupe permanent de el. Deşi ei folosesc multe tipuri de psihoterapie, există puţine probe statistice care să sprijine validitatea psihoterapiei ca

modalitate de tratament. în „Ineficienta proceselor terapeutice la adulţi", un articol din *Sources of Gain in Counseling and Psychotherapy,* Hans J. Eynsenck scrie:
In general, din aceste date putem trage anumite concluzii. Ele nu reuşesc să dovedească faptul că psihoterapia, freudiană sau de alt gen, facilitează recuperarea pacienţilor bolnavi de nevroze. Ele arată că, în mare, două treimi dintr-un grup de pacienţi care suferă de nevroze vor fi recuperaţi sau situaţia lor se va îmbunătăţi într-o anumită măsură în aproximativ doi ani de la declanşarea bolii, indiferent dacă sunt trataţi cu ajutorul psihoterapiei sau nu.
In pofida covârşitoarelor dovezi contrare şi a îndoielii exprimată deschis în rândul psihoterapeuţilor cu privire la eficacitatea muncii lor, birourile lor sunt pline de oameni care caută „pâine", dar cărora, după părerea mea, li se dau „pietre".
Nu este ceva obişnuit, după cum mi-am dat seama de-a lungul anilor, să provoci psihiatria şi psihoterapia tradiţională cu ideea că în loc să fie o anexă, un complement sau un supliment, transformarea spirituală este singura soluţie ce aduce o schimbare permanentă. Este o ironie faptul că unii pastori sunt chiar mai puţin receptivi decât psihoterapeuţii în luarea în considerare a unei astfel de pretenţii.
Personal, nu cred că este o coincidenţă faptul că Freud şi Lenin au fost contemporani, de vreme ce

amândoi au fost călăuziţi de dumnezeul acestei lumi, de Satan. Opera lui Lenin a asigurat temelia pentru revoluţiile politice, economice şi sociale la care am fost martori în acest secol. Opera lui Freud a completat alianţa nelegiuită prin crearea unei metode contrafăcute de tratare a problemelor sufleteşti, o abordare ce cred că a jucat un rol major în subminarea moralităţii a milioane de oameni din întreaga lume.
Puţini au făcut legătura dintre afirmaţiile lui Freud cu privire la poziţia centrală a sexualităţii şi cele despre „sexul liber" din anii '60, 70 şi cele despre „sexul sigur" din anii '80 şi '90. Şi mai puţini au înţeles că influenţa sa atee şi acceptarea

comună a metodelor umaniste ale psihologiei au subminat însăşi structura spirituală a ţării noastre, ca să nu mai spunem nimic despre bisericile noastre. Freud este părintele recunoscut al psihologiei moderne şi liberalismul a intrat în unele seminarii teologice pe „aripile" psihologiei. Multe seminarii şi-au menţinut o poziţie teologică profund ortodoxă, şi totuşi, orele de psihologie vehiculează idei despre alcătuirea imaterială a omului ce sunt opuse celor predate în orele de teologie.
Eu cred că există mulţi psihoterapeuţi creştini care au o credinţă sănătoasă şi o bază doctrinară solidă. Ei fac multe lucruri pentru a alina suferinţa oamenilor care au tulburări emoţionale, redându-i pe mulţi unei vieţi mai depline. Dar uneori succesul aparent este înşelător. De multe ori greşim luând o bună adaptare psihică a unui creştin drept maturitate spirituală şi ameliorarea simptomelor este frecvent numită vindecare. Persoana poate fi activă în lucrarea creştină şi chiar în lucrarea de păstorire şi totuşi să nu fie stabilă şi sănătoasă din punct de vedere spiritual.
Psihoterapia ajută persoana să-şi împlinească propriile nevoi, să înveţe căi mai eficiente de gândire, simţire şi comportare şi să dezvolte mecanisme defensive mai adecvate. Ceea ce îi poate lipsi persoanei este adevărul pe care 1-a spus Cristos: „Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic" (Ioan 15:5). Când şinele (sau eul, cum îl defineşte Freud) devine mai puternic, are loc o creştere a mândriei şi o diminuare a umilinţei şi a dependenţei de **Dumnezeu.**
Psihoterapia are ca scop o persoană mai puternică, dar scopul lui Dumnezeu pentru noi pare să fie dependenţa de El. Pavel scrie: „Când sunt slab, atunci sunt tare" (2 Cor. 12:10). Atunci tot ceea ce ne învaţă să ne bazăm pe noi înşine vine în contradicţie cu Duhul Sfânt şi înlocuieşte lucrarea Lui în viaţa noastră.
Este una să ajuţi pe cineva să înţeleagă dinamica gândirii, a emoţiilor şi a comportamentului său, dar este cu totul altceva să foloseşti exclusiv principii psihologice pentru a obţine o schimbare psihologică şi comportamentală. Presupunerea de

bază este că dacă funcţionarea psihologică şi comportamentul sunt mai acceptabile, persoana se va simţi mai bine şi se va schimba. Cu alte cuvinte, a schimba gândirea şi comportamentul înseamnă a schimba persoana. într-o oarecare măsură acest lucru este adevărat, altfel terapeuţii n-ar mai avea clientelă. însă Dumnezeu lucrează pe baza unui alt principiu de schimbare - transformarea - adică transformarea persoanei ca astfel să se poată schimba comportamentul. Dumnezeu lucrează prin experienţa convertirii şi prin transformarea ce are loc atunci când noi intrăm în unire cu Cristos.
Spirituoterapia nu foloseşte termenul de *boală mintală*, deoarece prin definiţie s-ar sugera că problema este în mintea omului. Deşi există anomalii structurale sau organice, cum sunt tumorile cerebrale, anomaliile cerebrale sau deficienţele biochimice, din cauză că ele sunt mai degrabă organice decât funcţionale, în general noi nu le considerăm „boli mintale".
De exemplu, cercetări temeinice au arătat că în creierul pacienţilor cu depresii grave există un dezechilibru biochimic. Din acest motiv, la Grace Fellowship International încercăm să lucrăm împreună cu medici profesionişti când avem a face cu astfel de depresii. însă după câte ştiu eu, nimeni nu a demonstrat ce intervine mai întâi - depresia sau dezechilibrul biochimic. întrucât noi am văzut pacienţi ieşind din depresia clinică literalmente peste noapte, dezechilibrul biochimic -dacă a

existat în aceste cazuri - evident a dat întâietate lucrării Duhului Sfânt.

Unii care sunt foarte respectaţi în domeniul sănătăţii mintale resping de asemenea unele dintre noţiunile despre „bolile mintale". Printre aceştia se numără William Glasser, doctor în medicină, Thomas S. Szasz, doctor în medicină, precum şi dr. Garth Wood. în prefaţa cărţii sale, *The Myth of Mental Illness* (Harper & Row), Szasz scrie: „Chiar dacă boala mintală s-ar putea să fi fost un concept util în secolul al XlX-lea, astăzi ea este lipsită de valoare din punct de vedere ştiinţific şi dăunătoare din punct de vedere social."

I)r. Garth Wood acceptă existenţa bolii psihice, dar consideră

minciună o bună parte din gândirea, sentimentele şi comportamentul ce au fost în general acceptate ca domeniul psihoterapiei. Cartea sa *The Myth of Neurosis* (Harper and Row, 1986) începe astfel:

în această carte am căutat să dezvălui conspiraţia de a extinde nedefinit limitele bolii mintale. Mult prea multă vreme oamenii au fost făcuţi să creadă că persoana care suferă de un exces de probleme de viaţă are nevoie de un „expert" medical şi de intervenţia psihoterapeutului, lăsând astfel ca „pacientul" să se califice ca „bolnav" în detrimentul absolut al echilibrului său mintal şi deseori la costuri financiare considerabile. O astfel de concepţie este un nonsens periculos. Dacă nu suntem bolnavi, atunci suntem bine, chiar dacă s-ar putea să fim nefericiţi.

Deşi dr. Wood nu oferă răspunsuri spirituale la dilema pe care o prezintă, „terapia sa morală" este mai sănătoasă din punct de vedere uman decât o mare parte din ceea ce se vinde astăzi pe piaţă sub masca „bolii mintale". Pe coperta din spate a cărţii sale se află această afirmaţie:

Nevroza este un mit. Statutul ei imaginar ca „boală" stigmatizează milioane de oameni perfect normali a căror deficienţă majoră este abordarea inadecvată a problemelor şi aşteptările lor **nerealiste** cu privire la ce ar trebui să le aducă viaţa. Prin **încurajarea dezastruoasei** scuze că este o „boală", terapeuţii promovează iluzia că pacienţii nu sunt responsabili de situaţia dificilă în **care se** <iflă şi de aceea nu au putere ca să se **poată** ajut,) singuri.

Wood afirmă în continuare: „Din definiţia pe care eu o dau bolii psihice, nevroza poate fi exclusă. Ceea ce rămâne sunt indivizii care sunt responsabili de situaţia lor dificilă, care nu sunt nici sclavii mediului şi nici ai biochimiei creierului lor şi care prin urmare sunt liberi ca, primind sprijin adecvat, să se schimbe spre bine."

în cartea sa *Reality Therapy* (Harper and Row 1975),

dr. William Glasser respinge şi el noţiunea de „boală mintală". Principiul său de bază este că un comportament bizar este doar o încercare ineficientă de satisfacere a propriilor nevoi şi că o persoană trebuie să-şi împlinească nevoile prin intermediul unei alte persoane. El spune:

In viaţa noastră trebuie să avem tot timpul cel puţin o altă persoană care să se îngrijească de noi şi de care să ne îngrijim la rândul nostru. Dacă nu avem o astfel de persoană esenţială, nu ne vom putea împlini nevoile noastre fundamentale. O caracteristică esenţială la cealaltă persoană este ca ea însăşi să nu fie ruptă de realitate şi să-şi poată împlini propriile sale nevoi în lume.

Insă aici pare să existe o contradicţie. Cum poate cineva să găsească o persoană care este în stare să-şi împlinească propriile sale nevoi dacă fiecare trebuie să aibă o altă persoană ca să poată face aceasta?

Aceasta este şi premisa de bază a spirituoterapiei. Marea diferenţă este că Persoana care ne împlineşte nevoile este Domnul Isus Cristos - nu un terapeut uman. în cazul în care cartea lui Glasser ar fi citită cu această substituire semnificativă, ea s-ar apropia de metoda spirituoterapiei. în timp ce neagă faptul că aberaţiile mintale constituie o boală mintală, atât Glasser, cât şi Szasz susţin un tip de terapie umană.

Deşi natura problemei este în ultimă instanţă spirituală, manifestarea ei clară este prin simptome psihologice şi comportamentale. în cartea sa *The Crisis in Psychiatry and Religion* (D. Van Nostrand Co., 1961), dr. O. Hobart Mowrer ia o atitudine fermă în favoarea unei accentuări spirituale în împlinirea nevoilor celor care au suferinţe emoţionale şi mintale. El scrie: „Dacă în ultimul secol liderii religioşi ar fi fost puternic implicaţi în îngrijirea şi recuperarea persoanelor cu tulburări grave, în loc să le «recomande» sistematic să meargă la alte persoane, n-ar mai fi existat nici un Freud şi n-ar mai fi fost nevoie de nici un Tillich sau Fosdick care să încerce să-i dea legitimitate."

Chiar dacă simptomele sunt mintale şi emoţionale, şi

clasificarea unor astfel de simptome ne poate ajuta să comunicăm despre ele, a încerca terapia psihicului sau a minţii este o nebunie, deoarece aceasta este doar un tratament simptomatic. Unele simptome răspund în diferite grade la psihoterapie, deşi sursa problemei nu este decât rareori, sau niciodată, atinsă în acest proces. în spirituoterapie nu este de nici un folos să oferim diferite diagnostice dintr-un punct de vedere psihologic. Aceasta este doar o metodă de clasificare a simptomelor. întrucât sursa problemei este în ultimă instanţă de natură spirituală, este infinit mai important să se determine starea spirituală a individului. Persoanei în cauză rareori îi pasă ce fel de fenomen psihologic anume prezintă situaţia ei atâta timp cât descoperă cum să scape de el. Unii oameni care vin la Grace Fellowship International au fost etichetaţi deja în vizitele lor anterioare la psihoterapeuţi. Unora li s-au dat puţine speranţe de recuperare, iar altora li s-a spus direct că nu se vor face niciodată mai bine. Dar Dumnezeu nu a onorat astfel de profeţii.
Am văzut cum Dumnezeu i-a eliberat pe mulţi oameni de diferite suferinţe simptomatice care acum trec drept boli mintale sau tulburări emoţionale. Unele dintre cele mai comune sunt: depresia, anorexia pe bază nervoasă, bulimia, homosexualitatea (căreia în 1973 psihiatria i-a acordat statutul onorat de stil alternativ de viaţă), comportamentul obsesiv-coercitiv, gândurile obsesive, problemele comportamentale, dependenţa de anumite substanţe şi majoritatea altor tipuri de aşa numite tulburări nevrotice. în plus, mulţi care au avut crize psihice au fost eliberaţi. Se pare că unii dintre cei care au fost diagnosticaţi şi trataţi de schizofrenie paranoică au probleme organice şi trebuie să fie în continuare trataţi cu medicamente dacă Dumnezeu nu alege să facă şi o vindecare fizică. Concluzia la care am ajuns este că schizofrenicii cronici nu sunt buni candidaţi pentru consilierea spirituală în afara cadrului medical.
în spirituoterapie, consilierul nu este un terapeut, ci un îndrumător spiritual. Terapia este realizată de Marele Terapeut - Duhul Sfânt. Lucrarea Lui în spiritul uman are ca rezultat

eliberarea de simptomele psihologice cauzate de adaptarea spirituală defectuoasă. Prin aceasta nu vrem să spunem că toate dificultăţile psihologice au o geneză spirituală. Multe, dacă nu cele mai multe dintre ele, îşi au rădăcina în mica copilărie, aşa cum am văzut în capitolul 1, sau într-o traumă semnificativă. Psihologia este utilă în înţelegerea unei părţi a comportamentului rezultat, dar folosirea psihologiei în tratament este deseori contraproductivă. Când o persoană nu doreşte să aibă răspunsurile lui Dumnezeu sau nu este conştientă de răspunsurile lui Dumnezeu, psihoterapia este singurul refugiu pentru eliberarea simptomatică. Dar ea nu este răspunsul la problemă.
Dumnezeu nu a promis să ne împlinească nevoile emoţionale şi mintale printr-un consilier, printr-un psiholog sau printr-un psihiatru, aşa cum nu a promis să ne împlinească nevoile interne sau fiziologice printr-un medic. El a spus [prin apostolul Pa vel]: „Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Cristos" (Filip. 4:19). Spirituoterapia ia poziţia lui Pavel literal, neechivoc şi neapologetic şi se încrede în Dumnezeu ştiind că El îşi va onora Cuvântul şi va aduce o eliberare miraculoasă în viaţa fiecărei persoane care vine pentru consiliere.
Pentru ca un consilier să-i poată spune cu convingere unei persoane că Dumnezeu va împlini toate nevoile ei, consilierul trebuie să constituie un exemplu prin predarea sa completă în mâna Domnului, chiar şi în problema salariului. Un consilier trebuie să fie dedicat în toate domeniile vieţii lui pentru ca să poată fi un ghid şi un exemplu pentru cei cărora le vorbeşte despre Cristos. Faptul acesta este într-un contrast direct cu situaţia din psihoterapia convenţională. în multe forme de terapie, terapeutului nu i se cere să fi experimentat ceea ce prescrie. Şi în unele metode de terapie, terapeutul nu este încurajat să stabilească o relaţie compatibilă cu pacientul, ci să menţină aspectul profesional al relaţiei terapeut-client. Există nenumărate cazuri în care terapeutul nu poate

să-şi satisfacă propriile sale nevoi. Statisticile arată că de mai mulţi ani rata

sinuciderilor în rândul psihiatrilor este cea mai mare comparativ cu toate celelalte profesiuni - dovadă clară a eşecului climatului terapeutic de a împlini cele mai profunde nevoi ale oamenilor - clienţi sau terapeuţi.

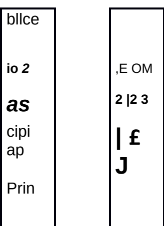
Scopul lui Dumnezeu în răscumpărare nu a fost doar să ne ierte păcatele şi să ne ajute să trăim cu problemele noastre, „înhămând" carnea să lucreze pentru El. Cristos a venit nu doar să ne împace cu El, ci şi să ne salveze de noi înşine prin viaţa Lui (Rom. 5:10). El a venit să ne dea „viaţă din belşug" (Ioan 10:10). Se estimează că 90% dintre creştini n-au cunoscut niciodată viaţa abundentă sau victorioasă, aşa că ei nu înţeleg cum pot fi rezolvate profundele probleme psihologice lăsându-L pe Domnul Isus să-Şi manifeste viaţa în ei, în loc să recurgă la terapie umană. Acelaşi lucru este valabil pentru mulţi pastori, psihologi şi psihiatri creştini. Deşi creştini în orientarea şi concepţia lor de viaţă, ei recurg la terapie ca un mijloc prin care să le arate oamenilor cum pot fi rezolvate nevoile lor.

Chiar şi în instituţiile educaţionale creştine, încredinţarea tratamentului tulburărilor mintale şi emoţionale unor „profesionişti" a devenit un lucru comun acceptat, ceea ce înseamnă că mulţi credincioşi sunt îndrumaţi să caute în afara bisericii soluţia la problemele sufletului, pe care numai Duhul Sfânt le poate rezolva, lucrând prin intermediul unor credincioşi predaţi. Astfel este trasă o brazdă adâncă, spre satisfacţia ambelor discipline. Ştiinţele comportamentale sunt mai mult decât fericite să aibă această sursă de recomandare lucrativă, iar cei pregătiţi în teologie nu trebuie să se ocupe de situaţii critice de comportament. De fapt, mulţi scapă de testul acid al eficacităţii poziţiei lor teologice particulare, acordându-le altor discipline responsabilitatea pentru tratarea oamenilor cu probleme sufleteşti.

UN MODEL AL DOMENIULUI CONSILIERII

Schema din diagrama 19 ar putea să-1 ajute pe cititor să compare şi să contrasteze ce se întâmplă în mod tipic în

DIAGRAMA 19

Ii

as *zi*

ii

a: UJ

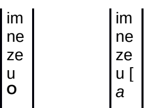
Ii

«o c

II

_L

r x

lui int ui u

lui nt ul 1 u

2 S

Jî

îl

«lî

{

LXI

o-2°

ii!

LJ

i!

j

T

I i

(O

L

T

J

domeniul consilierii. Deşi am putea cuprinde ştiinţele comportamentale mai amănunţit referindu-ne la domeniile psihologiei şi psihiatriei, t schema se restrânge la domeniul consilierii. Se presupune că consilierii nu se ocupă la fel de profund de problemele tratate de obicei de psihoterapie, dar linia de demarcaţie dintre psihoterapie şi consiliere este deseori neclară.

în această schemă modulul secular include psihiatria, psihoterapia şi consilierea în ce priveşte presupoziţiile. Cele patru forţe majore enumerate sunt: psihanaliza (Freud), modificarea comportamentală sau behaviorismul (Skinner, Watson), fenomenologia (Rogers) şi transpersonalitatea (Edgar Casey şi alţii). Există numeroase ramuri derivate din acestea, dar sunt menţionate doar câteva. Cea de-a patra forţă, cea transpersonală, sau forţa ocultă în diferitele ei forme, proliferează în prezent cel mai rapid. După cum era de aşteptat, Crucea, în toate dimensiunile ei, este *depreciată* de terapia ce este bazată pe presupoziţii atee.

Am împărţit metodele creştine de consiliere în cele care sunt în primul rând psihologice şi cele care sunt în primul rând teologice. Abordările psihologice îşi au rădăcina în metodele seculare, cu excepţia celor transpersonale ce se bazează în mare parte pe forţele oculte şi religiile orientale. Deşi cei care practică psihologia creştină ar folosi Scriptura şi principiile biblice în diferite grade, are loc un anumit tip de psihoterapie, deoarece aceasta este munca psihologului a cărui activitate este consecventă cu pregătirea şi titlul său. Astfel este *negată* puterea Crucii de a-i elibera fără folosirea terapiei pe cei care suferă de tulburări mintale şi emoţionale.

Abordările analitice/cognitive îşi au originea în Freud, deşi unele neagă o mare parte din teoria lui Freud. Acestea se ocupă în primul rând de procesele gândirii, cum indică şi numele. Metoda gestalt este puternic încărcată cu conţinut emoţional şi a fost folosită mai întâi de Fritz Pearles. Albert Ellis a combinat metoda cognitivă cu cea emoţională, intitulându-şi varietatea de psihoterapie „terapie emotiv-raţională". Abordarea

comportamentală (behavioristă) îşi are rădăcinile în modificarea comportamentală (behaviorism) a lui Skinner, în timp ce terapiile intuitive l-au avut ca iniţiator pe Cari Rogers şi metoda sa orientată spre client. Abordarea eclectică este un fel de ghiveci care ia câte puţin din tot ceea ce a dat rezultate.

Deosebirile dintre abordările teologice sunt greu de făcut cu excepţia faptului că ele ar putea fi grupate în două categorii: cea a Legii şi cea a harului. Metodele ce privesc la experienţa crucii lui Cristos ca la o metodă şi un scop sunt cuprinse în categoria harului, în timp ce acelea care pun accentul pe efortul personal al sinelui cu ajutorul Domnului ar intra în categoria Legii. Cele din categoria Legii susţin că noi trebuie *să facem* pentru *a fi*, în timp ce acelea din categoria harului susţin că noi trebuie *să fim* pentru *a face.* Deşi Cuvântul lui Dumnezeu se află la temelia ambelor categorii, în cazul metodei Legii principiile biblice sunt aplicate de către consilier şi cel consiliat fără ca Crucea să devină o realitate. In viaţa omului poate avea loc o schimbare, dar nu există *schimbarea cu o altă viaţă.*

Se poate ca în centrul ei consilierea să aibă Biblia, fără să îl aibă însă pe Cristos sau Crucea. Consilierea cristocentrică (harul) va fi întotdeauna biblică, dar consilierea biblică nu este întotdeauna cristocentrică aşa cum am definit noi starea cristocentrică în această carte. Orice abordare a cărei metodă sau al cărei scop nu se concentrează asupra experienţei Crucii sau a vieţii schimbate cu o alta poate fi inclusă în categoria numită „biblioterapie", în timp ce toate abordările ce cuprind mesajul vieţii în Cristos sunt numite aici spirituoterapie. Deşi această schemă nu este exhaustivă, ea îl poate ajuta pe cititor să evalueze metodele de consiliere şi să le demaşte pe acelea care, deşi biblice, întăresc carnea prin faptul că Crucea este *implicată* şi nu *aplicată.* Cred că acestea sunt singurele două alternative: fie carnea, fie Duhul.

Dacă înţeleg corect Biblia, viaţa din belşug şi anxietatea se exclud reciproc, aşa cum spune Pavel: „Nu vă îngrijoraţi de nimic... Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Cristos Isus" (Filip. 4:6-7).

Toţi creştinii se bucură de pace *cu* Dumnezeu prin intermediul răscumpărării, dar relativ puţini se bucură de pacea *lui* Dumnezeu. Aceasta este pacea pe care persoana suferindă de nevroză şi psihoză caută cu disperare să o cunoască. Aceasta este pacea de care are nevoie şi persoana aşa-zis bine adaptată şi echilibrată spiritual, chiar dacă de obicei ea nu înţelege că are o problemă până când universul ei confortabil nu începe să se năruie. In oricare dintre cazuri, disciplinarea aplicată cu credincioşie de către Domnul nostru suveran este deseori necesară înainte ca noi să începem să-L căutăm din toată inima (Ps. 119:17; Ier. 29:13).

Viaţa din belşug sau viaţa umplută de Duhul nu este darul lui Dumnezeu pentru câţiva aleşi. Dumnezeu vrea ca toţi copiii Lui să meargă dincolo de cunoaşterea lui Cristos ca Mântuitor şi Domn şi să-L cunoască pe El ca *Viaţa* lor. Acesta este scopul acestei cărţi. Ea nu este scrisă doar pentru profesioniştii din domeniul teologic şi pentru consilierii şi lucrătorii sociali, ci pentru oricare suflet care caută şi doreşte cu sinceritate să-L cunoască pe Domnul Isus ca fiind „totul în toate" (Col. 3:11).

Sugestii pentru lectură suplimentară

V. Raymond Edman, *They Found the Secret,* Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1984.
Bob George, *Classic Christianity,* Eugene, Oreg.: Harvest House, 1992.
Bill Gillham, *Lifetime Guarantee,* Eugene, Oreg.: Harvest House, 1993.
Roy Hession, *Calvary Road,* Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1992.
F. J. Huegel, *Bone ofHis Bone,* Beaumont, Tex.: Seedsowers, 1997. L. E. Maxwell, *Born Crucified,* Chicago: Moody Press, 1984. Steve McVey, *Gr ace Walk,* Eugene, Oreg.: Harvest House, 1995.

Andrew Murray, *Abide in Christ,* Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1992.
Watchman Nee, *The Normal Christian Life,* Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1979.
Stephen Olford, *Not 1 but Christ,* Wheaton, 111.: Crossway, 1997.
Ruth Paxson, *Life on the Highest Plane,* Grand Rapids, Mich.: Kregel, 1996.
Jessie Penn-Lewis, *The Centrality of the Cross,* Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1993.

Hannah W. Smith, *The Christian's Secret of a Happy Life*, Uhrichsville, Ohio: Barbour, 1996.
Miles Stanford, *The Complete Green Letters,* Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1983.
Howard Taylor, Mary G. Taylor, şi Gregg Lewis, *Hudson Taylor's Spiritual Secret,* Chicago: Moody Press, 1981.
Jack Taylor, *The Key to Triumphant Living,* Beaumont, Tex.: Seedsowers, 1996.
W Ian Thomas, *Tha Saving Life of Christ,* Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1989.
A. W. Tozer, *The Best of A. W. Tozer,* Câmp Hill, Penn.: Christian Publications, Inc., 1995.
Charles Trumbull, *Victory in Christ,* Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1992.
Michael Wells, *Sidetracked in the Wilderness,* Grand Rapids, Mich.: Revell, 1991.

Despre autor

Charles Solomon s-a născut la începutul Marii Depresiuni şi a suferit atât privaţiuni economice, cât şi emoţionale. Presiunile luptei sale cu conflictul emoţional ce a rezultat, căsătoria sa timpurie şi serviciul în ingineria aerospaţială i-au provocat suferinţe psihosomatice, aproape o prăbuşire nervoasă şi gânduri de sinucidere.

La vârsta de treizeci şi cinci de ani, Duhul Sfânt a făcut ca textul din Galateni 2:20 să devină o realitate în viaţa dr. Solomon. El a continuat să creadă că moartea era singura ieşire din situaţie, dar acum ştia că aceasta însemna moartea faţă de păcat care vine din identificarea cu Cristos în moartea şi învierea *Lui.* în 1967 Dumnezeu 1-a chemat pe dr. Solomon să conceapă şi să iniţieze o metodă de consiliere ce a ajuns să fie cunoscută drept „consilierea vieţii schimbate cu o alta". Ca răspuns la acea chemare, în 1970, la vârsta de patruzeci de ani, el s-a dedicat în întregime lucrării de consiliere pe care a început-o. El este autorul mai multor cărţi printre care se numără şi *Ins and Out of Rejection, Gems and Jargon* şi *Handbook to Happiness in Verse.* El şi soţia sa, Sue, au trei copii şi cinci nepoţi şi locuiesc în Pigeon Forge, Tennessee.

informaţii,
noutăţi, semnalarea noutăţilor editoriale cu scurte prezentări
vă puteţi abona gratuit la acest serviciu
în pagina noastră de Internet, sau scrieţi direct la adresa de e-mail oli(5)ecc.ro
vă pune la dispoziţie serviciul

CARTEA PRIN POŞTĂ

prin care cărţile comandate de dumneavoastră,
vă sunt distribuite prin poştă
în termen de maxim 72 de ore de la lansarea comenzii.
Dumneavoastră va trebui să plătiţi la primirea coletului
doar contravaloarea cărţilor.
Cheltuielile de expediere
sunt suportate exclusiv
de către Editura Cartea Creştină.
Comenzile dumneavoastră pot fi făcute
prin poştă, la adresa:
str. Cuza-Vodă nr. 85 3700 Oradea - Bihor, România
prin telefon sau fax, la numerele:
tel: 004-059-436.738 sau 430.834 fax: 004-059-436.152
prin e-mail, la adresa:
distributie(a)ecc.ro sau smr(5)ecc.ro
on-line, la adresa:
WWW.ECC.RO